

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Steel

EVA SIMMONS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Steel

EVA SIMMONS

Copyright © 2024 by Eva Simmons

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Eva Simmons tarafından yayınlandı

Editör: Kat Wyeth (Kat's Literary Services) : Vanessa Esquibel

(Kat's Literary Services) Model Kapak Fotoğrafi: Wander

Aguiar

Model Kapak : Zeki

Alternatif Kapak Çalışması: Atik Sugiwarra

Kapak Tasarımı Eva Simmons

Model Kapak Ciltsiz ISBN: 9798332353932

Alternatif Kapak Ciltsiz ISBN: 9798332354175

Contents

[Yazarın Notu İthaf](#)

[1. Çelik](#)

[2. Tempe](#)

[3. Tempe](#)

[4. Çelik](#)

[5. Tempe](#)

[6. Çelik](#)

[7. Çelik](#)

[8. Tempe](#)

[9. Tempe](#)

[10. Çelik](#)

[11. Çelik](#)

[12. Tempe](#)

13. Tempe

14. Çelik

15. Tempe

16. Çelik

17. Tempe

18. Tempe

19. Tempe

20. Çelik

21. Tempe

22. Çelik

23. Tempe

24. Çelik

25. Tempe

26. Çelik

27. Tempe

28. Tempe

29. Çelik

30. Tempe

31. Çelik

32. Tempe

33. Tempe

34. Çelik

35. Tempe

36. Çelik

37. Tempe

38. Çelik

Epilog

Epilog

[Sırada Ne 'un Eva](#)
[SimmonsKitapları](#)
[Teşekkür Eva Simmons](#)
[Hakkında](#)

Author's Note

Bu, **sayfa içi şiddet ve açık kapı sahneleri** içeren karanlık bir MC romantizm serisidir. Bu serideki karakterler ahlaki açıdan her zaman telafi edilemeyecek gri kararlar verirler. Bazı okuyucular için hassas olabilecek zor konular tartışılacaktır. Tetikleyici uyarılar (spoiler içeren) [web sitemde](https://www.evasimmons.com/contentwarnings) bulunabilir. Lütfen okumadan önce gözden geçirin.

<https://www.evasimmons.com/contentwarnings>

Bizi bulan ve kalplerimizi bütünleştiren aileler için.

Çelik

Mart ayında Las Vegas gibisi yoktur.

Çok sıcak olmadan ılık.

Sürüş sırasında hafif bir esinti boynumu sıyrıyor ve havada kış uykusuna yatmış pagebrush kokusu yoğun.

Güneş bir saat önce ufku altına battı ama çöl bütün gün onun ışınlarını içtiği için yeryüzü hâlâ sıcak. Yıldızlar karanlıkta iğne ucu kadar ışık olurken kaldırımdan ısı yükseliyor.

Sadece sürmek ve son zamanlarda tek yaptığının bir sorundan diğerine atlamak olduğunu unutmak için mükemmel bir sıcaklık. Gidonumu kavriyorum ve bu gece temizlemek için çabaladığım büyük bir karmaşa değilmiş gibi davranıyorum.

Ne zaman kulübümü rayına oturttuğumu düşünsem, işler tersine dönüyor.

Çim

savaşları.

Hainler.

Gardımı asla düşürmemem için sonsuz bir neden listesi var ve bu gece buna bir yenisi daha eklendi.

Şimdiye kadar bir şişe viskiyi yarılammış olmalıydım. Bunun yerine, tükenmiş, sinirli ve başka bir bölgeyi savuşturmaktan dövülmüş durumdayım.

Demir Günahkarlar ile tükürmek.

Kaos parmaklıklar ardına gönderildiğinden beri, Twisted Kings striptiz kulübü Sapphire Rise, bela için bir üreme alanı haline geldi. Striptiz kulüpleri zaten yeterince tepki çekiyor ve Kaos'un etrafta olup striptizcileri ve müşterileri düzenli olarak denetlememesi nedeniyle son zamanlarda sorundan başka bir şey yaşanmıyor.

Kulüp yöneticisi Kansas, Kaos'un yokluğunda durumu kontrol altında tutmak için ancak bu kadarını yapabildi. Özellikle de sırtında Twisted Kings logosu yokken ve rakiplerimiz bunu biliyorken.

Tüm zayıf noktalarımızdan faydalanıyorken ve geçen yıl Twisted Kings içindeki karışıklıktan sonra elimizde çok şey var. Bir yara iyileşirken, diğerinden kanamaya başlıyoruz.

Sürerken şakaklarımın arasında bir baş ağrısı zonkluyor.

Bir striptizciyi savunurken kafama bira şişesi ve bu da neden Sapphire Rise ile Kaos'u tercih ettiğimi hatırlattı. Göğüslerinin dışarıda olması önemli değil; işin içine alkol ve rakip kulüpler girdiğinde striptizciler sorundan başka bir şeye yol açmıyor.

Kulüp avukatımız Chaos'u hapisten çıkarana kadar gün sayıyorum, ancak o zamana kadar, bu saçmalığa göz kulak olması için bir aday dışında birini görevlendirmem gerekecek çünkü sorumluluklar listeme striptizcilerin günlük gözetimini eklemekten yeterince .

Kulüp binasına döndüğümde, bir uykuya ya da oral sekse ihtiyacım olacak. Bugünün stresini atacak herhangi bir şey. Sadece otuz yaşındayım, ama her hafta bir yıl gibi geliyor ve stres için düzenli çıkışlarım işe yaramıyor.

Twisted Kings başkanına huzur yok.

Babam bunu öğütlediğinde ona inanmazdım ama şimdi anlıyorum.

Ağırlık.

Sorumluluk.

En azından birkaç mil daha sadece ben ve yol var.

Bisikletim kaldırımı yalarken mırıldanıyor. Huzur ve sessizliğin birbiri ardına kilometreleri. Nevada'da boş yolların ucu bucağı yok ve bu zihin için bir cennet.

Yanımda kardeşlerimle at sürerken gece havası keskin ve sıcak.

Soul, başkan yardımcım, ve Havoc, başçavuşum, solumda. Demir Günahkârlar'ın striptiz kulübünde bıraktığı pisliği temizlemeye yardım etmek için benimle kaldılar. Ama şimdi işimiz bitti, eve gidiyoruz.

Vegas'ın dış mahallelerinden Twisted Kings yerleşkesine doğru on millik bir yolculuk yaparken motorlarımızın titreşimi çölü dolduruyor.

On mil huzur.

Arada on mil var.

Sadece ben, bisikletim ve boş bir yolun olduğu 10 mil.

Ancak kulüp binası nihayet görüldüğünde ve zaten tüm hızıyla devam eden bir partiyle aydınlatıldığında on mil neredeyse yeterli değildir.

Çocuklar bu akşamki galibiyetimizi kutluyorlar, olması gerektiği gibi. Birkaç Demir Günahkâr'ın daha altı ayak altında olması her zaman iyi bir şeydir. Geçirdiğimiz yıldan sonra biraz dinlenmeyi hak ediyorlar. Keşke bunu paylaşacak ruh halinde olsaydım.

Ama bitmek bilmeyen sorumluluk listemden kurtulamıyorum.

Kaos'u hapisten çıkarmak.

Striptiz kulübü sahnesini onarıyorum.

Tüm işletmelerimizin çevresindeki güvenliği iki katına çıkarıyoruz. Bu hiç bitmeyecek.

Kulüp binasının önünde durup bisikletimden iniyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Müzik duvarları dövüyor, baslar neredeyse çölü sarsıyor. Birkaç kişi ön tarafa dağılıyor.

Sigara.

İçki.

Sikişmek.

En azından kafalarını nasıl dağıtacaklarını biliyorlar.

Saymanım Legacy merdivenlerden inerken beni fark etti ve kumral saçlarını alnına doğru taradı. "Hey, Prez. Hepimiz iyi miyiz?"

"Şimdilik." Parmak eklemlerimi patlatıyorum. "Yarın striptiz kulübüne gitmeni ve hasarın bize ne kadara mal olacağını bana bildirmeni istiyorum."

Memeler ve kalçalar bu kadar çok para getirmeseydi, burayı kendim yerle bir ederdim. Ama en azından onarımlar sonunda kucak danslarıyla kendini amorti edecek.

"Tamamdır." Legacy başını sallar. "Hepsi bu kadarsa, ben yatmaya gidiyorum. Ama yine bir şey olursa beni ara."

Başımı sallıyorum ve Legacy bisikletine binip mahalleye giden yola çıkıyor. Çocukların çoğu kulüp binasında kalıyor ama Legacy'nin bir çocuğu olduğu için boş zamanlarının çoğunu arazinin kenarındaki evinde geçiriyor.

Aileler ve kulüp birbirine karışmaz. Zamanınızı böler. Dikkatini dağıtır. Legacy bunu dengelemeyi başarıyor, ama onun gidişini izlerken, yardım edemiyorum ama

ne zaman sorun olacağını merak ediyorum. Twisted King olduğunuzda çocuklar beladan başka bir şey getirmez.

Yama tavşanlarından biri Bea'yi kapısının önüne bırakıp kaçtığında Legacy'nin başka seçeneği yoktu.

Yine de onun gidişini izlemek, neden asla o izleri takip etmeyeceğimi hatırlattı.

Kulübüm benim hayatım. Kardeşlerim benim ailem. Önemli olan tek şey onlar.

Sadakat.

Ayrıca, boşluğu doldurmama yardım etmekten mutluluk duyan, lanet olası kırışlerden sarkan yama tavşanları varken kimin yaşlı bir kadına ihtiyacı var ki?

Soul yanımda durup Legacy'nin gidişini izliyor, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyor. Ömür boyu bekâr kalma sözü konusunda daha da açık sözlü. Kadınlar konusundaki şöhretim ne kadar kötü olursa olsun, Soul'un tek gecelik ilişkilerle dolu geçmişiyle kıyaslanamaz bile.

"Lanet partinin tadını bile çıkarmayacak mı?" Soul, Legacy'nin bisikletinin kayboluşunu izliyor. "Birin yatmaya ihtiyacı varsa, o da odur."

Soul'a bakıyorum. Bir Günahkâr'ın yüzünü striptizci direğine çarptığı için gözü neredeyse şişmiş.

"Patch'in buna bir göz atmasını sağlamalısın."

"Bir şey değil." Soul sırtıyor. "Ayrıca, siyah gözler amcık mıknaşısıdır."

"Peki ya görüşün onların memelerine bakamayacak kadar bozuka?"

Meydan okuyorum.

"Acımı dindirmek için dizlerinin üzerine çöktükleri sürece kimin bir bok görmesine gerek var?"

"Sen lanet bir aptalsın."

Soul omuz silkiyor.

Kadınlara karşı umursamaz olan kompulsif bir kumarbaz, yüzden kolay kolay kırılmaz. Maskaralıklarıyla tanınıyor, öyle ki sonuncusu beni sırtımdan bıçakladığında bazı çocuklar onun adını VP'ye koymamı sorguladı. Ama Soul'un vahşi tarafı kulübü etkilemediği sürece Soul, Soul'dur. Kardeşleri için hayatını ortaya koyar ve kulüp için çoğu kişinin fark ettiğinden daha fazlasını feda etmiştir.

Son Başkan Yardımcım Helix bize ihanet ettiğinde, her köşedeki çürüme ortaya çıktı. Güvenebileceğimizi düşündüğüm adamların yarısını kaybettik ve Soul'un babası da onlardan biriydi. Soul bu savaşta iki aile arasında seçim yaptı ve kendisine başkan yardımcılığı armasını kazandıran kanı döktü.

Eğer avantajların tadını çıkarmak istiyorsa, ben kimim ki yargılayayım? Hepimizin kötü alışkanlıkları var.

Havoc Soul'un yanında durur ve çenesini kulüp binasına doğru kaldırır.
"Hadi kafayı bulalım."

"Bana iki kez sormana gerek yok," diyor Soul ve merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. "Geliyor musun, Prez?"

"Evet."

Duş alıp bir hafta uyumak isterdim ama önce güzel bir vızıltıya razı olacağım.

Ayrıca, adamlarım kutlama yapıyorsa, güçlü bir cephe oluşturmak için orada olmalıyım. Özellikle de bu geceki mahalle savaşından sonra. Beni hala ayakta, etkilenmemiş ve bu savaş kaçınılmaz olarak kızıştığında onlara liderlik etmeye hazır görmeleri gerekiyor.

Demir Günahkârlar giderek cesaretleniyor ve savaşa girmemiz an meselesi. Bu her ne kadar tatmin edici olsa da, aynı zamanda pahalı. Ve kulüp hâlâ yeni bitirdiğimiz iç savaşın yaralarını sarmaya çalışıyor.

Kulüp binasına giriyorum ve çılgınlıkla karşılaşıyorum. Bina çok büyük ama insanların çoğu soldaki barda parti yapıyor. Birkaçı da sağ taraftaki küçük sığınakta dart oynuyor ve sevişiyor. Bunun ötesindeki her şey yamalı olmayan herkese yasak, bu yüzden boş.

Bara doğru ilerliyorum, oturuyorum ve etrafa bakıyorum.

Adaylar odanın içinde ilerliyor, kardeşlerimin onlardan istediği her şeyi yapıyorlar. İçecek getirmelerini ve kusmuk temizlemelerini izliyor, birkaç hafta içinde mevcut seçim bir önceki kadar iyi olmadığında kaçının oylamayı geçeceğini merak ediyorum.

Onları önceden test etmenin bir yolunu bulmalıyım. Kimin gerçekten doğru nedenlerle, kimin silah, uyuşturucu ve am için burada olduğunu bilmem gerekiyor.

Anlıyorum; kulüp bazı özgürlükler sunuyor. Ama burada olmamızın asıl nedeni bu değil ve bunu anlamaları gerekiyor.

"İçki, sevgilim?" Reina barın diğer tarafında önümde durdu, beyaz-sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Öne doğru eğiliyor ve kolları göğüslerini yukarı itiyor. Onu yere yatırıp sikmek istiyorum. Ama kafasında onu yaşlı kadını yapacağıma dair bir düşünce var ve böyle bir şey olmayacak. Bu yüzden birkaç ay önce onunla ilişki kestim ve o zamandan beri geri dönmedim.

"Woodfords."

"Hemen geliyor." Gülümsüyor ve şişeyi almak için etrafında dönüyor.

Kıçı dışarı sarkıyor ve fark ettiğimden emin olmak için üst rafa uzandığında kışını dışarı çıkarıyor.

"Aklında bir şey mi var Steel?" Elinde içkimle geri döndü. "Biraz stresli görünüyorsun."

"Her zamankinden daha fazla değil." Bardağı bana uzatır uzatmaz boşaltıyorum ve bir tane daha doldurması için barın üstüne geri koyuyorum.

"Eğer kafanı dağıtmak için yardıma ihtiyacın varsa..." Reina kadehi yavaşça tekrar doldurup bana doğru uzatıyor.

"Teşekkürler, ama böyle iyiyim tatlım."

Elindeki içkiyi çalışıyorum ve o benim kızım olduğunu düşünmeye başlamadan önce etrafımda dönüyorum. İşte bu yüzden aynı kadınları çok sık sikmeyi seviyorum.

Ait olduğum tek şey kulüp.

Eğer bir mülk yaması istiyorlarsa, bunu onlara verecek başka bir kardeş bulmaları gerekir.

Odayı tararken, bilardo oynayan birkaç adamı izliyorum. Bir köşede takılan bir grup kasabalının dikkatini çekiyorlar. Bekârlığa veda partileri ve şehir dışından gelen kız gruplarının *Vegas'ta olan Vegas'ta kalır* arayışıyla kulüp binamıza gelmeleri alışılmadık bir *durum* değildir.

Eve döndüklerinde anlatacak bir hikayeleri olsun isterler ya da bir motorcuyla gece boyunca sınırlarını test etmek isterler. Bunun bir akşam için eğlenceli olduğunu, ancak burada kalmamanın daha iyi olduğunu çabucak öğrenirler.

En azından Reina barın arkasında bebeklerimi doğurmak için prezervatiflerime nasıl delik açacağını planlarken bakacak güzel yeni yüzler sunuyorlar.

Kasabalıların yanında, eski zamanların yaşlı kadınlarından birkaçı bir dart tahtasının yanında takılıyor. İşler genelde olduğu gibi raydan çıkmadan önce kaçacaklar ve bu en iyisi. Erkeklerden herhangi birinin neden aile ya da ilişki istediği çok kafa karıştırıcı, tek yaptıkları onları strese sokmak gibi görünüyor.

Bu yüzden odada daha az kalıcı seçenekler aramaktan memnunum.

Barın arka tarafında, kalabalığın arasından ilerleyen bir figür dikkatimi çekiyor. Ufacık tefecik bir kız, bir grup erkeğin arasından sıyrılarak odanın diğer ucuna doğru . Aralarından geçerken tek gördüğüm, güneşten kavrulmuş bal rengi saçlarının omuzlarına dökülen tepesi.

Bara ulaştığında, onu hemen fark eden Havoc ve Soul'un yanında duruyor. İkisinin de ona bakışlarındaki bir şey bardağımı sıkımda neden oldu.

Onunla ilgili özel bir şey yok. Buradaki kızların çoğu gibi şık giyinmemiş ve belli ki gösteriş yapmaya çalışmıyor. Kot pantolonu solmuş ve uzun kollu yeşil gömleği her şeyi açıkta bırakıyor.

Hayal gücü. Saçları dökülmüş ve bugün sürmüş olabileceği makyajı silmiş.

Sikeyim.

Gördüğüm kadarıyla bu bir kırmızı bayrak.

Tam da ihtiyacım olan şey: kalbi kırık bir kız, hangi adamım onu becerdiyse onunla sorun çıkarmak istiyor. Eğer olay çıkarırsa, çok sinirleneceğim. Zaten bir gece için yeterince drama yaşadım.

Kız bara yaslanmış, Reina'nın dikkatini çekmeye çalışmaktadır ama bir süre daha bekleyecektir. Reina siki olan birine hizmet etmeyi tercih eder.

Bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Sabırla bekliyor, bara vuruyor ve odaya bakıyor. Buraya daha önce hiç gelmemiş, bundan eminim ve kalabalığı nasıl taradığından, adamlarımdan kimi aradığını anlayamıyorum.

Sahneyi değerlendirirken ela gözleri kayıtsızlığa varan bir şeyle dalgalanıyor ve bakışları bende durakladığında, göğsü en güzel keskin nefesle genişliyor.

Gözü korkana kadar ne kadar süreceğini görmek için bakışlarını tutuyorum. Onun gibi bir kızı kulübüme neyin getirdiğini çok merak ediyorum. Ya da daha iyisi, *kim* olduğunu.

Başka tarafa bakmadığımda, utanç içinde bakışlarımı kırmasını bekliyorum. Bunun yerine, kaşını kaldırarak bana bakıyor ve kaşını kesen bir yara izini öne çıkarıyor. Küçülen bir menekşe değil ve beladan başka bir şey olmadığını hissetmesem etkilenirdim.

Reina sonunda kıza ulaşıyor, bir şeyler söylemek için bara yaslanıyor. Bakışları kızıdan bana doğru kayıyor ve ağzının kenarına zehirli bir gülümseme yerleşiyor. Kız köşede kaybolmadan önce kısa bir süre konuşuyorlar ve kız gittikten sonra Reina dudaklarını zaferle büzüyor, sarı saçlarını atkuyruğu yapıyor.

Reina'nın önünü kesmenin bölgesel saçmalıkları durduracağını düşünmüştüm ama belli ki durum öyle değilmiş. Başından beri ona motorumun arkasına binecek yaşlı bir kadın aramadığımı söyledim ama o bunu bir meydan okuma olarak algıladı.

Çocuklardan dedikoduları duydum. Yama tavşanlarının hepsi Jameson Steel'i bağlayacak kızın kim olacağına dair bahse girmişler.

İyi şanslar.

Bir Twisted Kings başkanının yaşlı karısı olmanın gerçekte ne anlama geldiğinin farkında değiller. Göründüğü kadar çekici değil.

Kanıtını diğer bölümlerde gördüm. Kadınları yalnızlaştırıyor ve kıskanıyor. Ya da daha kötüsü, sonunda ölürler.

Bu hayatta bir erkeğin bir kadının uzun süre yanında kalmasını sağlaması nadirdir ve bunu başarsalar bile genellikle bundan mutlu olmazlar.

Reina dikkatini içki siparişi veren birine çevirmeden önce bana gülümsüyor.

"Reina sorun mu çıkarıyor?" Hayalet yanımdaki tabureye kaydı.

Gözleri her zamanki gibi telefonunda ama bu etrafında olup biten her şeyi görmediği anlamına gelmiyor.

Hayalet bir şekilde hem her yerde hem de hiçbir yerde. Fiziksel olarak burada olduğu zamanlarda bile aslında hiç *burada* olmuyor. Mümkün olduğunca elektronik cihazlarının ve gözetiminin arkasına saklanıyor, bu da onu kulübün teknoloji dehası ve hacker'ı olarak mükemmel kılıyor, ancak insani becerileri eksik.

Gözlerini telefonundan ayırmadan boynunu kırıyor. Bardaki birkaç kasabalı, sanki herkesi öldürmesine saniyeler kalmış gibi ona bakıyor ve bu onun için alışılmadık bir tepki değil.

Ghost'un boynuna kadar uzanan dövmeleeri ve genel olarak soğuk tavırları, insanların onun gerçekte olduğundan daha fazla bir pislik olduğunu düşünmesine neden oluyor. Gerçekte, tüm adamlarım arasında Ghost, onu kızdıran birini öldürme olasılığı en düşük olanıdır. Onları incitmek için başka yolları olmadığından değil.

"Reina şimdilik iyi." İçkimden bir yudum alıyorum. "Ama ona biraz zaman ver." Hayalet mırıldanıyor, hâlâ bana bakmıyor ya da umursamıyor.

"Bu gecenin görüntülerini aldım. Görünüşe göre içeriye aldığımız Günahkârlar orada olan tek kişiler değilmiş." Telefonunu çevirerek bana ara sokakta bisikletleriyle dolaşan iki adamın videosunu gösterdi. "Bu ikisi kör bir noktada onları kaybetmeden önce arkadan dolaştılar. Binanın o tarafındaki kameralar çalışmıyor."

"Bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Çoktan hallettim." Ghost telefonunu kucağına koydu. "Boone yarın onları değiştirecek."

"Sence neyin peşindeydiler?"

"Söylemesi zor; sokağın o kısmından tek giriş noktası ofise açılan bir pencere. İçeri girmiş gibi görünmüyorlar ama denemişler."

"Kavganın sadece dikkat dağıtmak için olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hayalet başını sallıyor, koyu renk saçları soluk mavi gözlerinin hemen üzerine düşüyor. "Mantıklı olurdu. Demir Günahkârlar pervasızdır, ama bunu gösterecek kadar aptal değillerdir."

Twisted Kings'in sahasına gelip striptiz kulübümüzde sebepsiz yere kavga çıkarmak."

"Anlamıyorum." Başımı sallıyorum. "Sapphire Rise bizim en meşru işlerimizden biri. Ne bulmayı umduklarını bilmiyorum. Ya da daha iyisi, neden umursadıklarını."

Günahkârlar, erkekleri memnun etmek için kadın ticareti gibi daha ucuz yöntemlere başvurmakta bir sakınca görmedikleri için yasal amcıklar için çaba sarf . Adamlarım şehirdeki operasyonlarından birkaçını kapatmayı başardı, Ama işimizin henüz bitmediğinin de .

"Harika." İnledim. Tam bir sorunun çözüldüğünü düşünürken, başka bir sorunla karşı karşıya kalıyorum. "Araştır ve beni haberdar et."

Ghost'un telefonu yanar ve ona baktığında ifadesi değişir.

"Ne oldu?"

"Başka bir sorunumuz var." Bana ekranda bir video göstermek için telefonunu tekrar kaldırıyor, ama bu sefer kulüp binasının içinden bir görüntü.

Bir figür odalarımıza giden koridorda ilerliyor ve onu takip eden biri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden baktığında kim olduğuna iyice bakıyorum.

"Görünüşe göre biri kaybolmuş." Hayalet sırtıyor.

Başımı sallıyorum. "Ya da aramaması gereken bir şey arıyor."

Sorun var.

Biliyordum amına koyayım.

Tempe

BOOZE. UYUŞTURUCU. KADINLAR.

Ne zaman hayatımı toparlayacağım desem, kendimi böyle yerlerde buluyorum ve bunun ne kadar çetin bir mücadele olduğunu hatırlıyorum.

Twisted Kings kulüp binası bana çalıştığım barı hatırlatıyor. Sarhoş öğrenci birliğindeki oğlanların yerine kabadayı motorcuları koyun, Dirty Drakes'in içinde duruyor olabilirim. Ancak Twisted Kings'in daha fazla ünü var, bu yüzden ikisinin aynı olduğunu düşünecek kadar aptal değilim.

Motosiklet kulüpleri kitaplarda ve filmlerde olduğu gibi eğlenceli ve seksi değildir ve Twisted Kings bunların en kötüsüdür. Vegas'ta acımasızlıklarıyla tanınırlar. Özür dilemezler. Vahşiler. Rakip kulüpler ve kumarhane varisleriyle savaşırken istediklerini alırlar.

Turistler sarhoşluktan savaş bölgesini göremiyorlar ama ben burada yaşıyorum. Bu adamların neler yapabildiğini gördüm.

Yakından.

Ne de olsa ben de onlardan birinin ürünüyüm.

Kulüp binasında yürürken, motorcular hakkında nefret ettiğim her şeyi hatırladım. Kibirleri ve egoları.

Bu gece bir parti var ve kulak misafiri olduğum kadarıyla rakip bir kulübe karşı alınan galibiyeti kutluyorlar. Adamlar kafayı buluyor ve

bekarlığa veda partisi olabilecek bir grup kız bir köşede toplanmış sahnenin gelişmesini izlerken striptizcilerden shot alıyor.

En azından kadar karmaşanın arasına karışmak kolay. Dikkat çekmek istemiyorum.

Gir ve çık.

Eğer şanslıysam, bu kadar basit olacak. Gerçi öyle olduğunu düşünmemem gerektiğini de biliyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılarak bara doğru ilerliyorum. Kulüp binası çok büyük, bu yüzden tuvaleti bulmak beklediğim kadar kolay olmadı. Bina bir depo büyüklüğünde, geniş ve açık bir yerleşkenin ortasında duruyor ve içeriye ilk adımımı attığımda kayboldum.

Bara ulaştığımda ona yaslanıyorum ve diğer uçta içki servisi yapan sarışına el sallıyorum. Beni gördüğünü anlayacak kadar uzun süre bana bakıyor ama yardım etmek için acelesi varmış gibi görünmüyor, ben de arkama yaslanıp beklerken etrafa bakıyorum.

Hava yoğun ve puslu. Her nefes alışımında ciğerlerime sigara dumanı ve deri kokusu doluyor. Annemin birçok erkek arkadaşının anılarını sarsıyor. Güzel yüzlü kötü çocuklar ve lastiklerinin dişlerinde kırık kalpler.

Barda yanımda iki adam duruyor ve kesimlerinden kulübün rütbeli üyeleri oldukları anlaşılıyor. Gözlerinin üzerimde gezinmesini kaçırmıyorum ama neyse ki bir şey söylemiyorlar.

Burada olmak bile derimi kaşındırıyor. Twisted Kings'in peşinde sorundan başka bir şey yok.

Odaya göz gezdirirken her şeyi içime atıyor, sinirlerimi bastırmaya ve neden burada olduğumu unutmaya çalışıyorum. Eğer konuda çok fazla düşünürsem, bu işi bitiremem. Ve bu bir seçenek değil.

Barın aşağısına bakarken, karşı uçtaki bir adamla göz göze geliyorum. Deri kesiminden de anlaşılacağı üzere bir motorcu ama onda farklı bir şeyler var. Diğerleri gibi parti yapmıyor, bunun yerine elinde içkisiyle oturup herkesi izlemeyi tercih ediyor.

Kendinden emin, çok uzun süre baktığımda bakışlarımı kırmıyor.

Siyah saçları kafasında dağınık ve onunla ilgili her şey tehlike çığlıkları atıyor. Gözlerindeki hınzır parıltıdan yüzündeki kaba kirli sakala kadar. O yürüyen bir uyarı işareti.

Çok yakışıklı.

Ellerinde çok fazla kan var.

Adam oturduğu tabureyi cüceleştiriyor, bu yüzden uzun boylu olduğu açık. Ancak geniş omuzlarına rağmen zayıf beli kaslı olduğunu belli ediyor.

İçkisinden bir yudum almak için dudaklarına götürürken gözlerini benden ayırmıyor. Kolunu uzatan dövme elinin arkasına doğru kıvrılıyor ve mürekkebinin ne kadar uzağa gittiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Davranışlarının bana her şeyi anlatması için onun hakkında bir şey bilmeme gerek yok.

Bu adam ölümcül.

Ve eğer akıllıysam, zamanımı harcamaya değmez.

"etme, tatlım." Parlak sarı saçlı bir kadın ellerini barın diğer tarafına koyarak dikkatimi çekiyor.

Bir bakıyorum, kedi gözleri kısılmış. Gülümsüyor ama hiç dostça değil.

"Neyle uğraşmayayım?"

"O." Başını sola doğru eğiyor, bakışlarını benden ayırmıyor. "O alındı."

"Merak etme." Bir kahkaha attım. "İlgilenmiyorum."

Onun gibi bir erkeğin cazibesini anlıyorum, tıpkı bu odadaki çoğu erkek gibi. Çekiciler, güçlüler, muhtemelen yatak odasında ustalar. Ama ben ailem değilim. Hedeflerim var. Hayallerim. Ve bu karmaşadan kurtulduğum an, bir daha asla buraya dönmeyeceğim.

"Sen nasıl istersen." Sarışın mırıldanarak beni gözden geçirdi. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Banyo mu?" Gülümsemeye zorluyorum, onun bölgesel kızgınlığını fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Köşeyi dönünce." Başını yana çeviriyor. "Sağdaki ilk kapı."

"Teşekkürler."

Kalabalığın içinde kayboluyorum ve tuvaleti arıyormuş yaparak barın arkasındaki koridora yöneliyorum.

Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum ve ellerim titriyor. Gideli bir saatten biraz fazla olmuş, yani işler tersine dönmeden önce sadece bir saatim daha var. Şimdi yapabileceğim tek şey, aradıkları şeyi bulursam sözlerini tutmalarını ummak.

Telefonumun ekranını kilitliyorum ve elimde bir kan lekesi görüyorum. Silerken parmaklarım titriyor ve tuttuğum gözyaşlarımdan dolayı gözlerim yanıyor.

Bunu düşünmeyin.

Bunu yapabilirsiniz.

Onun için, bir arada tutacaksınız.

Banyoyu geçip loş koridorda ilerlemeye devam ediyorum, adamların bana verdiği talimatları hatırlamaya çalışıyorum. Kafam sis içinde ve tamamen ayık olsam bile doğru düzgün göremiyorum.

Barın etrafında.

Tuvaletleri geç.

Soldaki son kapı.

Sol muydu, yoksa sağ mıydı?

Sol dediklerinden oldukça eminim, bu yüzden elim kolumda durakladım.

Burada kimse olmadığı sürece bana bir şey olmaz. Parti kimsenin fark etmesini engelleyecek kadar dikkat dağıtıcı. Tek yapmam gereken küçük bir şey bulmak. Orada olduğunu bile bilmedikleri bir şey. Kimse fark etmeyecek.

Arkamdaki zemin gıcırıyor ve omzumun üzerinden bakıp koridorun hâlâ boş olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

Gir ve çık.

Zaman kaybetmeyi bırakmalıyım.

Kapıyı iterek açtığımda karanlık bir odayla karşılaşıyorum ve boş olduğunu görünce rahatlıyorum.

Perdeler sonuna kadar açık, ay ışığını içeri alıyor, böylece ışık düğmesini çevirmek zorunda kalmadan ve dikkatleri üzerime çekme riskini almadan etrafı görmeye yetecek kadar ışık var. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Beklediğimden daha düzenli. Yapılmamış yatak ve yerdeki küçük bir giysi yığını dışında her şey yerli yerinde görünüyor.

Yatağın arkasındaki duvarda, Twisted Kings logosu bulunan büyük bir demir sanat eseri asılı. Ben odanın derinliklerine doğru adım atarken kafatasının karanlık gözleri beni izliyor.

Şifonyerin üzerinde bir paket sigara ve yanında biraz bozuk para var. Her şey çok taze ve yeni dokunulmuş gibi görünüyor. Bu odadaki hiçbir şey babamın bir zamanlar burada yaşamış olabileceğini hissettirmiyor, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Aceleyle banyoya açılan kapıya gidip çömeliyorum ve kapı çerçevesinin yanındaki panelde herhangi bir boşluk olup olmadığını kontrol ediyorum. Tek yapmam gerekenin mandalı serbest bırakmak için bir kez itmek olduğunu ve sonra babamın gizli saklanma yerini ortaya çıkarmak için açılacağını söylediler.

Bir kez itiyorum. İki kez. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Kahretsin.

Yanlış odada olmalıyım.

Saçlarım hafif bir esintiyle dalgalanıyor ve odanın kapısı açıldığında tenim karıncalanıyor.

"Burada neyiz varmış?"

Zıplıyorum, bir adam bana doğru yaklaşırken etrafımda dönüyorum.

Çok hızlı ve içgüdülerim harekete geçerken onu iyice göremeyeceğim kadar karanlık. Altı aylık savunma dersleri ve bir yıl boyunca barda çalıştığım için kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum. Sarhoşları ve sapıkları savuşturmama yardımcı olan aynı refleksler şimdi de işime yarıyor.

Adam bana doğru uzanıyor, ben de eğilip zar zor kaçıyorum. Kaval kemiğine tekme atıyorum ve sonra diğer elinden kaçınmak için çömeliyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, tekrar üzerime geliyor.

Bileğimi yakalayıp çenesine indirmek üzere olduğum yumruğu durdurmadan önce yanına bir yumruk daha indirmeyi başarıyorum.

Hızlı bir hareketle kolumu büküyor, beni döndürüyor, böylece göğsüm duvara dayalı ve kolum arkamda sıkışmış halde kalıyorum.

Botumun topuğunu kullanarak tekrar inciklerine tekme atmaya çalışıyorum ama bu sadece kolumu omzumu ağrıtabilecek kadar sert bükmesine neden oluyor. Vücudu benimkiyle aynı hızda bastırıyor ve mücadelemizden kaynaklanan her ağır nefesi hissediyorum.

"Bırakın gideyim."

Onu tekrar tekmelemeye çalışıyorum, ama duruşunu genişletiyor, böylece yapamıyorum.

Solumdan bir kıkırdama geliyor ve döndüğümde yan tarafta durmuş bizi izleyen bir adam görüyorum. Koyu renk saçları telefonuna odaklanmış gözlerinin üzerine düşüyor ve dövmeleleri ellerinden boynuna doğru uzanıyor.

"Alınan biri, Prez." Adam sırtıyor.

Prez.

Bu gece kulüpte karşılaşabileceğim onca erkek arasından babamın eski başkanı Steel'in dikkatini .

Mücadele etmeyi bırakıyorum çünkü faydası yok. Eğer görünürde iki tane varsa, muhtemelen daha fazlası da yoldadır.

"İşin bitti mi?" Steel kolumdaki tutuşunu gevşeterek soruyor. Başımı sallıyorum ve o da bir adım geri çekilip beni bırakıyor.

Etrafımda dönerken omzum ağrıyor, ama geri çekilmedi, bu yüzden hala duvara karşı köşeye sıkışmış durumdayım.

Boynumu geriye atıp ona bakıyorum.

Çelik.

Kutup bakışları kadar soğuk bir adam için uygun bir isim. Önümde dururken inatçı ve hareketsiz.

Ünü kendinden önce gelen bir adam.

Babamla yakın değildim ve kulüp binasında vakit geçirmedi, bu yüzden Steel ile hiç yüz yüze tanışmadım. Ama gözlerine bir kez baktığımda onun hakkında duyduğum her şey ve daha fazlası olduğuna eminim. Vahşi, tehlikeli, inatçı.

Ve şimdi daha yakından baktığımda, barın karşısında oturup bana bakan adamın o olduğunu görüyorum.

Ama şimdi, ölümcül bakışlarında dostane hiçbir şey yok. Daha önce göstermiş olabileceği kendinden emin cilveler yok oldu. Sadece iş yapıyor, bana bakıyor, deri ve tarçın gibi kokuyor. Sevdiğim kadar sevmemem gereken bir koku karışımı.

Bu kadar yakından, kare çenesine ve yontulmuş yüz hatlarına daha iyi bakabiliyorum. Etrafımı saran vücut ısını hissediyorum.

Boku yedim.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Çelik kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, geri adım atmaz.

Daha dik duruyorum ve çenemi kaldırıyorum. Eğer beni korkutabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

"Tuvaleti arıyorum."

Beni tamamen ilgisiz bir şekilde aşağı yukarı süzerken gözleri kısılıyor. Az önce barda bıraktığı etkileyici güzel kadın sürüsüne kıyasla bana pek bakmamasına şaşırmadım.

"Banyo mu?" Bir kaşını kaldırdı. "Evet."

Steel bir elini başımın arkasındaki duvara koyuyor ve dudaklarımı ıslattığımda bakışları ağzıma kayıyor.

"İyi deneme, orman yangını. Ama şu yamayı görüyor musun?" Elini göğsüne dikilmiş "başkan" kelimesinin üzerine koyar.

Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum, onun sarhoş edici tarçın kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum.

"Bana böyle demelerinin bir sebebi var." Çenemi kaldırmak için uzanıyor, bakışlarımı okyanus grisi gözlerine, alacakaranlıkta denizin rengine zorluyor. "Şimdi söyle bana, kulübümde ne işin var?"

Tempe

BABAM BÜYÜRKEN YANIMA GELDİĞİ BİRKAÇ ZAMANDA BANA BİR ŞEY ÖĞRETTİYSE, O DA KİMSENİN FİZİKSEL VEYA ZİHİNSEL ZAYIFLIKLARINIZI GÖRMESİNE İZİN VERMEMEKTİR. Herkesin kendini düşündüğü bir dünyada hayatta kalmanın tek yolu uyanık ve keskin kalmaktır. Ve bir rakip daha güçlü ya da daha iyi bir konumda olsa bile, aramak için zaman ayırırsanız, üstünlük sağlamak için bunu onlara karşı kullanmanın her zaman bir yolu vardır.

Babam DNA'mın yarısından fazlasına iyi gelmemiş olsa da, bu duygu şu anda yerleşiyor.

O da onlardan biriydi.

Çarpık Kral.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve onun iyi tek tavsiyeyi alıyorum. Steel'in zayıflık hissetmesine izin vermeyerek omurgamı dikleştiriyor ve tozunu alıyorum.

"Orada öylece durup bana mı bakacaksın?" "Evet," diye cevaplıyor hiç duraksamadan.

Kulüpteki konumu göz önüne alındığında, kolay kolay sarsılacağını sanmıyorum. Muhtemelen nadiren meydan okur. Bu yüzden benim kızgınlığımdan ürkmemesine şaşırmadım. Muhtemelen karşılaştığı en az tehditkâr kişi benim.

"Hey, Steel." Bir adam odaya giriyor, aramıza bakıyor ve onu daha önce barda duran iki adamdan biri olarak tanıyorum.

"Hayalet bana mesaj atıp bir sorunumuz olduğunu söyledi."

Adam, Steel'in yanında duran ve hâlâ telefonuna bir şeyler yazmakta olan kişiye bakıyor ve bunun onun Hayalet olduğu anlamına geldiğini varsayıyorum.

Ürkütücü bir isim, ama garip bir şekilde uygun.

Ghost bir şeyler yazarken telefonundan başını kaldırmıyor. Benimle başkanı arasındaki çekişmeyle ilgilenmiyor gibi görünebilir ama ondaki bir şey bana hâlâ her şeyi gördüğünü söylüyor.

"Bela," diye tekrarlıyor Steel, bakışlarımızın yoğunluğu ensemdeki tüyleri diken diken ederken, bakış yarışımızı bozmadan. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Neden burada?" Çelik duvardan kalktı, parmak eklemlerini patlattı ve bana baktı.

Gözlerimi kısıyorum. "Eğer bilmek istiyorsan-" "Bu yüzden sordum," diye sözümü kesti.

Sabırsız pislik.

Ses tonumu eşit tutmaya çalışırken parmaklarım kenetleniyor. "Buraya bir şey almaya geldim."

Sinirlenmemek için elimden geleni yapıyorum. Güçlü bir duruş sergiliyorum olmam onu kızdırmak istediğim anlamına gelmiyor. Twisted Kings merhametiyle tanınmaz ve eğer dikkatli davranmazsam, buradan bir ceset torbasında çıkarılacağım.

"Bu şey ne?" Çelik geri adım atmayı reddederek soruyor. Beni duvara yaslamışken zar zor düşünebiliyorum.

Nefes almaktan çok daha az.

"Bu seni ." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"İşte burada yanıyorsun, orman yangını." Beni değerlendirmek için başını yana eğdi. "*Benim mülkümde* olan her şey beni ilgilendirir. Hoşuna gitmiyor mu? O zaman en başta buraya gelmemeliydin."

Parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve neredeyse derimi keseceklerken bir iniltiyi bastırıyorum. Steel ne kadar pislik olursa olsun, sinirlenmenin bana bir faydası olmayacak.

"Sana ne olduğunu söyleyemem. Bu kişisel bir şey."

"Kişisel mi?" Çelik alaycı olmayan bir kıkırdamayla ofluyor. "Yatak odamın ortasında dikilmen de öyle. Sanırım o çizgiyi çoktan aştık."

"Yatak odan mı?"

Başını sallıyor ve ben tekrar etrafa bakıyorum.

Yatağın üzerinde asılı kulüp markası da dahil olmak üzere bu odadaki hiçbir şey kulüp başkanına uygun görünmüyor. Oda geniş ama çoğunlukla boş. Önümde duran adamla ilgili benzersiz ya da anlamlı hiçbir şey yok. Kim olduğunu ima edecek kişisel bir şey yok.

Bir kez daha yüzümü ona dönüyorum. "Yanlış odadayım."

"Açıkça." Çelik'in çenesi titrer. " soru, *kimin* odasının doğru oda ?"

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes veriyorum.

Peşinde olduğu bilgiyi aldıktan sonra ne yapacağını bilmezken Steel'e güvenemem. Ama çenemi kapalı tutarsam, bu daha da kötüleşebilir. Ve şu anda kimin daha tehlikeli olduğuna karar veremiyorum, beni buraya gönderen adamların mı yoksa önümdeki mi? Tek bildiğim, istesem de istemesem de Steel'in merhametine kaldığım, bu yüzden ona bir şey vermeliyim-herhangi bir şey

-Bu işin diğer tarafını görmek istersem.

Gözlerimi açarak derin bir nefes alıyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Buraya babama ait bir şeyi almaya geldim."

Çelik'in kaşları sessiz bir soruyla çatıldı.

"Helix," diye açıklıyorum.

Helix'in adı geçince Steel'in yüzündeki nezaket ifadesi siliniyor ve Ghost'un dikkati bana yöneliyor.

Odanın bir ürperti dolaşıyor ama nedenini bilmiyorum.

Babamla ölmeden önce birkaç yıl konuşmadım ama o zamanlar Twisted Kings'in başkan yardımcısıydı, bu yüzden onun adının kulüp binasında gizlice dolaşmamın etkisini yumuşatacağını düşünmüştüm. Ama enerjideki ani değişimle birlikte, bu konuda yanıldığımı hissediyorum.

"Sen Helix'in çocuğu musun?" Çelik'in ifadesi

sertleşir. "Ben yirmi iki yaşındayım. Çocuk değilim." Bunun bir önemi yok.

Çelik'in çenesi sıkıntısıyla birlikte tıkırdıyor. "Sen Tempe misin?"

Adımı biliyor ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamıyorum. Havada çatırdayan gerilimi görmezden gelmeye çalışarak yavaşça başımı sallıyorum.

"Ne oluyor lan?" Çelik Ghost'a bakar. "Ayrıldığını sanıyordum?"

"O yaptı." Ghost kollarını göğsünde kavuşturarak telefonunu bir kenara bırakıyor. "Helix birkaç yıldır onunla iletişim kurmuyordu. Herhangi bir bağ bulamadım, bu yüzden onu listeden çıkardım."

"Neden kravat arıyordun?" Sanki odada onlarla birlikte değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından nefret ediyorum, özellikle de söyledikleri şey hoşuma gitmediğinde.

Sorum üzerine Çelik'in dikkati bana yöneliyor ve bakışları göğsüme beton bir yıkım topu gibi iniyor. "Biraz yüzüsüzün; vermeliyim. Bir hainin kızı olduğun halde bana soru sorma hakkına sahip olduğunu düşünerek kulübüme geliyorsun."

Zor yutkunuyorum.

Bir hain mi?

Bu kelime aklıma geldikçe enerjimdeki değişim anlam kazanıyor. Babam onlara ihanet etti ve ben buraya sırtımda bir hedef tahtasıyla geldim, bunu bile bilmeden.

"Onunla yakın değildim," diye açıklamaya çalışıyorum. "Beni annem büyüttü. Birkaç yıl önce beni bulmaya gelene kadar konuşmadık bile. Ve o zaman bile, onunla ya da kulübüyle hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim."

"Buradaki varlığınız aksini söylüyor."

Neden böyle düşündüğünü anlıyorum ama yanılıyor. "Onun yüzünden burada değilim."

"Odasını aradığınızı söylemişsiniz." "Ona ait bir şeyi almak için, hepsi bu."

Çelik dilini damağına tıkırdatarak bana bakıyor. "Peki bu ne olabilir?"

"Bilmiyorum."

Yine kıkırdıyor ama yüzünde hiç eğlence belirtisi yok. "Sen *Bilmiyor* musun?"

"Bana söylemediler."

"Peki kim *onlar*?"

"I-" Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, yüzümden çekiyorum ve cevabımın işleri daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorum. "Bunu ben de bilmiyorum."

"Havoc." Çelik bardaki adama bakar. "Telefonunu getir."

Havoc bana doğru adım atıyor ve ben de duvara yaslanıyorum. Köşeye sıkışmış durumdayım, bu yüzden beni arama fırsatı bulamadan cebimden telefonumu çıkarıyorum. Telefonumda saklamaya çalıştığım hiçbir şey yokken ellerini üzerimde gezdirmesi isteyeceğim son şey.

"İşte, al." Veriyorum. "İçinde hiçbir şey yok. Beni buraya kimin gönderdiğini bilmediğimi söylemiştim."

Havoc telefonumun kilidini açmak için yüzüme tutarken Steel, "Başı belaya girmiş bir kıza göre pek bir şey bilmiyor gibisin," diyor. "Gerçekten neden buradasın, Tempe?"

"Sana söyledim, ben-"

"Dur." Steel'in sesi beni zıplatıyor. Öne doğru kayıyor ve elini duvara dayıyor. "Bana bir daha yalan söylersen sonucu hiç hoşuna gitmeyecek. Şimdi lanet soruma cevap ver."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve üzerimde yükselen Steel'i görmezden gelmeye çalışıyorum. Onu içime çekmemeye çalışıyorum.

Havam bitti.

Zamanım

tükendi.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, bakışlarına kilitleniyorum ve hiçbir empati bulamıyorum.

Onu suçlamıyorum. Babam korkunç bir insandı ve kulübüne de ailesine olduğu kadar kötü davrandıysa, Steel'in neden gözlerimin içine zar zor bakabildiğini anlıyorum.

"Birkaç ay önce iş yerime gelen bir adam var." Nefesimi tutuyorum ve ses tonumu dengelemeye çalışıyorum. "İlk başta pek önemsemedim. Dirty Drakes pek hoş bir yer değil. Bir sürü serseri, yoldan geçen insanlar, üniversite öğrencileri gelir. İlk başta arkadaş canlısıydı... ve sonra, biraz fazla."

Onun ne kadar eli açık olduğunu düşündükçe boğazım düğümleniyor ve Çelik'in boğazı benim yorumum karşısında yutkunurken sallanıyor.

"Geçen hafta daha sık gelmeye başladı. Ve zaman babamı sordu. Ölmeden önce onu birkaç yıldır görmediğimi söyledim ama adam ikna olmuş gibi görünmüyordu. Sonra bu gece birkaç adamla birlikte evime geldi. Beni buraya onlar gönderdi."

"Nerede yaşadığını nereden biliyorlar?" Çelik'in çenesi sıkıştı.

"Bilmiyorum. Kapıyı çaldıklarında annemin erkek arkadaşı olduğunu düşündüm ama değilmiş."

"Neden sen?"

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Bu cevaptan hoşlanmadığını biliyorum ama gerçek bu. Tek söylediği partiye uyum sağlayacağım, bu yüzden önemli bir şey olmayacağı."

Steel Ghost'a bakıyor. "Eğer bu geceki partiden haberi varsa, yakın takibe almıştır."

Ghost başını sallıyor ve Steel bana

bakıyor. "Başka ne var?"

"Bana içeri nasıl gireceğimi ve nereye gideceğimi söyledi. Babamın odasından bir şey almam gerektiğini ve bunun banyonun yanındaki duvarda bir panelde saklı olduğunu söyledi. Sadece bir kez itmeme gereken gizli bir bölme.

Kilidi aç. Ama bana orada ne olduğunu söylemedi. Tam olarak bilgi vermedi."

"Ve sen de bunu kabul mü ettin?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum, nedenlerim boğazımı yakıyor. "Annemi vurduktan sonra saçmalamadıklarını anladım."

Çenemi eğip kolumu karıştırıyorum ve yeşil pamuğu lekeleyen başka bir kan lekesi buluyorum. Boğazım tıkanıyor ve gözyaşlarımla savaşırken gözlerim yanıyor. Neler olduğunu zar zor hatırlayabiliyorum. Her şey çok hızlı oldu.

Kapının yumruklanması.

Çığlık.

Kan.

Başımı kaldırdığımda Steel'in hikâyemin kanıtına baktığını görüyorum, bana dönüp baktığında umursuyor gibi görünmüyor.

"Havoc, git Helix'in odasındaki kompartımanı kontrol et." "Anladım, Prez." Havoc odadan çıkar.

Steel duvardan kalkıyor ve sonunda geri adım atarak aramıza biraz mesafe koyuyor. "Ghost, ben onu buraya kimin gönderdiğini bulana kadar onu bir odaya koy, sonra Soul'la buluş-"

"Bir oda mı? Bekle." Ellerim titriyor. Panik göğsümde kabarıyor. "Sana her şeyi anlattım. Beni burada tutamazsın. Tek bildiğim bu."

"Ve benden seni sözünle kabul etmemi mi bekliyorsun? Ben neler döndüğünü anlayana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Çelik uzaklaşmak için dönüyor ve ben öne atılıp kolunu tutuyorum, donup kaldığında ve bana öyle soğuk bir bakışla baktığında hatamı anlıyorum ki geri adım atıyorum.

"Bekle. Lütfen." Ellerimi kollarımın üzerinde gezdiriyorum. "Anlamıyorsunuz. Geri dönmek zorundayım. Eğer gitmezsem... onlar... sıçacaklar."

Karnımı tutuyorum ve duvara yaslanıyorum. Oda dönüyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Boğazım yanıyor, gözyaşlarım akmaya başladığında ve boğazımda safra yükseldiğinde gözlerim yanıyor.

Zayıflık göstermek tehlikeli ama elimde değil. Duvarlar üzerime kapanıyor ve içim yarıyor gibi. Yanaklarımdaki nehirleri siliyorum ama gözyaşlarım durmuyor.

Çelik önüme geçip çenemi yukarı kaldırıyor. "Tempe, o cümleyi bitir. Ne yapacaklar?"

Ona göz kırpyorum, beni böyle görmesinden nefret ediyorum. Ama seçeneklerim tükendi ve Steel'in kötünün iyisi olduğu ortaya çıksa bile

hiçbir şey, beni burada tutacak, ve bu olamaz.

"Lütfen." Daha çok ceza vermekle tanınan bir adamdan merhamet dilenirken neredeyse fısıltıyla konuşuyorum. "Bana ne yapman gerekiyorsa yap. Ama artık Austin'in sahip olduğu tek şey benim. Lütfen kardeşimi öldürmelerine izin verme."

Çelik

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Ghost koridorda karşımdaki duvara yaslanıyor. "Söylediği her şeye güvenebilir miyiz?"

"Bu soruyu sana sormam gerekmiyor mu? İşler sarpa sardıktan sonra onu ve Helix'in hayatındaki diğer herkesi inceleyen sendin."

Eski başkan yardımcımın ihanetini hatırladıkça sinirlerim bozuluyor. Hiçbirimiz borçlu olmadığımız halde kendisine bir şeyler borçlu olduğumuzu düşündü. Çıkarlarını ilerletmek ve beni görevimden almak için kendi kulübünü ortadan kaldırmaya çalıştı. O bir yalancı ve yılandı. Şimdi de kızı kulüp binama gizlice girip benden çalmaya çalışıyor.

Tempe, Helix'in adını söylediği anda tüylerim diken diken oldu. Son zamanlarda çok aşına olduğum bir hatırlatma. Kulağıma sürekli fısıldanan bir ses savaşın aslında hiç bitmediğini, sadece değiştiğini söylüyor.

Yeni düşmanlar.

Gelişen tehditler.

Tempe'yi bu gece buraya kimin gönderdiğini bilmiyorum ama Helix'in kızı olduğunu biliyorlarsa, bu görev için onu kasıtlı olarak seçmişler demektir. Rakiplerim yaratıcı olmaya başladılar, masum kanı bana karşı kullanmak için yeni yollar buluyorlar.

Eğer .

Tek bildiğim, Tempe'nin bu planı babasının ölümünün intikamını almak için . Kurbanı iyi oynuyor ama rol yapıyor olabilir.

Gözy

aşları.

Kork

u.

Kolumu tutup yardımım için yalvardığında titreyen eli.

Bu taktiklerin daha önce silah olarak kullanıldığını gördüğümde bunların hiçbir anlamı kalmıyor. "Temiz çıktı, Prez. Sana söylüyorum, kontrol ettim."

Ghost telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdıktan sonra ehliyetinin resmini göstermek için kaldırdı. "Tempe Evans, yirmi iki yaşında. Geçtiğimiz yıl Dirty Drakes'te çalışmış ve bir yandan da fizik tedavi için okula gitmiş. Hafta sonları yerel bir klinikte gönüllü olarak çalışıyor. Helix'le tek bir bağı bile yok.

Telefonunda onun numarası bile kayıtlı değildi. O da kontrol edildi."

Ghost'a güvenebilirim. Titiz biri varsa, o da odur. Ama son zamanlarda tek sahip olduğum şey şüphe ve Tempe bunun nedenini bir kez daha hatırlattı.

İçimde bir çürüme var. Bana hiçbir sebep vermedikleri halde kardeşlerimi sorgulamama sebep oluyor. Bu onların suçu değil, benim suçum.

Helix'in ihaneti ve benim bunu zamanında görememem benim hatam.

Ailemin kanı bu kulüpte akıyor. Twisted Kings'i biz kurduk.

Onları başarısızlığa uğratmak soyuma saygısızlıktır.

"Steel, sana onun temiz olduğunu söylüyorum." Ghost telefonunu

. Saçlarımı alnımdan ayırıyorum. "Seni duyuyorum."

"O zaman sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer o işin içinde değilse, güvende değildir." Başımı salladım.

"Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Ne yapacağım ben?

En büyük sorunumun birkaç Demir Günahkâr ve striptizciler olduğu geceye geri dönebilmeyi dileyerek enseme kaşıyorum. "Henüz bilmiyorum. Ama ben çözene kadar yerleşkeden ayrılmayacak."

Tempe tehlikede olan başka biri olsaydı, onu evine gönderir ve güvende olduğundan emin olmak için gece kapısına bir müşteri adayını koyardım. Ama o başka biri değil. O kulübümün haininin kanı ve Ghost işinde ne kadar iyi olursa olsun, onun bu konuda haklı olduğundan emin olmak kulübüme karşı benim sorumluluğum.

Odama açılan kapalı kapıya bakıyorum. Onun orada olmasından, ileri geri volta atmasından, kiraz çiçeklerinin kokusuyla doldurmasından nefret ediyorum. A

Ona yaklaştığım anda duyularımı istila eden bir koku. Bu kız hiç de öyle değilken çok tatlı bir koku.

Tempe çok alıngandır. İnciklerime tekme attı ve beni kendi kulüp evimde, kendi yatak odamda bayıltmaya çalıştı.

Kız tam bir savaşçı.

Bu kadar kızgın olmasaydım etkilenirdim.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkardığımda Havoc'un adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum. O ve Soul, Tempe'nin evindeki durumu kontrol etmek ve onun hikâyesini doğrulamak için birkaç potansiyel müşteri aldılar.

Kardeşinden bahsettikten sonra, tavrıyla ilgili sert olan her şey parçalandı, bu yüzden gözyaşları arasında başka bir şey elde etmek zordu. Ama kardeşinin saklanması gerektiğini ve adamların onun orada olduğunu bilmediklerini söyledi. Şansımız varsa onu hâlâ bulamamışlardır.

"Konuş benimle."

"Yalan söylemiyormuş." Havoc'un sesi nefes nefese geliyor. "Buraya geldiğimizde dört adam hazır ve bekliyordu."

"Kim onlar?"

"Biz onlara iyice bakamadan dağıldılar. Gözcüleri onları uyarmış olmalı çünkü biz yanlarına yaklaşır yaklaşmaz kaçtılar."

Ghost'a bakıyorum. "O bölgedeki trafik kamerası görüntülerini al, herhangi bir plakanın izini sürebilecek misin ya da hangi yöne gittiklerini bulabilecek misin bir bak. Flaş bellekte ne olduğunu bulduğunda bana haber ver."

Havoc'un Helix'in eski odasını araması Tempe'nin buraya ne için gönderildiğini doğruladı. Duvara gizlenmiş bir flash bellek buldu ve Helix'in neredeyse bir yıldır ölü olması ve hala tüm yalanlarını ortaya çıkarmamış olmam hoşuma gitmiyor.

Hayalet başını sallar, elinde sürücüyle uzaklaşır.

"Başka bir sorunumuz var," diyor Havoc. "Annesi gitti." "Ne demek gitti?"

"Ceset yok."

Başımı salladım. "Onu rehin aldıklarını düşünüyorsun."

"Pek mümkün değil. Mutfaktaki su birikintisi bir gösterge ise, Tempe haklı; birinin bu kadar kan kaybından kurtulmasına imkân yok."

"Yani bir ceset mi

aldılar?" "Öyle

görünüyor."

Saçlarımı alnımdan sürüklüyorum; bundan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Bir cesedin eksilmesi iyi bir şey. Ama aynı zamanda saklamak için bir sebepleri olduğu anlamına da geliyor.

"Peki ya kardeşi?" Ben soruyorum.

"Söylediği gibi onu çamaşır sepetinde buldum. Soul onunla konuşmaya çalışıyor ama o sadece küçük bir çocuk, bu yüzden pek bir şey söylemiyor."

Çünkü muhtemelen travma geçiriyordur. En azından yaşıyor.

Bu olayla ilgili her şey beni ne kadar kızdırsa da, hiçbir şey bu pisliklerin durumu manipüle etmek için küçük bir çocuğu kullanması kadar sinirlerimi bozamaz.

"Onunla ne yapmamızı istiyorsun?"

söylemeden önce biliyorum ve tek seçeneğim olmasından nefret ediyorum ama saat sabahın ikisi olduğunda ve çocuk kendi başının çaresine bakacak yaşta olmadığında başka seçeneğim yok.

"Kamyonet sende mi?"

"Evet."

"Onu buraya getirin."

". Başka bir şey var mı?"

Başımı arkaya eğip derin bir nefes alıyorum.

Benim evim

değil.

Benim pisliğim

değil.

Benim sorunum

değil.

Öyle olması dışında. Tempe'nin Twisted Kings'le bir bağı var, işin içinde olsun ya da olmasın. Bu gece olanların izlerini onun evinde bırakamayız.

"Adaylar geride dursun ve zemini ağartsın. Her yerin steril olmasını istiyorum. İhtiyacımız olan son şey polislerin gelip pislik için kulübü suçlaması. Bize ulaşmak için bir sebep arıyorlardı. Onlara bir bahane vermemize gerek yok."

", Prez."

İçime kötü bir his yerleşirken aramayı sonlandırıyorum. Geçen yıl neredeyse havaya uçurulmadan hemen önce hissettiğimin aynısı. Ufukta kötü bir şey var.

Anlaşıldı.

İşler yoluna girdiği anda, ortalık yine karışıyor.

Duvarı iterek odamın kapısına bakıyorum, kapının diğer tarafında sorunlardan başka bir şey olmadığını biliyorum. Ama işim bu. Başkan olmak her şeye balıklama dalmak demek.

Kapıyı açıyorum ve Tempe yatağımın kenarında oturduğu yerden bana bakıyor. İçeri girdiğimde zıplıyor ve en azından ağlamayı bırakıyor.

Ateşle dolu olsa da küçücük bir şey. Odanın diğer ucundan beni izlerken gözleri yanıyor. Dalgalı, kahverengi saçları omuzlarının hemen altına düşüyor ve parmaklarını gezdirdiği için şimdi daha da dağınık. Alt dudağını çiğniyor ve bu kadar doğal güzel olmasından nefret ediyorum. Büyüleyici.

Mütevazi.

Tehlikeli.

"Kardeşin iyi." Kulübüme girdiğinde neden ona güven verme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum. "Soul onu kontrol ediyor."

"Ruh." Beni kızdıran tatlı bir nefes verişle onun adını tekrarlıyor. "VP'm."

Dudaklarını ıslatıyor, gözleri parlıyor. "Ya erkekler...?"

"Gittiler. Tıpkı annen gibi."

Gözleri açılıyor. "Yaşıyor mu?" "Şüpheli."

Gözlerindeki anlık ışık sönüyor. En azından bana annesinin cesedini neden taşıdıklarını sormuyor çünkü şu anda ona verecek bir cevabım yok.

Tempe ellerini ceplerine sokarak başını sallar. "O zaman gitmeme izin verecek misin? Sana bildiğim her şeyi anlattım. Sen de doğruladın."

Başımı salladım. "Henüz değil."

"Ama Austin-"

"Buraya geri geliyor." Sözünü kestim.

"Peki bizi ne kadar tutacaksın? Yarın çalışmak zorundayım." Öfkesi alevleniyor, sanki ona bir faydası olacakmış gibi benimle tartışıyor.

"Hasta olduğunu

söylüyorsun." Gözleri

kısıldı.

"Bir sorun mu var, orman yangını?"

"Neden bana sürekli öyle diyorsun?" Omuzlarını geriye atıyor.

Odaya doğru bir adım daha atarak, beni ona doğru çeken yerçekimine teslim oluyorum ve yaklaştığımda verdiği her tepkiyi izliyorum. Parmaklarını sıkıyor. Sığ nefesleriyle göğsü inip kalkıyor. Belli belirsiz bir kızarıklık yanaklarını boyuyor.

"Çünkü sende o kıvılcım var." Onun önünde duruyorum. "Başta pek bir şey yokmuş gibi görünüyor. Sadece rüzgârda uçuşan küçük bir kor. Ama bazen tek gereken budur."

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ne için?"

"Her şeyi yakıp yıkmak için."

Onun yörüngesine girmeden önce geri adım atıyorum. Çekimi çok güçlü. Büyük ela gözleri tuttuğu gözyaşlarıyla parlıyor ve dikkatli olmazsam bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacak.

Şifonyerime doğru yürüyüp bir sigara çıkardım.

"Sigara mı içiyorsun?" Yüzü buruştu.

"Ara sıra."

Son beş yılda o kadar çok bıraktım ki artık saymayı bıraktım. Aradan birkaç hafta geçmiş olsa da, bu gece tüm kötü alışkanlıklarına yeniden sarıldım.

"Bir tane ister misin?" Paketi uzattım ve kaşlarını tiksintiyle çattı. "Sanırım bu hayır demek. Benimle yürü."

Kollarını karnına sarıyor ve beni odadan dışarı kadar takip ediyor. Akıllı olsaydım onu orada kilitli tutardım, böylece kaçma fikri aklına gelmezdi, ama alan o içindeyken çok küçük. Nefes alamıyorum.

Beni kulüp binasının ana bölümüne kadar takip ediyor. Parti arka planda hala devam ediyor ve sadece adamlarım gerçekte neler olduğunu biliyor. Partiyi kapatabilirdim ama her şey normalmiş gibi davranmak daha iyi. İhtiyacım olan son şey dedikoduların yayılması.

"İçki, Prez?" Potansiyel müşterilerden biri geçtiğimi görünce bardan bağıyor.

Başımı salladım. "Belki sonra."

Başka bir aday Tempe'i baştan aşağı süzüyor ama gözlerim onunkilerle buluşunca geri çekiliyor.

Dışarıda beni takip ediyor ve burası daha sessiz.

Mayhem verandada bir tavşanı beceriyor, ben de Tempe'yi uzaklaştırıyorum. Kocaman gözleri ve pembe yanakları bana bunu kaçırmadığını söylüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Uzun araba yolunun sonunda durduğumda "Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

Sigaramı yakıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Ciğerlerimi yakıyor ve bana şu anda ihtiyacım olan her şeyi veriyor. Bir nikotin vızıltısı. Berraklık.

"Adamlarım her an kardeşinle birlikte dönebilir." Bir nefes daha çekiyorum. "Onları bekliyoruz."

"Sonra ne olacak?" Titrerken kollarını karnına doluyor. Hava o kadar soğuk değil ama muhtemelen adrenalinin etkisinde.

"Kulübüme girip bir şeyler çalmaya çalışan bir kız için çok fazla sorunuz var." Sigarama bir fiske vurup korların karanlık çölde kayboluşunu izliyorum.

"Ve çok daha fazlasına sahip olmanız gerektiğini söyleyen bir yama takan bir adam için çok az cevabınız var."

Bana ters ters bakıyor ve ben de onun kızgınlığına sıırtmaktan kendimi alamıyorum.

En azından konuşma uzaktaki farlar tarafından kısa kesiliyor.

Soul, Tempe'nin evinde potansiyel müşterilerle kalmış olmalı çünkü kamyonette sadece Havoc var, durup dışarı atlıyor. Ön tarafta daireler çiziyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açtığında küçük ayaklar yere atlıyor.

Çocuklarla aram iyi değildir, özellikle de küçüklerle. Ve Tempe'nin kardeşinin gecenin bir yarısı Havoc'un yanında yürürken süper kahraman pelerini giymesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ama bakışlarını yerde tutuyor ve göz teması kurmayı reddediyor.

"Austin." Tempe'nin sesi çatlar.

Ona doğru koşar, dizlerinin üzerine çöker ve kollarıyla onu rahatlatır. Kadın bir şeyler fısıldarken adam yüzünü kadının boynuna gömüyor. Tek duyabildiğim hıçkırıklar. Sessiz, acı verici. Kaos'un en iyi bıçağından daha derin kesiyorlar.

Ölümü gördüm.

Yaşadığım yıl sayısından daha fazla can aldım.

Ama Tempe'yi kardeşiyle görünce içimde bir şeyler kaşınıyor.

Havoc yanlarından geçip durdu. "Planın nedir, Prez?"

Onları Tommy'nin eski odasına yerleştirmemi ister misin?"

Kötü bir fikir değil. Oda boş ve koridorun sonunda. Ben ne halt edeceğime karar verene kadar kapıda nöbet tutacak birini bulup onları içeri kilitleyebilirim. Ama bu yeterli gibi görünmüyor. Hiçbir şey yeterli gelmiyor.

"değil," diyorum ona. "Benimkinde kalabilirler."

Havoc'un kaşları kararım karşısında çatılıyor ama düşüncelerini kendine saklıyor.

"Sonny'yi kapıya koy. Bu gece Chaos'un odasında kalacağım. Gerisini sabah hallederiz. Artık düşünmüyorum."

"Ne kadar kalacaklar?"

"Onu buraya kimin gönderdiğini bulana kadar." "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Saçımı geriye taradım. "Ama daha çabuk gitmelerini istiyorsan, o zaman bana bazı lanet cevaplar getir."

Havoc başını sallıyor, benden Tempe'ye bakıyor.

Alnını Austin'inkine dayamış ve onunla bir şey konuşuyor. Daha önce sergilediği güçlü gösteriye rağmen, savunması onun düşmüş durumda. Annemin, bir ebeveynin çocuğunu nasıl sevmesi gerektiğine dair harika bir örnek olmadığı zamanlarda, bana tamamen yabancı olan bir annelik yumuşaklığı.

Bir esinti başlıyor ve sinirlerimi zıplatıyor.

Havada değişim var. Ve eğer dikkatli olmazsam, zar zor tutunduğum kulübümden geriye kalanları da mahvedecek.

Tempe

Ön kapıdaki yüksek sesli bir vuruş beni zıplatıyor ve diş macununu lavabonun her tarafına sıkmama neden oluyor.

Saat gecenin onu ve bardaki vardiyamdan eve yeni geldim. Şu anda havamda olduğum son şey annemin erkek arkadaşının gece yarısı ziyareti.

Üç gündür şehirde ve şimdiden tüm hayatımı altüst etti. Ama en azından o buradaysa, dört yaşındaki kardeşime göz kulak olabilirim. Geçen yılı onu ülkenin dört bir yanına sürükleyerek ve her iki ayda bir yeni bir eyalete taşınarak geçirdikten sonra biraz istikrara ihtiyacı var.

Kapı bir kez daha gürültüyle çalınır.

"Geliyorum," diye mırıldanarak koridora doğru ilerliyorum. "Özür dilerim." Annem odasından fırladı, kestane rengi saçlarını At kuyruğu.

"Anlaştığımızı sanıyordum; evde erkek yok."

Annem sinirli bir şekilde gözlerini deviriyor ama umurumda değil. Benim iki katım yaşında ama hâlâ ergen gibi davranıyor. Bir hevesle her aşkı kovalıyor. Ona birazcık ilgi gösteren her erkeğe aşık oluyor.

Büyükannem anneme aşk bağımlısı derdi. Annemin tek bir savunması olmadan doğduğunu kalbinin etrafında ve onu kolayca yaptığını söylerdi.

Tatlı dil ve güzel bir gülümsemeye duyarlı. Ama bence bu sadece bir bahane. Kendi babasından hiç görmediği sevginin yerine geçen bir şey.

Büyükannemle bu konuda tartışmak istemediğimden değil. "Ben ciddiylim." Kaşlarımı çattım. "Erkek yok."

"Biliyorum, Tempe." Annem bornozunu göğsüne kadar çektikten sonra yanaklarını çimdikleyerek biraz renklendiriyor. "Onun yatakta olduğunu sanıyordum. Ama merak etme, Austin ve ben sadece birkaç gün daha burada olacağız. Josh dairenin neredeyse hazır olduğunu söyledi."

Josh-annemin ayın erkek arkadaşı.

Sıradaki California'ya taşınma bahanesi.

Hayranı değilim.

Dün uğradığında bana dik dik bakmasından hoşlanmıyorum, Austin'i umursamamasından hoşlanmıyorum ve gecenin bir yarısı ortaya çıkmasından hoşlanmıyorum.

"Çabucak hallederim," diyor annem, kapı bir kez daha çalındığında koridorda aceleyle ilerlerken.

Austin'in uyuduğu misafir odasına doğru ilerliyorum ve içeriye bakıyorum. Otururken gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Uyumaya devam et." Ona bir öpücük gönderdim. "Her şey yolunda."

Öyle değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Hayatı boyunca hiçbir şey doğru olmadı ve eğer çocukluğum bir gösterge ise, annem asla değişmeyecek.

Kapısını kapatıp oturma odasına doğru ilerlerken Austin battaniyenin içine kıvrılıyor.

Annem biriyle konuşuyor ama ne anlayamıyorum. Tek bildiğim ses tonunun bozuk olduğu.

Sustum.

Panikledi

m.

Köşeyi dönüyorum ve onun mutfağın ortasında, üzerinde bir adamla birlikte durduğunu görüyorum. Adam yer değiştiriyor ve onun Josh olmadığını anlıyorum.

Diğer dört adam oturma odasını dolduruyor ve ellerindeki silahları fark ettiğimde onlar beni görmeden önce kendimi koridora geri çekiyorum.

"Lütfen yapmayın." Önünde duran adam tetiği çekerken annemin ağzından çıkan son sözler bunlar.

Kulaklarım sesle çınlıyor ve zaman duruyor.

Annemin vücudunun az önce olanları algılaması biraz zaman alıyor; aynı şekilde benim zihnim de bir şeyler yakalamaya çalışıyor. Mutfakta donmuş bir şekilde duruyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Geceliğinde kan birikiyor, boya gibi yayılıyor. Bana San Francisco'daki bir sokak panayırını hatırlattı.

Kırmızı fırça darbeleri ve sıçramalar.

Ama sonra annem göz kırptıyor ve zaman yeniden hızlanıyor. Ses odayı dolduruyor ve hava ciğerlerime doluyor. Annem yere düşüyor ve ben dönüp koridorda koşuyorum, onlar bizi bulmadan önce kardeşimin odasına koşuyorum.

"Tempe-"

"Şşş." Austin'in ağzını elimle kapatıyorum ve onu yatağından çekiyorum. "Şimdi benim odama. Çamaşır sepetine gir ve üzerini giysilerle ört. Ben söyleyene kadar dışarı çıkma."

Koridorda ilerleyen ayak seslerini şimdiden duyuyorum ve bu adamlardan kaçmamın bir yolu olmasa bile, belki o kaçabilir.

Austin beni yatak odamı onunkine bağlayan banyoya kadar takip ediyor.

"Acele et." Onu içeri sokuyorum. "Unutma, ben gelene kadar dışarı çıkma. sen."

"Neler oluyor?" Gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Sesi titriyor ve küçük parmakları ellerimi kavlıyor.

"Her şey girecek," diye yalan söylüyorum ve banyo kapısını arkasından kapatmadan önce eğilip onu alnından öpüyorum.

Ayak sesleri yatak odasının kapısının önünde duruyor ve ben geri çekiliyorum. Nefesim göğsümde sıkışıyor ve kaçmak istiyorum, ama kapı açılmadan ve bir silahın namlusuyla karşılaşmadan önce gidecek hiçbir yer yok.

"Tempe." Küçük bir el omzumu tutuyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Gözlerimi kırptırıp kendime geldiğimde kâbusum yüzünden ensemden terler boşanıyor. Evimde, yatağımda olmadığımı fark etmem bir anımı alıyor.

Nerede olduğumu anlamam biraz zaman

alıyor. Kulüpte.

Çelik.

Etrafıma bakıp gün ışığında Çelik'in odasını inceliyorum. Duvarlar ilk düşündüğüm gibi gri değil, mavinin koyu bir tonu. Güneş ışığı boyadaki çatlaklara ve toz kaplı süpürgeliklere dikkat çekince daha da az etkileyici oluyor.

Austin battaniyeyi çenesinin altına çekerek bana göz kırptıyor. "Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır," diye yalan söyledim, gülümsemeye zorlayarak. "Sadece çok hızlı oturdum. Ben iyiyim. Peki ya sen? Sen hiç uyudun mu?"

Başını sallıyor, yanağının içini çiğniyor. Dün gece uyuyana kadar ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmiş, bu da kalbimi acıtıyor. Annem istikrarlı değildi ama babalarımız ailelerinden çok kendileriyle ilgilenirken benim ve kardeşimin yanında olan tek ebeveyndi.

Şimdi o gitti ve kardeşimden geriye bir tek ben kaldım. Nasıl ebeveyn olacağımı ya da bir iş ve çocukla diplomamı nasıl bitireceğimi bilmiyorum ama Austin için bunu çözeceğim.

Austin battaniyeyi kucağına bırakıyor ve köşesini parmaklarının etrafında döndürüyor.

"Aklında ne var?" Yüzümü ona dönerek yan dönüyorum ve kahverengi saçlarını alnına doğru tarıyorum. "Annemi mi düşünüyorsun?"

İri mavi gözleri başını sallayınca parlıyor. "Onu özlüyorum."

"Ben de." Gözyaşları onun gözlerinden dökülmeye başlarken benim de gözlerimi yakıyor. "Bize de zarar verecekler mi?"

Sesi titriyor.

"Kimse sana zarar vermeyecek, Austin. Söz veriyorum. Onlara izin vermeyeceğim." Elini sıkıyorum. "Bu yüzden buradayız, hatırladın mı? Bizi güvende tutacaklar."

En azından öyle umuyorum. Sapkın Krallar'a bu yerleşkenin dışındaki tehditlerden daha fazla güvenilemez. Ama şu anda başka seçeneğim yok.

Austin elinin tersiyle yanaklarını kuruluyor. "Süper Ayı'mı bulamıyorum."

Bakışlarım yerdeki eşyalarına kayıyor.

"Çantada değil mi?"

"Senin evinde unuttum."

Steel'in adamları dün gece Austin'i kulüp binasına getirmeden önce bir çanta hazırlamasına izin verecek kadar kibardılar, ancak içine attığı şeylerden hiçbirinin çocuğu olmadığı anlaşılıyor. Dört yaşındaki kardeşimin ne kontrol etmemişler. Kıyafet yok. Diş fırçası yok. Kullanışlı hiçbir şey yok. Sadece rastgele hayvan koleksiyonu ve en sevdiği battaniye.

"Eve gitmek istiyorum."

"Yapacağız." Elimi Austin'inkinin üzerine koyuyorum. "Yakında." "Kötü adamlar gittiğinde mi?"

Başımı sallarken boğazımda bir düğüm sertleşiyor.

Doğrulup saçlarımı geriye tarıyorum ve o gözyaşlarımı yakalamadan önce bacaklarımı yataktan kaldırıyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve tutunacak bir parça güç buluyorum.

"Hey, aç mısın?" Gülümsemeye zorlayarak ona bakıyorum.

Başını sallıyor.

"Güzel." Yataktan atladım. "Ben gidip yiyecek bir şeyler bulayım, sen de burada takılıp beni beklerken çizgi film izlersin, ne dersin?"

"Seninle gelmek istiyorum."

Bunu ben de istiyorum ama bu odadan çıktığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Ya da bana izin vereceklerini.

"Bu daha eğlenceli olacak. Yatakta kahvaltı. Tıpkı Pazar günü yaptığımız gibi." Annem Cumartesi gecesi geç saatlere kadar Josh'la dışarıdaydı, ben de onun yerine Austin'e baktım.

Yatağımda çizgi film izlerken uyuyakaldı ve uyandığında kahvaltı etmek için orada kaldık. Bu, annemin yeni erkek arkadaşıyla Kaliforniya'ya taşınmak istemediği gerçeğini aklımdan çıkarmasına yardımcı oldu.

Şimdi bunu yapmak zorunda değil, ama bunun nedeni tüm göğsümü yakıyor. "Tamam." Austin tekrar gözlerini ovuşturuyor. "Yatakta kahvaltı."

Televizyona doğru yürüyorum ve açıyorum, çizgi film bulana kadar kanallar arasında geziniyorum. Dikkatini bulduğumuz yerden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Bu mu?"

Austin başını sallıyor, ben de kumandayı bırakıyorum. "Bu odadan çıkma, tamam mı? Beni bekle."

Austin battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve yan dönüyor. "Tamam."

Cebimden bir saç bağı çıkarıyorum ve yatak odasının kapısına doğru yürümeden önce saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve sinirlerimin yatışmasına izin veriyorum. Gidememem küçük kardeşimi aç bırakacakları anlamına gelmiyor.

Sanmıyorum.

Kapının koluna uzanarak kapıyı açıyorum ve karşı tarafta duran tanımadığım bir adamla karşılaşıyorum. Arması bana bir aday olduğunu söylüyor, yani muhtemelen bütün gece nöbet tutmuş.

O beni durduramadan koridora çıkıyorum ve Austin'in bizi duymaması için kapıyı kapatıyorum.

"Olduğun yerde kalman gerekiyor." Beklenti duvardan kalkıyor.

Cılız bir adam ama yaklaştıkça üzerimde yükseliyor. Simsiyah saçları geriye doğru kaymış ve koyu kahverengi gözleri kısılmış.

"Biliyorum." Balın motorcular arasında daha çok sinek yakalamasını umarak gülümsemeye zorluyorum. "Ama saat dokuzu geçti ve kardeşim acıktı, o yüzden Steel'in yapabileceği bir şey var mı diye bakmak istedim-"

"Steel olduğun yerde kalmanı istiyor," diye sözümü kesti, acımasız liderine her zamanki gibi sadıktı.

"Ben hallederim, Sonny." Koridorun diğer ucundan bir ses geliyor ve Havoc'un bana doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum.

Dün gece anladığım kadarıyla Austin'i almaktan döndüklerinde Steel, Havoc'a güveniyor ve tanıdık bir yüzle omuzlarım gevşiyor.

"Kardeşimin kahvaltıya ihtiyacı var," diyorum ona.

"Yemek mutfakta." Havoc, Sonny'ye bakmadan önce bana el sallıyor. "Orada kal."

Austin'i burada yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor ama yemek yemesi gerektiğini bildiğim için başka seçeneğim yok.

Sonny'den yatak odasının kapısına bakarken duraksıyorum, dudağımı ısırıyorum, Havoc'un yemeği benim için getirip getirmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum.

"Merak etme," diyor Havoc. "Kapı içeriden kilitleniyor ve anahtarı sadece Steel'de var, yani kardeşine bir şey olmayacak."

Havoc'un uzun siyah saçları arkaya doğru toplanmış ve dövmeleri kollarının tamamını kaplıyor. İri yarı ve sağlam kaslı biri. Ama gözlerine baktığımda, yapmam gerekse de yapmasam da ona güvenmemi sağlayan yumuşak bir kenar var.

"Teşekkür ederim."

Başımı salladı ve beni koridora götürdü.

Sabah ışığında, kulüp binası buraya ilk geldiğim zamankinden bile daha az çekici. Birkaç erkek ve kadın rastgele mobilya parçalarının üzerinde sızmış durumda ama en azından ben tuvaleti ararken giydiklerinden daha fazla kıyafet giyiyorlar.

Hava bayat sigara ve deri kokuyor ve ayakkabılarım her adımda yere yapışıyor.

Havoc beni barın içinden geçirerek odanın uzak köşesindeki bir kapıya yönlendiriyor. "Yiyecekler orada. Keyfine bak. Steel'e uyandığını haber vereceğim."

Başımı sallıyorum ve Havoc'un koridora geri dönüşünü izliyorum.

Steel'in dün gece nerede uyuduğundan emin değilim çünkü biz onun yatak odasıydık. Onu son gördüğümde, bize yeni çarşaf ve battaniye getirmesi için bir uşağa emir veriyordu. Sonra bizi kendi halimize bıraktı.

Mutfağın kapısını iterek açtığımda, etrafta kahve içen birkaç kız buluyorum. Bir tanesini dün gece barın arkasında çalışan sarışın olarak tanıyorum ve bu sabah hiç de arkadaş canlısı görünmüyor. Beni mutfağa girerken gördüğü anda gülümsemesi kayboluyor.

Ağartılmış saçları gün ışığında daha parlak ve makyajsız yüzü soluk. Ama doğuştan güzel ve kum saati gibi bir vücudu var, bu yüzden Steel'in onda ne bulduğunu anlayabiliyorum.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye soruyor.

"Reina, kibar ol." Mor ve sarı saçlı bir kız gözlerini deviriyor.

"Sadece biraz yiyecek alacağım."

Reina tezgahı kalkıp bana doğru yürüyor. Sabahın köründe topuklu ayakkabı giymiş ve fayanslara vurduğu her tıkırtı yaklaşırken bir tehdit gibi.

Bana ulaştığında daha da dik duruyorum, sırf kendini bölgeci hissettiği için geri adım atmayı reddediyorum.

Reina önümde durup beni yavaşça süzdükten sonra bakışlarını üzerime dikeyyor. "Tatlısın, bunu kabul ediyorum. Ama seni bir kez becerdi diye onun başını döndüreceğini sanma. Steel için konuşuluyor."

"O yapmadı-" "etmeyin."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve esmer birlikte hemen arkasından mutfaktan çıkıyor. Hangisinin daha rahatsız edici olduğundan emin değilim - dün gece Çelik'le yattığımı düşünmesi mi yoksa onun erkeği olduğunu düşünmesi ve hala ondan bu tür bir davranışı kabul etmesi mi?

"Onu dinleme." Mor saçlı kız bana doğru yürüyor ve kahve bardağını ağzına götürürken bana dostça bir gülümseme sunuyor. "Reina hala Steel'in bir gün sırtına bir mülk yaması koyacağını düşünüyor."

"Öyle mi?"

Peki neden soruyorum?

Neden umursuyorum ki?

"Yaşlı bir kadınla çelik mi?" Gülüyor. "Yok artık."

daha fazla güven verici değil, ama en azından ondan uzak durmak için yeterli bir uyarı.

"Ben Luna," diyor.

"Tempe."

Luna gülümsüyor ve bu onun yanaklarını aydınlatıyor. Saç dipleri sarışın ama Reina'ninkinden daha koyu, yani sanırım doğal rengi bu. Saçlarının geri kalanı lavanta rengine ve geriye doğru toplanmış, parçaları yüzünün etrafına düşüyor. Terlikleri parlak pembe ve kabarık. Ve onları büyük boy bir Call of Duty tişörtüyle eşleştirmiş.

"Tanıştığımıza memnun oldum Tempe." Luna kahvesinden bir yudum aldıktan sonra dolapları karıştırmak için kahvesini bırakıyor. "Sana biraz yiyecek bulalım. Havanda değilsen çok fazla seçenek yok."

bir şeyler pişirmek için. Stevie'nin uyanmasına daha bir saat var, o yüzden çocuklara kahvaltı hazırlayacağım, çünkü onlar saat ondan önce nadiren kalkarlar. Granola bar?"

Elinde bir çiftle dönüyor ve ben de onları alıyorum. "Bu mükemmel. Teşekkürler."

Luna kahvesini kapar ve bir yudum daha alır. "Sorun değil."

"Steel'le yatmadım, bilesin diye söylüyorum." Luna'nın umurunda olduğunu sanmıyorum ve kendimi açıklamam da gerekmiyor ama elimde değil. "Bu yüzden burada değilim. Sadece... işler biraz karışık."

"Buraya geldiğinizde işler genellikle öyle olur."

"Sanırım öyle." Dudağımı ısırıyorum. "Peki ya sen? Çocuklardan biriyle mi görüşüyorsun? Ya da..."

"Yoksa hepsi mi?" Cümlemi bitirmediğimde Luna kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"İyisin." Beni durdurmak için elini salladı. "Anlıyorum. Twisted Kings gibi adamların bir ünü olmasının bir sebebi var. Ve sana bunun abartıldığını söylersem yalan söylemiş olurum çünkü öyle değil. Ama benimle onlar arasında öyle bir şey yok. Zayıf bir anımda hiç eğlenmediğimden değil."

Luna göz kırpmıyor ve ben onun kendinden emin tavrına

hayran kalıyorum. "Demek kulübün bir arkadaşısın?"

"Ghost'a gözetleme konusunda yardım ediyorum ve karşılığında bana kalacak bir yer veriyorlar. İşler sarpa sardığında beni aldılar..." Duraklıyor, bakışları az önce söyleyeceği şeyle birlikte başka yöne .

"Karmaşık mı?" Cümlesini ben tamamladım.

"Evet, karmaşık." Luna gülümsüyor. "Ama şimdi daha iyi. Diplomamı tamamlayana kadar başımı sokacak bir evim var, önemli olan da bu."

"Ne yapıyorsun sen-"

Mutfak kapısının açılmasıyla sözüm kesildi.

Çelik içeri giriyor, bir adımda odayı sollayıp geçiyor. Luna'ya bakmadan önce bakışları uzun bir süre üzerimde sabitleniyor.

"Luna, bize bir dakika

ver." Kısa.

Zorlu.

Tahmin etmem gerekirse, buradaki herkes kendilerine patronluk taslamasına alışkın, ancak bu konuda bu kadar hıyar olması gerekmiyor.

"Elbette, Steel." Luna kahvesini ona doğru uzatıyor ve yanımdan geçerken omzumu sıkıyor. "Görüşürüz, Tempe."

"Görüşürüz."

Steel'in etrafında dolaşıyor ve elini kapıya koyarak duraklıyor. "Açık mı kapalı mı?"

"Kapalı."

Ve kapı Luna'nın arkasından kapanıp beni onunla birlikte buraya hapsettiğinde, bizi kulüp evi dediği bu cehennem çukurunda rehin tutması hakkında ne hissettiğimi ona tam olarak anlatmaya hazırım. Kardeşimden geriye kalan tek şey benim ve bir Twisted Kings başkanı bile onu korumak için gerekeni yapmamı engelleyemeyecek.

Çelik

TEMPE mutfağın ortasında bir dinamit demeti gibi durmaktadır. Omuzları geriye atılmış ve kolları sanki bir patlamayı tutuyormuş gibi ortasını kavıyor. Ve o güzel ela gözlerini kıstığında, bunu hissediyorum.

Bir kibrit . Fitol
yanıyor.

"Burada işin bitti mi?" Bana bakarken gözünü bile kırpmadığında soruyorum.

"Sanırım." Omuz silkiyor.

" ne?" *Ve neden bunu benim sorunum haline getiriyor?*

"Hiçbir şey."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Oyunlar.

Tavır.

Bu kızla ilgili her şey çok sinir bozucu.

Kulübümden çalmaya çalışması benim suçum değil. Başını belaya sokması benim suçum değil. Ama işte buradayım, onun pislikleriyle uğraşıyorum. Ve bu konuda bana kızgın olan *da o*.

"İyi. Sorunun ne olduğunu bilmek ister misin?" Bir an sessiz kaldığımda kollarını iki yana açıp bana doğru bir adım atıyor. "Eğer bizi rehin tutacaksan, en azından karnımızı doyurabilirsin."

Elindeki granola çubuklarına bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Omurgası dikleşiyor ve bana keskin bir baş selamı veriyor. "Kaba bir ev sahibisiniz."

"Burası bir otel değil prenses." Parmak eklemlerimi patlatıyorum. "Ve ben bir bok barındırmıyorum."

Ne yapacağımı görmek için düğmelerime basmasından gerçekten yoruldum.

Ona doğru bir adım attığımda nefesinin kesildiğini fark ediyorum. Yanaklarının pembenin güzel bir tonuna dönüştüğünü, mükemmel şekilde şişmiş dudaklarını tamamladığını.

"Küçük bir hırsız olduğunu unutuyorsun, Tempe." Çenesini yukarı kaldırıyorum ama hemen yüzünü tutuşumdan çekiyor. "Dün gece sana uyuman için bir yatak verecek kadar nazik olduğum için minnettar olman gerekirken açlıktan ölmekten endişe ediyorsun."

Yatağım, onun üstünde.

Onun kiraz çiçeği kokusunu odamdan silmek için yepyeni bir nevresim takımı gerekecek.

Tempe gözlerini devirir. "Sana dün gece olanlarla hiçbir ilgim olmadığını söylemiştim. Bir şey çalmak istemedim. Beni ne almaya gönderdiklerini bile bilmiyordum. Sana bildiğim her şeyi anlattım -ki aslında hiçbir şey. Eğer burada olmamdan hoşlanmıyorsan, bırak gidelim."

"Keşke yapabilseydim, orman yangını."

Ona taktığım lakapla gözleri parlıyor ve bir adım daha yaklaşıyorum. İlerlediğim her adımda geri çekiliyor ama saklanamıyor.

Kaçmak yok.

Onu çözene kadar, buna izin vermeyeceğim.

"Neden yapamıyorsun?" Ses tonunda hafif bir titreme var. "Eğer kesinlikle gerekirse bizi nerede bulacağını biliyorsun."

"Çünkü sen zaten bela olduğunu kanıtladın." Tezgâha sırtını dayadığında duraklıyorum. "Ayrıca, seni şimdi geri gönderirsem, seni buraya gönderen adamların hemen geri gelmeyeceğini kim söyleyebilir? Onlar için zaten bir kez pas geçtin. Eminim seni tekrar yapmaya ikna edebilirler."

"I-" Sözüünü keserken kaşları birbirine çarpıyor ve yüz ifadesini yeni bir şey kaplıyor. "Yapmazlar."

Muhtemelen tartışacak ve o küçük akıllı ağzını çalıştıracaktı, ama bir anlık güveninin yerini başka bir şey aldı.

Korku.

Tempe serttir. Hakkını vermeliyim. Ama onu buraya gönderen adamlardan bahsettiğimde sesi titriyor ve tonu yükseliyor. Yanağının içini çiğniyor ve gözleri odanın içinde geziniyor.

Onun bu kadar masum olmadığını ve sadece erkekleri oynamakta iyi olduğunu düşünmek istiyorum. Ama onun tepkisi Helix gibi olmadığını kanıtı.

"Sence geri gelecekler mi?"

Ona yalan söyleyebilirdim. Darbeyi yumuşatabilirdim. Ama ben o kadar iyi biri değilim ve dün gecedan sonra bu kızın bir doz gerçekliğe ihtiyacı var.

"Muhtemelen. Hâlâ istedikleri şeye sahip değiller."

"Tam olarak ne?"

"Bu seni ilgilendirmez." Onu buraya flash belleği aramak için göndermiş olmaları, onu bulduğumuzu bilmeye hakkı olduğu anlamına gelmez. Özellikle de içinde ne olduğunu henüz bilmiyorken.

"Haklısın. Bu benim *işim* değil. Bu benim *hayatım*." Gözlerini kısıyor ama tuttuğu gözyaşları yüzünden gözleri parlıyor. "Ve sana yalan söyleyip söylemediğime karar verene kadar beni rehin mi tutuyorsun? Annem *öldü* ve kardeşimin sahip olduğu tek şey benim. İnan bana, kulübüne ne olacağı beni ilgilendirmiyor. Neyin ortasında kaldığımı bilmiyorum ama bunu ben istemedim, kardeşim de istemedi."

Omuzları dikleşmiş ve yüzü hayal kırıklığıyla biraz daha kızarmış.

"Bizi burada tutacaksan cevapları almaya hakkım var." Bana ters ters bakıyor. "Bu gece işe kovulacağım. Ve kiranın vadesi zaten on gün geçti. Bu adamlar sizden ne istiyor bilmiyorum ama neden beni bu işin dışında bırakmıyorsunuz?"

Tempe çenesini eğiyor ve parmaklarını kafa derisinde gezdiriyor, atkuyruğunu karıştırıyor, bu yüzden yeniden yapmak zorunda kalıyor. Saçlarını tekrar topladıktan sonra kollarını vücuduna doluyor ve tezgâha yaslanıyor.

Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Koruması parçalanır parçalanmaz havaya uçuyor. Bir an benimle savaşıyor, sonra gözleri ona yardım etmem için yalvarıyor. Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor ama ikimiz de bu boktan çıkmazın içinde sıkışıp kaldık.

Tempe yürüyen bir çelişki. Güzel
bir dikkat dağıtıcı.

Düşman.

Bana aklımı kaybettirecek.

"Kahveye ihtiyacım var." Mutfağa geçip bir fincan aldım ve doldurdum.

İlk yudum dilimi yakıyor ama hemen ardından bir yudum daha alıyorum. Sıfır uykuyla çalışıyorum ve bu kız konuşmayı bırakmıyor.

Dün gece Chaos'un odasında yattım ama uyuyamadım. Mutfağında duran Truva atı ve Sapphire Rise'da Demir Günahkârlar ile yaşanan arbede arasında aklımdan çok fazla şey geçiyordu.

Yorgunluk ve kargaşa arasında, sağlıklı düşünemiyorum.

Tempe kışını kurtarmak için böyle bir rol yapıyor olabilirdi ama işin içinde kardeşi varken bunu gerçekten riske atar mıydı?

O sadece arada kalmış bir çocuk. Yaşına göre çok şey görmüş bir çocuk. Dün gece kız kardeşi dışında kimseyle konuşmayan bir çocuk çünkü muhtemelen bize evini basan adamlardan daha fazla güvenmiyor.

Yine de, onu odama taşıdığında, omzunun üzerinden bana baktı. Beni izliyordu.

Beni görmek.

Dikkatli olmazsam ikisi de beni öldürecek.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum, yutkunurken tat alma duyularım uyuşuyor ve Tempe'ye dönüyorum. Az önce söylediği her şeyi gözden geçiriyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: kafamda bir liste oluşturun ve harekete geçiriyorum.

"Ghost seni buraya gönderen adamları araştırıyor. Bu işi biz halledeceğiz, böylece eve döndüğünde endişelenmene gerek kalmayacak."

"Peki ya benim işim?" Sesi titriyor ve içimde bir şeyleri kesiyor.

"İşini kaybetmemen için bu gece seni işe birkaç adamla götüreceğim. Burada takılıp sana göz kulak olacaklar ve vardiyalı bittiğinde seni buraya geri getirecekler. Bu kısım pazarlığa açık değil."

Ona inanmaya başlıyorum ama daha önce de yanıldım ve bunu riske atamam. "Burası mı?" Etrafına bakıp mutfağı inceliyor.

"Konaklama yerinizde bir sorun mu var prenses?" "Sorun yok," diyor, büzülmüş dudakları bunu yalanlasa bile.

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ki mutfak kapısı uçarak açılıyor ve bir süper kahraman içeri koşuyor.

Söyleyeceği akıllıca yorum her neyse, kardeşini gördüğü anda dilinden düşüyor. Çömeliyor, onu yakalıyor ve sarıyor

ona sarılır. Kız saf bir ateş, ama Austin etrafta olduğu anda söndürüyor.

"Hey, Prez," diyor Ghost, Austin Tempe'nin yanına koşarken ön kolunu kapının pervazına dayayarak. "Sonny bu adamı senin odandan gizlice çıkarken yakaladı."

"Austin." Tempe kaşlarını çatarak onun omuzlarını kavrar. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim." "Beni yakalamaması gerekiyordu. Görünmezlik pelerinimi giyiyorum."

Austin pelerinini bacaklarının etrafında sallıyor. "Dikkatliydim."

"Eminim öyledir." Tempe kaşlarını çatır. "Yine de görünmezlik pelerini takıyor olman dinlemek zorunda olmadığın anlamına gelmiyor."

"Üzgünüm, Tempe." Kaşlarını çatıyor, çenesini düşürüyor.

Görünmezlik pelerini mi?

Bu çocuğun neden sürekli bir süper kahraman gibi giyindiğini ya da bundan ne anlam çıkaracağını anlayamıyorum. Ghost'a baktığımda omuz silkiyor, sanırım o da aynı şeyi düşünüyor.

"Yemek miyiz?" Austin Tempe'ye sorar. "Ben açım."

"Evet, ben de tam bunları sana getiriyordum."

Ayağa kalkıyor ve ona göstermek için tezgahtan granola çubuklarını alıyor. "Nola barları mı?"

"Granola barlar. seversin."

İnliyor ve hangisinin beni daha kötü hissettirdiğini bilmiyorum: kız kardeşinin suçlu olup olmadığını bile bilmediğim bir çocuğu rehin tutmak mı yoksa görünüşe göre onu aç bırakıyor olmam mı?

Hayalet'in arkasında birkaç tavşan bikinileriyle yürüyor. Tahmin etmem gerekirse, bahçede uzanıp yaza daha yakınmış gibi davranacaklar. Çocuklar uyanmaya başladığı anda üstlerini çıkaracaklar ve bu da Legacy'nin çocuğunu neden kulüp binasından uzak tuttuğunu hatırlatıyor.

Tempe ve Austin burada kalamaz. Gitmelerine izin verebileceğimden de değil.

Sikeyim.

Tek bir seçenek var ve daha düşüncem tam olarak şekillenmeden pişman oluyorum. Zaman ayırabileceğimden çok daha fazla sorun çıkarıyor ve bunu ona önererek hayatımın merkezine dinamit yerleştiriyorum.

"Eşyalarını topla."

Austin'in gözleri büyür. "Bu kötü bir kelime."

Harika, erkeklerle konuşmayan çocuk bana bir şey söylüyor ve beni kız kardeşi gibi yargılıyor.

İç çektim. "Eşyalar... Eşyalarını al."

Gülömsüyor, gerçekten *gölömsüyor*.

Çocuklar genellikle benden korkar ya da kaçarlar. Legacy'nin kızı bile çocuklarla aramda mesafe koyuyor çünkü çocuklarla aramın iyi olmadığını hissediyor. Kendimi filtrelemek zorunda kalmayacak kadar büyödüklerinde onlarla konuşmak için beklemeyi tercih ederim.

Ama bu süper kahraman pelerinli çocuk, kollarını kız kardeşinin bacağına dolamış, en parlak gözlerle bana bakıyor ve bunun göğsümün içinde bir şeyler yapmasından nefret ediyorum.

Kendimi onun boyuna getirmek için çömeliyorum. "Austin, değil mi?"

Austin başını , elini yanağına koyan Tempe'nin bacağına yüzünü gömüyor.

"Ben Steel."

"Bay Steel." Gülüyor. "Komik bir isim."

"Evet, sanırım öyle." Dört yaşındaki bir çocuğa yol isimlerini açıklamaya hazır olmadığım için başımı sallıyorum. "Bu benim soyadım. Ama istersen bana Jameson diyebilirsin."

Büyükannemden başka kimse beni ilk adımla çağırmas ve Ghost bu çocuğa boyun eğmemi özlememiş olmalı çünkü kıkırdıyor.

"Tamam, Bay Jameson."

Bay Jameson. Sanki ben Batı Yakası'nın en korkulan MC'sinin başkanı değilim.

"Hayır bayım. Sadece Jameson. Ne dersin, aç mısın, Austin?"

"Evet."

"Krep sever misin?"

Gözleri açılıyor ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Onlar benim favorim."

"Benimki de." kalkıyorum, ona ve Tempe'ye bakıyorum ama onun bana bakışını nasıl okuyacağımı bilemiyorum. "Eşyalarınızı alın. Çocuklarla konuşmam gerek ama otuz dakika içinde yola çıkacağız."

"Tamam," diyor, sesi biraz gergin geliyor. "Nereye gidiyoruz?"

Bu işi olduğundan çok karmaşık hale getirecek bir yer. "Benim evim."

Çelik

"Neden acele etmiyorsun?" Sandalyemde arkama yaslanıp bir sigara yakıyorum.

Yemin ederim sigarayı bırakacağım.

Bu sabah ciğerlerimdeki nikotini son bir kez daha yaktıktan sonra paketi atacağım.

Tempe ile aynı odada olmak işkence sınırında. Karşılıklı konuşuyor, susmuyor ve her kararımı sorgulamama neden oluyor. Tüm iyi niyetlerimi yerle bir eden bir orman yangını gibi ve bundan nefret ediyorum.

Ben bu kulübün başkanıyım.

Benim sözüm kanundur ve insanlar beni sorgulamaz. Ona kadar.

Kapıma gelip benim bölgemde benim kurallarına göre oynamasını sağladığım için sinirlenmeye cüret ediyor. Gitmesini söylediğimde gitmesine izin vereceğim. Ve eğer hoşuna gitmezse-iyi. Belki o zaman Twisted Kings'e bulaşmaması gerektiğini öğrenir.

Soul kapıdan en son giren ve sağ tarafımdaki uzun, oval şekilli ahşap masaya oturan adam. Kalın bir akçağağaçtan yapılmış masanın ortasına Twisted Kings'in taçlı kafatası ve kanatları oyulmuş.

Soul'un yanında Ghost var, sağında da yol kaptanım Chaos'un parmaklıklar ardında olmasaydı oturacağı boş bir sandalye.

Solumda Havoc, yanında da haznedarım Legacy var. En sonda Mayhem, kuyruk nişancısı, o dönene kadar Kaos'un yerine oturuyor.

Bazen kiliseye tüm oy veren üyeler katılır ama bugün sadece rütbesi olanlar katılıyor çünkü dün gece olanları ne yapacağıma karar verene kadar gizli tutmaya çalışıyorum. Son kırk sekiz saat içinde olup bitenlerden sonra kime güvenilebileceğimi bilmiyorum.

Soul arkasına yaslanıp şakaklarını ovuşturuyor. "Sabah dokuz buçukta kiliseye gideceğimizi bilseydim, bir saat önce yatağa girmezdim."

"Düşmanlarımız kulübümüzden bir şeyler çalmadığı zaman uyuyabilirsin." Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum ve Legacy kaşlarını çatıyor çünkü ona daha dün sigarayı bıraktığımı söylemiştim.

"Düşman mı?" Soul sırtıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Dün gece yatağını sıcak tutan kıza böyle mi diyorsun Prez?"

Soul, Soul olduğu için bana bok atmak zorundaydı. Eğer Kaos parmaklıklar ardında olmasaydı, o da benimle uğraşır olurdu. Masadaki boş koltuğuna bakıyorum ve kendime bugün avukatı aramam ve sonraki adımları belirlemem gerektiğini hatırlatıyorum.

"Onun arazide dolaşp başını daha fazla belaya sokmasından iyidir." Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum ve Ghost'a dönmeden önce dumanını yavaşça dışarı veriyorum. "Sürücüde ne olduğunu bulabildin mi?"

Hayalet başını sallar. "Henüz değil. Şifreleme bir örümcek ağı gibi. Eğer dikkatli olmazsam, verileri silen kodu tetiklerim."

"Helix o kadar da zeki değildi."

"Hayır." Hayalet başını sallıyor. "Yani diski odasına saklayan o olsa bile, şifreleyen o değil."

"O zaman kim yaptı?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum." Ghost öne doğru eğiliyor ve dövmeli kollarından birini masanın üzerinde diğerinin üzerinden geçiriyor. "Alışık olduğum imzaların hiçbirine benzemiyor."

"Demir Günahkarlar mı?"

"Teknik işlerini Richter'den başka biri yapmıyorsa hayır." Richter ben hayatta olduğumdan beri onlarla birlikte, yani bu pek mümkün değil.

"Pekâlâ. Beni bilgilendirmeye devam et."

"Yapacağım, Prez." Hayalet başını sallar, koltuğuna geri gömülür.

Ben yoluma devam ederken parmakları sandalyesinin kollarına vuruyor. Ghost bir dizüstü bilgisayarın, telefonun ya da herhangi bir ekranın arkasında olmayı tercih ederdi ama ben kilisede dikkat dağıtıcı şeylere izin vermiyorum.

"Dün gece Günahkârlar'ın başına gelenlerle ilgili başka bir gelişme var mı?" Odanın etrafına bakıyorum.

Legacy öne doğru eğiliyor, koyu sarı saçlarını alnından ayırıyor. "Bu sabah ilk iş olarak müteahhit aradı. VIP odası ile banyolar arasındaki duvarda açtıkları deliği onarmak için otuz bin dolara ihtiyacımız var."

"Lanet olsun." Başımı arkaya yatırıp çenemi kaşıyorum, bir sigara daha yakmak için can atıyorum. "Bak bakalım onu yirmiye indirebilecek misin ve sonra başla. Ve bunu kapıları kapatmadan yapmanın bir yolunu bul. Sapphire Rise, Zane'in şehre yeni bina yönetmeliklerini uygulatmasından sonra Strip'te hâlâ ayakta kalan birkaç işletmeden biri."

Rick Zane Las Vegas'taki kumarhanelerin yarısının sahibi ve çıkarlarını ilerletmek için Twisted Kings'i Strip'in dışına itmeyi kendine görev edinmiş durumda. Bu bir süredir devam ediyor, ancak son zamanlarda girişimleri daha da agresifleşiyor.

"Kansas, striptizcilerden birinin itiş kakış sırasında parmağını kırıldığını söyledi. Parasını bizim ödememizi istiyor."

"Eğer onu susturacaksa, bunu yap." Hoşuma gitmeyebilir ama sağlık sigortası olmadığı için yaygara koparmasından daha kolay. "Mayhem, bir sonraki sevkiyat ne zaman geliyor?"

"Gelecek hafta. Ama Victor şimdi onlarla yarı yolda buluşmamız gerektiğini söylüyor."

"Neden?"

"Road Rebels New Mexico ve Arizona sınırında sorunlarla karşılaşılıyor. En uzağa Santa Fe'ye götürecekler. İşler ters giderse destekleri olmadığını söylediler. Eğer istiyorsak, gidip almamız gerekecek."

Adamlarımın sevkiyatları eyalet sınırları ötesine taşınmasını sevmiyorum, bu yüzden genellikle Road Rebels ile Pahrump'ta buluşuyor ve onlara nakliye ücreti ödüyoruz.

"Sevkiyata ihtiyacımız var," diye araya giriyor Legacy. "Kuzeyden gelen silahları kaybettiğimizden beri nakit para azalıyor."

"Anlaşıldı. Mayhem, destek al ve onlarla Santa Fe'de buluş." Havoc'a bakıyorum. "Victor her ne yapacaksa ona hazır olması için ne gerekiyorsa getir."

. Bu sevkiyatı da kaybetme riskini göze alamayız."

Havoc başını salladı ve ben de Mayhem'e döndüm.

"The Road Rebels'a bu zahmet için nakliye ücretinin sadece üçte birini ödeyeceğimizi söyleyin ve bu işi halledin."

"Onlara katılmamı ister misin?" Soul sorar.

Başımı salladım. "Dün gece Tempe'yi kulüp binasına kimin gönderdiğini bulana kadar sana burada ihtiyacım var. Geride bırakmış olabilecekleri herhangi bir şey için onun evini arayabilirsen, bizi onlara götürecek bir şey bulabiliriz."

"Eğer iyilerse yapacağımızdan şüpheliyim."

"O zaman umalım da öyle olmasınlar." Çünkü bu Tempe'nin yakın zamanda gitmeyeceği anlamına gelir.

"O zaman anlaşma nedir? Biz bunu çözene kadar onu burada mı tutacaksın?" Soul sırtıyor, beni yemliyor.

"Fazla seçeneğim yok." Başımı salladım. "Bu gece hariç, onu işe götürecek birkaç potansiyel müşteriye ihtiyacım var. Barda vardiyası var."

"Onu rehin tutuyorsunuz ama işe gitmesine izin mi veriyorsunuz?"

"Dün geceki adamların yüzlerini gösterip göstermeyeceklerini görmenin tek yolu bu." "Yani o bir yem." Havoc başını sallıyor ve bu durumdan hoşlanmadığı açıktır.

fikir. "Bunu biraz fazla ileri götürdüğünü düşünmüyor musun, Prez?"

"Böyle bir şey var mı?" Bir sigara daha çıkarıp yakıyorum ve zihnimde sigarayı bırakmak için saati yeniden başlatıyorum. "Helix sekiz yıl boyunca burnumuzun dibinde bize karşı çalıştı. Bu riski tekrar göze alamam."

"Peki ya tıpkı sevgili babam gibiyse?" Soul sorar.

Genelde hemfikiriz ve ikinci adamımın bunu sorgulamasından hoşlanmıyorum.

"O zaman ben hallederim. Ama kapımıza daha fazla pislik getirmeyeceğinden emin olana kadar buradan çıkmayacak."

"Onun burada olmasının bunu yapmayacağını kim söylüyor?"

Uzun bir nefes çekerek masanın etrafına bakıyorum, adamlarımı okuyorum. Bölünmüş durumdalar ve onları suçlamıyorum. *Gri bölgelerle* işim olmaz ve Tempe de öyle. Bir bilinmeyen.

Ama bu benim kararım ve bunu yapacağım. O, kulübümü neredeyse parçalayan adamın kızı ve onun gibi olmadığından emin olana kadar onu yakınımında tutacağım.

"Bizim olanı koruyamayacağımızı mı söylüyorsun?"

Meydan okuyorum. "Ben demiyorum-"

"O zaman ne diyorsun, Soul?" Sigaramı söndürdüm ve dirseklerimi masaya dayadım. "Eğer onun için gelirlerse, lanet olası işini yapmanı ve kulübümüzü korumanı bekliyorum. Ama onu tekrar bize karşı kullanabilecekleri eve geri göndermeyeceğim. Özellikle de ilk seferinde bu kadar yaklaşmışken."

"Anlaşıldı." Soul koltuğunda geriye yaslanır. "Ama onu nerede tutacaksın? Odanız bu sabah dört yaşındaki çocuğu tutamadı."

"Duymadın mı?" Havoc sırtarak çenesini bana doğru kaldırdı. "Prez kızı kendi evine yerleştiriyor."

Soul'un yüzü bir dakikalığına donuklaşıyor ve sonra başını geriye atıp gülerken kocaman bir gülümsemeyle çatlıyor.

"Steel bir kız mı koyuyor? Hepimiz boku yedik."

Çocuklardan birkaçı onunla birlikte gülmeye başlıyor ve mahvolduğumu biliyorum ama aklıma daha iyi bir seçenek gelmiyor.

"Gitmesini mi istiyorsun?" Ben de öyle dedim. "O zaman herkes işini yapsın ve onu buraya ilk kimin gönderdiğini bulsun."

", Prez." Soul sırtarak başını sallar.

"İşe koyulun." Çocuklar dağılıyor, ama ben geride durup kiliseyi yaptığımız odadan dışarı bakan pencerelerden kulüp binasının farklı bölümlerinde kaybolmalarını izliyorum.

En son Ghost çıkıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi kapıda duraklıyor. Ama söylemiyor.

Tempe ve Austin'in köşeden elinde çantasıyla çıktığını gördüğümde bir an donup kalıyorum. Saçları yine dökülmüş ve dağınıktı. Gözleri bu sabah daha da şiş. Bakışları camın ardından benimkilerle buluşuyor ve dudaklarını ıslatırken kendime bunu ne için yaptığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Kim olduğumu.

Kardeşlerim ve ailem için neyi temsil ettiğimi.

Bu taht bana verildiğinde gençtim ve o zamandan beri kulübümü birkaç kez hayal kırıklığına uğrattım. Başkan Yardımcım burnumun dibinde bana ihanet etti ve çok fazla zarar görene kadar bunu fark etmedim. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Bu kız kardeşini yanında tutarken bana ne yaptığımı sorgulatsa da.

Ayağa kalkarak odadan çıkıyorum ve Tempe'ye doğru yürüyorum. Yaklaştığımda yanakları pembeleşiyor ve benim yanımda kızarmasında çok masum bir şey var.

Kendimi bana karşı çalıştığına ikna etmek istiyorum, böylece onunla tanışmadan önce var olduğunu bilmediğim bir şeyi parçaladığını kabul etmek zorunda kalmayacağım.

Kadınlar beni etkilemez ama yine de bu kız ve kardeşi aptalca kararlar almamı sağlıyor.

"Hadi gel." Onu takip etmesini beklemeden yanından geçip gidiyorum.

Kulüp binasından çıkıp kamyonetime doğru ilerlerken yanımdan ayrılmıyorlar.

Kapıyı açarak içeri girmelerini bekliyorum. Önce Austin ortaya yerleşiyor, ama Tempe duraklıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"O göremiyor diye benim de göremeyeceğimi sanmayın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bizi burada tutarak bize hiçbir iyilik yapmıyorsun Jameson, o yüzden öyleymiş gibi davranmaya çalışma."

Jameson.

Kimse beni ilk adımla çağırmıyor ve kardeşine bana böyle hitap etmesini söylediğimi hatırlamam bir saniye sürüyor.

"Haklısın." Arabanın kapısını tuttum. "Sana iyilik yapmıyorum. Sadece kulübümü güvende ve seni hayatta tutuyorum."

"Ne kadar süre için?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor.

Ön kolumu kapıya dayıyorum ve bu beni daha da yakınlaştırıyor. Onun üzerinde yükseliyorum ve bir esinti saçlarını savururken, kiraz çiçeği kokusuyla çarpılıyorum.

"Duruma

göre

değişir."

"Neye

bağlı?"

"İyi bir kız mısın, değil misin?"

Şimdi yanakları al al yanıyor ve Tempe'nin kendisine böyle hitap edilmesinden ne kadar hoşlandığını öğrenmekten gerçekten hoşlanmamalıyım, ama bu kanımı kaynatıyor.

Tempe omuzlarını geriye atar. "Sanırım bekleyip öğrenmen gerekecek."

Ağzının köşesinde sinsi bir gülümseme belirliyor ve bu kızı dizlerinin üzerine çöktürüp o küçük akıllı ağzını evcilleştirmek için çok istekliyim. Ama Kamyonete tırmanıyor ve ben kapıyı arkasından kapatırken bakışlarımı kaçırıyor.

Korkması gerekirken korkusuzdur. Sessiz

olması gerekirken açık sözlü.

Tempe, rüzgârda savrulan bir kıvılcım gibi, tüm hayatımı alev alev yakmaya hazır, bozkırın üzerinde geziniyor.

Tempe

JAMESON kamyonetin arkasından AUSTIN'in çantasını alıyor ve ben onun kollarının tutuşuyla nasıl esnediğini fark etmemeye çalışıyorum. Aynı şekilde, o kadar yakınımda durduğunda ondan yayılan sıcaklığı hissedebildiğimde onu içime çekmemeye çalıştım. Kapımı açık tutarken, yaz ortasında yeryüzü gibiydi.

Bu adam hislerimin dengesini bozuyor.

Kamyonun diğer tarafından Jameson'ı inceliyorum, onu . Bana güvenmiyor ama bana yardım ediyor.

Karşılık vermemden nefret ediyor ama bu onun soğuk tavrını kırıyor.

İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünüyor, ancak yine de tarçınlı sakız ve kolonya ile sigara içtiği gerçeğini gizlemeye çalışıyor.

Onunla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve keşke zihnim onu çözmem için başımın etini yemeyi bıraksa.

Jameson, Austin'in çantasını omzuna asmış kamyonetin etrafında dönüyor ve bakışları karnımın bir parçasının görüldüğü yerde duraksıyor. Bu merakın iki yönlü olduğu açık, ama buna göre hareket etmeyeceğiz.

Onun gibi bir adamla o noktaya gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum ve hemen kaşlarını çatması, ilgi gösterdiği için kendinden nefret ettiğinin kanıtı.

Yine de Jameson'da çeken bir şeyler var. Kesimini ayarlıyor ve tişörtü güçlü omuzlarıyla birlikte esniyor. Tehlikeden beslenen bir adam ama yine de kendimi güvende hissettiriyor.

Yapmamalı.

Düşman olduğuma karar verirse, bana acı çektireceğinden hiç şüphem yok. "Hadi gidelim." Çelik çenesini eve doğru uzattı.

Twisted Kings yerleşkesinde yer aldığı için beklediğimden daha güzel. Gri dış cephe kaplaması beyaz panjurlarla vurgulanmış ve verandadaki çiçek saksılarıyla aydınlatılmış.

Bu toprak yolda birkaç ev var ama aralıklarla dizilmişler ve burası çok sessiz. Uzakta, çöldeki kulüp binasını seçebiliyorum ama hiçbir şey duyamayacağım kadar uzakta. Nefes alacak yer var. Issız ama umurunda değil.

"Burası senin evin mi?"

"Evet." Kapının kilidini açıyor ve Austin'le benim içeri girmemizi bekliyor. "Ama burada pek sık kalmam."

"Tabii ki ," diye mırıldanıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Beni duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğumu sanmıyordum ama Jameson'ın özlediği pek bir şey olmadığını öğrenmeye başlıyorum.

"Sadece şaşırmadım." Omuz silkiyorum. "Kulüp binası bu kadar... uygunken gerçek evinde kalacak vaktin yok mu? DNA'mın yarısının senin gibi bir adamdan geldiğini unutuyorsun. Tanrı korusun, beş saniyeliğine de olsa Twisted Kings'ten başka bir şeyi önemsiyorsun."

"Ben Helix gibi değilim." Steel'in sesi alçalıyor ve hassas bir noktaya temas ettiğimi fark ediyorum.

"Farklılıklarınız yok demiyorum," diye açıklıyorum. "Ama motorcu motorcudur. Hiçbir şey kesiğinizdeki yamadan daha önemli değildir. Kimin bu fedakârlıkla yaşamak zorunda olduğuna bakılmaksızın. En azından hayal kırıklığına uğratacağın çocuklar yapmayacak kadar akıllısın... Değilsin, değil mi?"

Jameson başını sallıyor, ben ona hakaret ederken bile kafası her şeyden daha karışık görünüyor.

"Güzel." Saçmaladığımı fark ederek parmaklarımı gömleğimin üzerinde gezdiriyorum. "Belki de onların iyiliği için bu şekilde kalmayı düşünmelisin."

Bir an bana bakıyor, muhtemelen kelime kusmuğumdan ne anlam çıkaracağına karar vermeye çalışıyor.

"Benimle dün tanışan biri için çok yargılayıcısın."

Omuz silkiyorum çünkü haksız değil. "Daha az pislik ol, belki farklı bir fikir edinirim."

"Bunu kulüp evime giren kız söylüyor."

"Bütün kapılar açıkken içeri giremezsin."

Jameson'ın gözleri kısılıyor ama bakışlarında bir eğlence var. İkimizin de içine girmeye devam ettiği bir hesaplaşma ve keşke onunla kavga etmekten bu kadar hoşlanmasaydım.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve deri kokusu içime çektiğimde burnuma doluyor ve bir şekilde artık yüz yüze olduğumuzu fark ediyorum. Ona bakabilmek için boynumu geriye atıyorum. Ne zaman bu kadar yakınlaştık bilmiyorum ama yerçekimsel öfkemiz bizi birbirimize çekti.

"Havuzunuz var mı?" Austin yanımızda beliriyor ve gerginliği bozuyor.

Jameson Austin'e bakmadan önce ön kapıyı kapatırken ben bir adım geri çekilip biraz hava alıyorum. "Hayır."

"Mart ayındayız. Havuza ihtiyacın yok." Austin'in başını okşadım. "Ama yaz çok sıcak."

"Bu yaz hâlâ burada olmayacağız."

Austin kaşlarını çatar, muhtemelen hayal kırıklığına uğramıştır çünkü annem tam olarak böyle çalışır, onu bir yerden diğerine sürükler.

Buradan ayrıldıktan sonra kardeşim için istikrar yaratmanın bir yolunu bulmam için bir neden daha.

"Jameson, sen misin?" Merdivenlerin tepesinden bir kadın sesi geliyor ve başımı kaldırıp baktığımda onun korkulukların üzerinden baktığını görüyorum. "Aman Tanrım, misafirlerimiz var."

Merdivenlerden aceleyle iniyor, inerken gri saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Saç tellerini bir elinin etrafına doluyor ve sonra bir toka kullanarak geriye tutturuyor. Kadının gözleri Jameson'ınkilerle aynı gri renkte ama Jameson'ın soğuk bakışlarının aksine onunkiler sıcak.

"Bana insanların geleceğini söylememiştin." Merdivenlerin dibine ulaştığında onun kolunu sıkar.

"Tempe, bu benim büyükannem." Jameson başıyla onu selamlıyor. "Büyükanne, bu Tempe ve kardeşi Austin."

"Tempe, ne güzel bir isim." Beni kucaklamak için uzandı ve çekingen torununun tam tersi bir tavırla beni kendine çekti. "Bunu pek sık duymazsınız. Tanıştığım son Tempe-"

"Helix'in çocuğu." Jameson onun cümlesini bitirir.

Geri çekildi ve bana baktı, gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, seni iki yaşından beri görmemiştim. Kocaman olmuşsun."

Gözleri benimle Jameson arasında gidip geliyor. "Uzun hikâye," diyor.

"Eminim öyledir." Ama bu konuda endişeli görünmüyor. Geri adım kardeşime bakıyor. "Sen Austin olmalısın."

Bacağıma doğru kıvrılıyor ve başını sallıyor.

İnsanlara ısınması zaman alır. Bu yüzden bugün Jameson'ın yanında bu kadar rahat olmasına şaşırdım. Bir yabancıyla onu değerlendirecek zamanı olana kadar konuşması nadirdir ama Batı Yakası'nın en korkulan MC'sinin başkanının yanında şimdiden o küçük otoriter haline büründü.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Austin. Ben Pearl, Jameson'ın büyükannesiyim." "Ben açım," diye karşılık veriyor.

"Austin, bu hiç kibarca değil." Elimle yanağını okşadım. "Bunun için üzgünüm, kahvaltı etmedi."

"Sorun değil canım." Elini Austin'e doğru uzatarak beni başından savdı. "Sana kahvaltı getirmeme ne dersin? İstersen pişirmeme yardım edebilirsin."

"Krep mi?" diye sorar.

"Tabii ki." Hepimiz duyabilsek de eğilip fısıldıyor: "Torunumun en sevdiği şey."

Jameson'a doğru bir başparmak sallıyor ve hâlâ bacağını tutan Austin'e gülümsüyor. Pearl'den Jameson'a bakıyor ve Jameson ona başını sallayana kadar bırakıp Pearl'ün elini tutuyor.

Austin'in ona neden güvendiğini anlayamıyorum ama güveniyor. Jameson beni ne kadar kızdırsa da, ona da güvenebilmeyi dilemeye başlıyorum. Tehlikeli olabilir ama son yirmi dört saat içinde bu kapıların dışındaki adamlar bana Twisted Kings'ten daha kötüsünü yaptılar.

Pearl, Austin'i mutfağa doğru götürürken ona , "Kahvaltı hazırlayacağız," diyor. "Pelerinini beğendim."

Boştaki eliyle onu savuruyor. "Bu benim görünmezliğim. Ama merak etme, artık yok. Beni görebilirsin."

"Güzel, çünkü yakışıklı bir gençsin."

Köşede kayboldular ve ben hâlâ olduğum yerde donup kalmış, kulüp binasından buraya gelmenin şokunu atlatmaya çalışıyorum. İçeride neredeyse banliyö hissi veren bir ev. Mutfaktaki yama tavşanlarının bakışlarının aksine, bir kadının sıcak selamlaması.

İki ortam gece ve gündüz gibi. Jameson Steel tanıdığım en kafa karıştırıcı adam olabilir.

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Büyükannenle mi yaşıyorsun?" Çenesini kaşıyarak iç geçiriyor. "O benimle yaşıyor."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü tüm bu sahne deri giyen bir motorcu için o kadar sıra dışı ki, çok komik. "Bu... tatlı. Sanırım o başkan yamasının altında bir insan var."

"Sakin aklına bir şey gelmesin, orman yangını." Austin'in çantasını omzuna atarak başını sallıyor. "Size odalarınızı göstereyim."

Jameson beni, aile üyelerine ait olduğunu tahmin ettiğim fotoğrafların sıralandığı merdivenden yukarı çıkarıyor. Erkekler Jameson'ın güçlü, kare çene hattına sahip. Kadınların bakışlarında ise tanıdık bir sertlik var.

Sanırım burada vakit geçirmek için güçlü bir kadın olmak gerekiyor.

Evin üst katında dört yatak odası ve bir banyonun bulunduğu uzun bir koridor yer almaktadır.

"Bu büyükannemin odası, bu da onun el işi odası." İlk kapıdan ikincisine doğru işaret ediyor ve koridorun sonundaki iki kapının önünde duruyor. "Sen ve Austin bu ikisini alabilirsiniz."

Jameson çantayı birinin içine bırakıyor ve ben diğerine girerken kapıda durup beni izliyor.

Küçük ama şaşırtıcı bir şekilde dekore edilmiş. Perdeler ışığı içeri alıyor ama sert güneş ışınlarını dışarıda tutuyor. Ortadaki yatağın üzerine sarmaşıklar ve bir ayçiçeği dikilmiş büyük bir yorgan gerilmiş.

Arkamı döndüğümde Jameson'ı kapının pervazına dayanmış, beni izlerken buluyorum. "Odan nerede?"

"Alt katta." Çenesini merdivenlere doğru uzatıyor. "Ama dediğim gibi, genelde burada kalmam."

Odayı bir kez daha tarayarak mırıldanıyorum. "Anlaşıldı."

"Tempe." Jameson odaya giriyor, sesini hafifçe alçaltıyor ve yaklaştığında göğsüm sıkışıyor.

Çenesini eğiyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bir şeyler düşünüyor.

"Öyle mi?"

Gri bakışları benimkilere yöneliyor. "Bana baban gibi olmadığını söyle."

Bakışlarında şüphe parıldıyor. İşi gereği hayatına mal olabilecek bu hassasiyeti pek sık göstermediğini tahmin ediyorum.

"Ben babam gibi değilim." Gözlerinin içine bakıyorum ve bunun doğru olduğuna onu ikna etmeye çalışıyorum, her ne kadar buraya nasıl geldiğim d ş n ld ğ nde bunun onun için kabul edilmesi zor olduğundan emin olsam da. "Ben sadece kendim ve kardeşim Jameson için hayatta kalmaya çalışıyorum. Bu işe bulaşmak istemedim. Size ya da kul b n ze karşı alışmayacağıma söz veriyorum. Sadece hayatımı geri istiyorum. Ben de Austin'e onunkini vermek istiyorum."

Başını salladı. "Tamam o zaman." "Bana inanıyor musun?"

"İsterdim, bu yüzden burada yaşayan tek ailemle kalmaya izin veriyorum." Avucunu yüzüne sildi. "Sana güvendiğim için beni pişman etme."

Güven.

Bu ikimiz arasında kırılğan bir kavram.

O bana kan bağım yüzünden güvenmek istemiyor, ben de ona kulübü yüzünden güvenmek istemiyorum. Ama şu anda başka seçeneğimiz yok.

"Yapmayacağım."

"Bazı işleri halletmem gerekiyor, ama bir müşteri adayının sizi işe zamanında almasını sağlayacağım."

"Kahvaltıya kalmıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Vaktim yok. Daha sonra bir şeyler alırım."

Bunun onun için alışılmadık bir şey olmadığını hissediyorum ama bir şey söylemiyorum. Zaten yetiştirmem gereken küçük bir kardeşle yeterince sorumluluğum var. Daha fazlasını almayacağım. Özellikle de vücuduma hayatımı neden onlardan uzak durarak geçirdiğimi sorgulatan bir motorcuyu.

Tempe

"EN SEVDİĞİN HANGİSİ, YAKIŞIKLI?" Sarışın kardeşlik çocuğu Barın karşısındaki adam bana sırtıyor, kendini orijinal sanıyor.

Hep öyle yaparlar.

Tavlama cümleleri, en sevdiğim içkiyi umursuyormuş gibi yapmalar, *bu gece kaçta çıkıyorsun* soruları. Hiçbiri ipucunu almamış gibi görünüyor.

Tek gecelik bir ilişki aramıyorum, hele erkek arkadaş hiç aramıyorum.

Gülümsemeye zorlayarak, bu adamın inci gibi beyaz dişlerinin suratına yumruk atma isteği uyandırdığı gerçeğini görmezden geliyorum. "Bilmiyorum. Guinness, sanırım."

bile değil.

Ama tahmin etmem gerekirse, Frat Boy Bud Light ya da Corona içiyor. Elinde bira olduğu için kendini sert hissetmesine rağmen idare edebileceği kadar hafif bir şey.

"Ben bir Guinness alayım." Sırtıyor.

Tabii ki yapacak.

Beklendiği gibi, beni etkilemeye çalışmak için benim "favorimi" sipariş edecek. Bu da ilk acı yudumu aldığı anda yüzünün ekşimesi kadar tatmin edici. düşündüğüm gibi, önünde dursa bile gerçek alkolün ne olduğunu bilemez.

"Bir sorun mu var?" Barı ıslak bir bezle siliyorum. Başını sallıyor. "Hayır. Her şey yolunda."

Gülümsememi bastırdım ve uzaklaştım.

Dirty Drakes yerel halkın en kötülerini kendine çeker, ancak en azından onlarla uğraşmak iyi bir eğlence sağlar.

"Hey, Tempe, arka tarafa mı gidiyorsun?" Marley soruyor. "Evet, sana ne getireyim?"

Bir tomar ıslanmış peçete tutuyor. "Havlu mu? Musluk yine akıtıyor."

Yerdeki bira birikintisine bakıyorum ve iç çekiyorum. "Elbette."

Arka tarafa doğru yürürken cebimden saç bağımı çıkarıyorum ve yüzüme düşen dalgaları geri çekiyorum. Vardiyamın sadece bir saatindeyim ve içimde uzun bir gece olacağı hissi var.

Saate bakıyorum, Austin'in yatma vakti gelmiş, umarım Pearl'e sorun çıkarmıyordur. Yatma konusunda her zaman annemle kavga ederdi ve Pearl'ü iyi tanımadığı için bunun nasıl gideceğinden emin değilim.

En azından işe gidebilmem için gece onunla kalmaktan mutlu görünüyordu. Jameson gibi o da ona hemen güvenmişti. Krep pişirmesine yardım etti ve sonra ona örgü odasıyla ilgili yüzlerce soru sordu.

Buradan ayrıldıktan sonra onunla ne yapacağımı bilmiyorum ama ben isteyken ona bakması için güvенеbileceğim birini bulmam gerekiyor. En azından derslerim çevrimiçi, bu yüzden onları gece o uyurken yapabilirim.

Bu yeni keşfedilen sorumluluk içimde çok ağır. Yirmi iki ve tüm hayatım alt üst oldu.

Kardeşimi bu durumdan kurtarabildiğim sürece, ikimiz için de bir arada kalmaya devam edeceğim.

Bu sabahtan beri ağlamadı ve bir yanım sel kapılarının açılmasını bekliyor. Şokun geçmesini ve sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu fark etmesini.

Yeterli

miyim?

Olabilir

miyim?

Onun için annemin ikimiz için de olduğundan daha iyiyim ama bu, buna hazır olduğum anlamına gelmiyor.

Arka odada asılı duran aynada kendimi görüyorum ve gözlerimin etrafında koyu halkalar var. Sıfır makyajlıyım ve Jameson'ın evinde hiç kıyafetim olmadığı için Marley'in üniformalarından birini ödünç almak zorunda kaldım. Kıyafetim dar, çünkü o Dirty Drakes tişörtünü benim gibi bol sevmiyor.

Jameson'ı bir dahaki görüşümde, evimden bazı eşyalarımı almama izin vermesi için onu ikna etmem gerekiyor. Austin Süper Ayıcığı olmadan uyumaktan nefret ediyor ve benim de umutsuzca kıyafetlere ihtiyacım var.

Bir yığın havlu ve peçete alarak ön tarafa dönüyorum ve barın köşesinde oturan iki müşteri adayını görüyorum.

Sonny isminin tam tersi, tıpkı kulüp binasında Jameson'ın kapısının önünde durup onu koruduğu zamanki gibi odanın üzerinde kara bir fırtına bulutu gibi asılı duruyor. Henüz gülümsediğini görmedim ve etrafındaki her şeyi izliyor, bir şey olduğu anda saldırmaya hazır görünüyor.

Reyes ise tam tersi, sırtıyor ve garsonlardan birinin az önce ona söylediği bir şeye gülüyor. Arkadaş canlısı ama biraz fazla. Gözlerinin üniformamın içindeki çıplak bacaklarımı süzmesi ya da uzaklaşırken garsonun kışını izlemesi hoşuma gitmiyor.

Kendime Jameson'ın ona güvendiğini hatırlatıyorum, ikisine de. Onları burada istesem de istemesem de aynısını yapmaktan başka seçeneğim yok.

Barın arkasından dolanarak, elinde havlu yığınıyla Marley'le buluşuyorum ve yere dökülenleri kapatarak temizlemesine yardım ediyorum.

Birkaç yeni müşteri içeri giriyor ve Sonny'yi gizlice onların fotoğrafını çekerken yakalıyorum. Bütün gece bunu yaptı. Gözcülük yapıyor ve Jameson'a rapor veriyordu.

"Bu adam tüylerimi diken diken ediyor," diye fısıldıyor Marley, bakışları benimkileri takip ederek odanın öbür ucundaki Sonny'ye yöneliyor. "Güvenliği çağırıp onları dışarı attırmamı ister misin? Bütün gece seni izledi."

"değil. O bir..." Yanağımın içini çiğniyorum, kulağa en az şüpheli gelenin ne olduğuna karar veriyorum. "Arkadaş."

Kaşları çatıldı. "Ne zamandan beri motorcularla arkadaşsın?"

Marley, Dirty Drakes'te benden daha uzun süredir çalışıyor ve kesik birinden kaçındığımı biliyor.

"O bir aile dostu." Yalan söylediğimi anlamasın diye bakışlarından kaçmaya çalışarak tezgahı siliyorum.

"Sen ne dersen o." Marley kızıl saçlarını geriye doğru çeker ve temiz bardakları dizmeye başlar.

"Hey, geçen geceki randevu nasıldı?" Konuyu değiştiriyorum. "Futbol oyuncusu gibi yapılı, uzun boylu bir adamlaydı, değil mi?"

"Evet ve çok iyiydi." Sırtıyor. "Tüm gece boyunca sayı yaptı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Başımı sallıyorum ve gülüyorum.

Marley'in flört hayatı benimkinden çok daha ilginç. Bakire değilim ama nadiren çıkıyorum. Zamanım yok. Ve şimdi Austin ile, daha da az olacak.

Barın diğer tarafında çalan bir telefon dikkatimi çekiyor ve Sonny'nin telefonunu kulağına götürdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Bütün gece burada oturup su içmek, sırf başkanları istedi diye bir kıza göz kulak olmak, aday olmak için berbat bir şey olmalı.

Ama sanırım bunu kabul ettiler.

Dışarıdan gelen bir grup içeri giriyor ve Marley ile ben içki doldurmaya geri dönüyoruz. Yerlileri buradan geçenlerden ayırmak her zaman kolaydır çünkü dışarıdan gelenler parlak ışıkların ve çalan kumar makinelerinin ötesini görecek kadar uzun süre burada kalmazlar.

"Size ne ikram edebilirim?" Birbiriyle uyumlu ışıklı kovboy şapkaları takan bir çiftin önüne iki peçete koyuyorum.

"En koyu biranız ve bir votka kızılıcık."

"Tamamdır." Önce onun içkisini karıştırıyorum, sonra bir bira bardağı alıyorum, ama kulpu çektiğimde köpük çıkıyor. "Kahretsin, fiçi boş."

"bakmamı ister misin?" Marley sorar.

İçeri giren bir gruba servis yaptığını gördüğümde başımı sallıyorum. "Ben hallederim."

Müşterilerime bana bir saniye müsaade etmeleri için el sallıyorum ve arka odaya yöneliyorum. Barın arkasındaki duvar fiçilerle kaplı ve ben de değiştirilmesi gerekene doğru ilerliyorum. Ama ona ulaştığım anda kapının tekrar açıldığını duyuyorum.

"Marley, sana bende söylemiştim."

Bir vücut arkamdan yaklaşırken yanıt gelmiyor ve arkamı . Tanımadığım bir adam beni köşeye sıkıştırdı. Koyu renk saçları kafa derisine kadar kazınmış ve boncuk gibi gözleri başımın arkasındaki saçların diken diken olmasına neden oluyor.

"Kötü bir kız oldun." Beni boğazımdan yakaladı ve sırtımı en yakın duvara çarptı.

Bileklerini kaşıyorum ama bu sadece daha sıkı tutunmasını sağlıyor.

"Ön tarafta korumaların varken kendini cesur mu sanıyorsun?" diye soruyor adam, yaklaşarak.

"Kimsin sen?"

Boğazımı sıkıca kavriyor ve gözleri kısılıyor. "Sence kim?"

"Onun için mi çalışıyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim. "Dün geceki adam."

"Hayır, o da benim gibi. Sadece patronumuz için işini yapan biri." Başını iki yana sallıyor. "Paket nerede?"

"Bilmiyorum." Tırnaklarım bileğine batıyor ama beni bırakmayı reddediyor. "Ellerinde."

"Twisted Kings?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama beni boğduğu için yapamıyorum.

"Bir mesaj iletmek için buradayım. Bize paketi getir, yaşamana izin verelim."

"I-" Parmakları daha sıkı kavırıyor. "Yapamam."

Adamın dişleri sıkılıyor ve beni o kadar sıkı tutuyor ki görüşüm kararıyor. Çevremdeki köşelerde noktalar oluşuyor ve tek gördüğüm adamın beni boğarken hayranlıkla parlayan gözleri.

Tırnakları boynuma batıyor, derimi parçalıyor, tam o sırada odanın öbür ucunda bir patlama sesi duyuluyor.

Bir saniye önce duvara yapışmıştım, sonra adam beni çekip çıkardı.

Nefes almak için boğulurken boğazıma uzanıyorum ve derin bir nefesle yere yığılıyorum. Nefesimi bulduğumda görüş alanımın köşelerinde ışıklar beliriyor ve bir an için Jameson'ı karşımda hayal ettiğimi düşünüyorum.

Jameson değil... Steel.

Parmak eklemlerini patlatıyor ve o bizi güvende tutmak için kardeşimle beni evine kapatan adam değil. O, Batı Yakası'nın en korkulan motosiklet kulübünün başkanının vücut bulmuş hali.

Jameson'ın yumruğu adamın yüzünün yan tarafına çarpıyor ve kemik çatlıyor.

Vücudu ölü bir ağırlık gibi yere yığılırken ışık gözlerini terk eder.

Bir vuruşla Jameson onu bayılttı.

Diğer eliyle parmak eklemlerinin arkasını ovuyor ve bana dönüyor. "İyi misin?" Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum.

"I-" Az önce olanları hâlâ sindirmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim."

Yüzümü bırakıyor ve aşağı baktığımda parmak eklemlerinin kanadığını görüyorum.

O adama öyle sert vurdu ki, derisi yarıldı.

"İyi misin?" Bunu düşünmeden önce uzanıp Jameson'ın elini tutuyorum ve kesiği inceliyorum. "Antiseptik ve bandaja ihtiyacın var."

Jameson kıkırdıyor ve gözlerinin baktığımda, gözlerinde bir eğlence olduğunu görüyorum. Geçen gün bu adamın birkaç yönünü gördüm, ama *arkadaş canlısı* onlardan biri değil, bu yüzden silahsızlandırıyor.

"Ben daha kötü yaralandım." Elini avuçlarımdan çekti.

"Bu görmezden gelmen gerektiği anlamına gelmez." Gözlerimi kısıyorum ve onun etrafında dönerek arka duvarda asılı duran ilk yardım çantasına doğru ilerliyorum. "Kurşun yarası olmaması enfeksiyon kapmayacağı anlamına gelmez."

Antiseptik bir mendil ve yara bandı çıkardım.

"Kalpler mi?" diye soruyor, yara bandının üzerindeki karikatür kalpleri fark ederek.

Omuz silkiyorum. "Marley komik olduğunu düşündü. Hiçbir şey bir bar kavgasının havasını üzerinde kalpler olan bir yara bandı kadar hafifletemez."

Jameson elinin arkasındaki kesiği antiseptik mendille silmeme izliyor. "Bar kavgalarından sonra bir sürü adamı mı temizliyorsun?"

"Hayır." Ona bakıyorum. "Sen bir istisnasın."

"Öyle mi?" Sırıttıyor.

Başımı salladım. "Evet, öyle. Kendi başına yapabileceğine güvenemem, sert çocuk. Ayrıca, sana teşekkür etmek için en azından bunu yapabilirim."

Bakışlarım yerdeki cesede kayıyor ve Jameson'ın parmakları elimi sarıyor. Diğer hâlâ parmak eklemlerinin arkasını sildiğim yerde duruyor.

"İyi misin, Tempe? Gerçekten mi?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz nefes nefese kaldım." Gülümsemeye zorluyorum ve o da neyse ki kabul ediyor.

Geri adım attığımda hâlâ biraz sersemlemiştim ama yara bandıyla dikkatimi dağıttıyor, açmak için köşesini kurcalıyordum.

Jameson kıkırdar. "Yara bandı için teşekkürler, orman yangını." "Ama kalpler..." Alay ediyorum, o da başını sallıyor.

Tartışmıyorum çünkü bir anlamı yok. Denedim ve en azından kesiğini temizlememe izin verdi.

Jameson elini cebine atıp telefonunu çıkarırken ben de antiseptik mendili atmak için çöp kutusuna doğru ilerliyorum.

"Havoc, minibüsü Dirty Drakes'e götürmeni ve bir paket almanı istiyorum... Hayır, diğer tür bir paket... Evet... Sonny ona göz kulak olacak. Ben şimdi dönüyorum."

Arka kapı açılıp Sonny ve Reyes içeri girince telefonu kapatır.

"Neredeydiniz?" Jameson onları tersler.

"Üzgünüm, Pres-"

"Havoc gelene kadar burada kalın." Sözlerini keser ve sesi buz gibidir.

Jameson beklentilere sırtını dönüyor ve dikkatini bana odaklıyor.

"Onunla ne yapacaksın?" Bilinci yerinde olmayan adama bakarak soruyorum.

"Endişelenecek bir şey yok." Jameson telefonunu kaldırır. "Hadi gidelim; vardiyam bitti."

"Hayır, değil."

Bana doğru adım atıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. "Evet, öyle. Patronuna hasta olduğunu söyle. Ya da inanacakları bir mazeret. Bunu senin yönteminle denedik ama artık benim yöntemimle yapacağız."

Yerdeki cesede doğru başını sallıyor ve bunun onun zorbalığı olmadığını, beni güvende tutmaya çalıştığını fark ettiğimde sertçe yutkunuyorum. Nedeni ne olursa olsun, Jameson beni kolluyor. Ve bir şekilde, bunu yapması için ona güveniyorum.

Çelik

TEMPE benimle barın dışında buluştuğunda, üzerinde dün gece giydiğı kot pantolon ve gömlek vardı. Kıyafetine baktığımda kaşlarını çatdı.

"Sahip olduğum tek şey bu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bir çanta hazırlama şansım olmadı. Daha fazla kıyafete ihtiyacım var."

Ona baktığımda, çocuklar Austin'i kulüp binasına getirmeden önce birkaç eşyasını toplatmış olsalar da Tempe'nin hiçbir şeyi olmadığını fark ediyorum.

"Gel ." Ona bir kask veriyorum. "Bazı eşyalarını alacağız."

Kaşını kaldırarak dikkatimi tekrar yarayı kesen yara izine çekiyor. "Ve nereye koyacaksın?"

"Ne kadar eşya toplamayı planlıyorsun prenses?"

Gözlerini deviriyor ve onun kızgınlığıyla ilgili bir şey benim en sevdiğim eğlence biçimi.

"Sadece benim değil Jameson. Kardeşimin en sevdiği ayısına ve *bir dış fırçasına* ihtiyacı var. Kamyonetine binmek için bir yükseltici koltuk. Yemin ederim sanki hiç çocuk görmemiş gibisin." Bu konuda haksız değil. "*Her şeye* ihtiyaçları var. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen bisikletinin kaldırabileceğinden daha fazladır *Steel*."

Sırf benimle dalga geçmek için bana yol adımla hitap ediyor ve ben de bu girişim karşısında kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Tamam. Yarın seni evine bırakmalarını söylerim. Sadece şu lanet bisiklete bin, Tempe." Onun burada açıkta olmasından hoşlanmıyorum. "Hiç motosikletin arkasına bindin mi?"

Başını sallıyor.

"Her şeyin bir ilki vardır." Tempe kaskla uğraşırken bacağımı motorumun üzerinde sallıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Bal rengi saçları omuzlarının etrafında dalgalanıyor ve kayışı ayarlarken kıcı kıpırıyor.

Çoğu zaman canımı sıkkan bir kız için fazla cazip.

Tam bir çelişki. Ekşi ve tatlı. Kardeşine karşı nazik ama bana karşı alıngan. Bir an benden nefret ederken bir an sonra parmak eklemimdeki kesigi temizliyor.

Çok kafa karıştırıcı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Hâlâ tokayla uğraşırken sordum.

"Hayır, hallettim." Klik sesi geliyor.

Tempe bana çok benziyor, yardımı reddediyor ve bu konuda inatçı bir pislik gibi davranıyor. Ama onda bu çok tatlı.

Şirinlikten

hoşlanmam. Ama

lanet olsun, *bu kız*.

Tempe yanıma geliyor, bisiklete binmesine yardım etmek için elimi uzattığımda duraksıyor.

"Tırman, orman yangını. Sen istemedikçe ısırمام."

Gözleri kısılıyor. "Bu tür konuşmalar kadınlar üzerinde gerçekten işe yarıyor mu?"

"Sen söyle." Göz kırpyorum ve inlese bile gülümsemesini geri çektiğini fark etmiyorum. "Egzoz borusuna dikkat et. Çok sıcak olur."

Tempe bacağını bisikletimin üzerinden geçiriyor ve arkama kayıyor. Arada bir boşluk var ve onun gerginliğini hissediyorum, bu yüzden kalçalarından tutup onu sırtıma doğru çekiyorum. Göbeğinin sıcaklığı bunu yaparken ne düşündüğümü sorgulamama neden oluyor.

Kadınların motoruma binmesine izin vermiyorum. Onlara yanlış bir izlenim veriyor. Ama Tempe tüm kurallarımı yıkıyor ve vücudu benimkiyle birleştiğinde, yemin ederim sanki hep oraya aitmiş gibi hissediyorum.

"Düşmek istemiyorsan sıkı tutunmalısın." Ellerini karnıma götürüyorum ve yemin ederim içimde bir elektrik akımını ateşliyor. "Ben eğilince eğil, her şey yolunda gidecek, tamam mı?"

Kolları belimi sarıyor ve göğsü sırtıma bastırıyor. "Sana güveniyorum." Üç kelime kulağa hiç bu kadar tehlikeli gelmemişti.

Shack'e girdiğimde, Tempe'nin kollarının vücudumu sardığını hâlâ hissedebiliyorum. Her keskin dönüşte aldığı hızlı nefesleri hâlâ hissedebiliyorum. Sırtıma bastıran vücudunun sıcaklığı Vegas'taki yaz ortasından daha . Kapı açılıp da birkaç saat önce onu boğazından duvara yapıştıran pislikle yüz yüze geldiğimde yumruklarım sıkılıyor.

Baraka, yerleşkenin mahallenin karşı tarafında yer alıyor ve adından da anlaşılacağı üzere daha büyük. Bina, beton bir zemine ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç gidere sahip geniş, açık bir alan. Tek bir amaca hizmet ediyor, sadece tek bir amaca.

Bu geceye kadar yaşayacağı bir şey.

Adamlarım Banks'i bardan buraya getirdiler ama Demir Günahkârlar kesimine dikilmiş isimden başka bir şey öğrenemediler.

Eğer kanlı yüzü ve kalçasından çıkan bıçak sapı bir gösterge ise, denemediği için değil.

Havoc kollarını göğsünde kavuşturmuş önünde duruyor ve tahmin etmem gerekirse Banks'in üç ayak parmağının eksik olmasının sebebi o. Havoc, kulübü tehdit etmediğiniz sürece barışçıl bir adam. Ama bir kez tehdit ederseniz, askeri bir savaş makinesi ortaya çıkar.

Havoc sabırlıdır ve onları parça parça kesip biçmesi düşmanlarının takdir bir şey değildir.

Her seferinde bir uzuv.

"Prez," diyor Havoc, gözlerini Banks'ten ayırmadan.

Legacy ve Soul Banks'in arkasında durur, Ghost ise odanın bir köşesinde bıçağını döndürerek izler.

Kilisede ya da Baraka'da olmak Ghost'un tüm dikkatini cihazlarından birine vermediği tek zaman. Ve insanlar onun yol adının ne kadar sessiz olduğundan geldiğini düşünseler bile, gerçek bu duvarlar arasında yaptığı şeylere daha yakındır.

"Hala konuşmuyor mu?"

Soul, Banks'in saçlarını tutar ve yüzünü tavana doğru çevirir. "Henüz değil. Ama ne diyorsun Banks, davranmaya hazır mısın?"

Banks cevap vermeden dişlerini gıcırdatıyor ve Soul başını tekrar öne doğru itiyor. Alnındaki yarıktan kan damlarken omuzları yorgunluktan çöküyor.

Deri ceketimi çıkarıp odanın kenarındaki bir sandalyenin üzerine asıyorum, Banks'in etrafında dönüp eklemlerimi patlatıyorum.

Cılız ama uzun boylu. Ve Tempe'yi alt edecek kadar güçlüydü, bileklerindeki ve kollarındaki pençe izleri Tempe'nin karşı koyduğunun kanıtı olsa bile. Onu içime çekerken kırmızı yaralar öfkemi körüklüyor.

Önünde durup bana baktığında gözleri parlıyor.

Korku.

Ben buraya gelmeden önce, eminim biraz zamanı olduğunu düşünmüştür. Belki de azminin adamlarımı yıpratacağını ve gitmesine izin vereceklerini düşündü. Ama gözlerimin içine bir kez baktı ve aklımı okuyabiliyor olmalı çünkü ona ellerini sürdükten sonra bu işin diğer tarafından çıkmak yok. Bana ait olan bir şeyle uğraştığı için bu gecenin sonunda toprak uykusuna yatmış olacak.

Benimkini mi?

Bu tehlikeli bir düşünce. "Bıçak?"

Havoc bana bir tane uzattı.

Ama tercih ettiğim silahı, yani yumruklarımı kullanmayı tercih ettiğimde başımı sallıyorum. Bu kulüp benim kanım, bu nedenle adamlarım için terimi, kemiklerimi ve ruhumu veriyorum. Silah, babam ve büyükbabam kardeşleri için hayatlarını feda ettiler.

Günün sonunda, ben Jameson değilim.

Steel bile değilim.

Ben mezardaki çiçekler gibiyim. Bir zamanlar anısıyım. Benden önce gelenleri onurlandırmak ve bu geleneği devam ettirmek için buradayım.

Ben bir Twisted King'im.

Seçimle, yamayla ya da yeminle değil. Ama *kan*

bağıyla. Kardeşlerimden daha önemli bir şey yok.

Kulübümden.

Ama Banks'in gözlerine baktığımda ve onu boğduğunda Tempe'nin bakışlarını dolduran korkuyu hatırladığımda - gözleri sönmeye başladığında - kendime geliyorum.

Adamlarım için mi yoksa küçük hırsız ve kardeşi için mi bilmiyorum ama Banks'i boğazından yakaladım ve tüm gücümle sıktım.

"Kızı kulübüme kim gönderdi?" Parmak eklemlerimi yüzünün yan tarafına öyle sert vuruyorum ki gözleri geri dönüyor. "Kim?"

Tutuşumu Banks'in nefesini kesecek kadar gevşetiyorum. "Siktir git."

"Yanlış cevap." Tutuşum geriliyor ve gözleri şişiyor.

Yanakları kıpkırmızı olurken ağzının kenarından tükürük damlıyor.

Geriye dönerek yumruğumu tekrar yüzünün yan tarafına indiriyorum ve elmacık kemiğinde zaten kızgın olan bir yarayı deşiyorum.

Yumruk o kadar sert ki neredeyse onu kaybediyorum, bu yüzden yüzüne bir tokat atıp onu uyandırmak zorunda kalıyorum. Bunu uyuyarak atlatamazsın.

Onunla işim bitene kadar olmaz.

Banks göz kırpmıyor, kendine geliyor ve ben onu tekrar boğazından yakalıyorum.

"Bunu hissediyor musun, Banks? Ciğerlerindeki yanmayı? Göğsüne doğru yayılıyor, değil mi? Gözlerin patlayacakmış gibi yuvalarına doğru itiliyor."

Her şeyi tekrar yapmadan önce bir yudum nefes almasına izin veriyorum.

"Bunu bütün gece yapabilirim. Nedenini bilmek ister misin?" Cevap vermesi için onu bırakmadan eğildim. "Çünkü sıçtın batırdın. Ve bu yanlış kulübe girdiğin için bile değildi. Ya da boktan bir lidere sadık kaldığın için değil. Çünkü benim olanı almaya çalıştın."

Etrafımdakilerin beni izlediğini ve söylediklerimi tarttıklarını hissediyorum. Ama sözlerimi geri almıyorum çünkü Helix'in bize ihanet edip etmemesi önemli değil, Tempe kulübün kanıdır.

Benim kulübüm.

"Onun yaptığı gibi nefes almak için mücadele etmek nasıl bir duygu?" Başparmağımı nefes borusuna bastırıyorum ve nefes ararken ağzı genişliyor. "Güçsüz olmak nasıl bir duygu? Çünkü sadece bir amcık masum bir kadını kalkan olarak kullanır ve bir çocuğu tehdit etmeye isteklidir."

Parmaklarım ağrıyor ama bırakmıyorum. Banks'in gözlerinden dökülen yaşları izliyor ve nefes almak için boğulurken dudağından akan her tükürük damlasını takdir ediyorum. Ektiğini biçmeyi hak ediyor ve bu kutsal olmayan toprağa gömüldüğünde, dünyevi günahlarının bedelini ödeyecek.

"Steel, onu kaybediyorsun." Soul öne doğru bir adım atıyor ama ben bırakmıyorum.

Buraya ona işkence etmek için gelmedim. Eğer bilgi verecek olsaydı, bunu adamlarım için yapardı.

Bu pisliği bitirmek için buradayım. Twisted Kings'e bulaştıklarında ne olacağını dünyaya hatırlatmak için.

Banks'in yanakları bana Boyalı Çölü hatırlatan bir kırmızı tonuna dönüşüyor. Hayatının son saniyelerinde bana bakarken takdir ettiğim bir gölge.

Dünyaya doğarız ve bedenlerimiz eninde sonunda oraya geri döner. Ama ruhlarımız başka bir hikâye ve bu pisliğin sefil hayatının son çırpınışları da solmaya başlarken, onun cehenneme inişini umutla izliyorum.

Banks kıpırdanmayı bırakır ve gözleri tamamen açık olsa bile artık orada değildir.

Onu bırakarak parmaklarımı esnetiyorum ve gerilmelerine izin veriyorum. Tutuşumdan dolayı kasıldılar ama yine de gerginliği gidermeye yetmiyor. Keşke bu bok parçasının ölmesi daha uzun sürseydi de tadını çıkarabilseydim.

"Daha fazlasını alabilirdik." Soul nabız arıyor ama bulamayacak. "En azından yedi ayak parmağı ve on parmak daha."

"Konuşmazdı." Tempe'ye yaptıklarından sonra artık ona nefes aldirmıyordum. "Titan'ın onu göndermesinin bir nedeni vardı. Totem direğinde gözden çıkarılabilecek kadar düşük bir mevkideydi ama yakalanırsa bir yük olmayacak kadar da güvenilirildi."

"Muhtemelen haklısın." Soul geri adım atar. Havoc başını sallar. "Umalım da öyle olsun."

Adamlarım nedenlerimi sorguluyor. Ve bunların hepsi Tempe Evans'ın hayatımı kasıp kavuran yangını yüzünden.

"Haklıyım." Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Ayrıca, en azından artık tüm bunların arkasında Demir Günahkârlar'ın olduğunu biliyoruz."

"En azından onları flash belleğe bağlayıp bağlayamayacağını görmek için onu yeterince uzun tutabilirdik." Legacy başparmaklarını ceplerine sokar.

Ghost'a bakıyorum. "Bırak o düşünsün."

Hayalet başını sallıyor. Bütün gün bunun üzerinde çalıştı ve bir yere varamadı ama varacağını biliyorum. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

"Onunla ne yapmamızı istiyorsun?" Havoc Banks'in cesedine bakar. "Bir mesaj gönderin. Demir Günahkârlar'ın artık darbe almadığımızı bilmelerini istiyorum.

Artık savunma yok. Sıra bizde."

Çelik

Sonunda ön kapıdan içeri girdiğimde saat sabahın üçüydü. Başka bir gece olsa kulüp binasındaki odamda uyuyakalırdım ama oraya gittiğimde içimde boş bir his vardı. Bu yüzden geri döndüm ve mahalleye doğru kısa bir araba yolculuğu yaptım.

Evimdeki yabancılar.

Gecenin tedirginliği hâlâ kemiklerimi sızlatıyor.

Neredeyse hiç uyumadığım bir eve gelmek zorunda kalmam için başka bir neden olmadığında mantıklı olan tek şey bu.

Kesigimi sıyrıp ön kapının hemen içine asıyorum. Bunu yaparken mutfaktaki hareket dikkatimi çekiyor.

Ev karanlık, bu yüzden arkama uzanıp silahımı çıkarıyorum ve sessizce eve doğru ilerlerken sıkıca yanımda tutuyorum. Yerleşke çitlerle çevrili ve her köşeden izleniyor, ama bu kimsenin gizlice geçmenin bir yolunu bulamadığı anlamına gelmiyor.

Köşeden mutfığa bakarken buzdolabının altından çıplak bacakların çıktığını görüyorum ve silahımı kılıfına sokuyorum.

"Erken kalkmışsın." Odaya giriyorum.

Tempe sarsılarak ayağa kalkarken küçük bir çığlık atıyor. Vücudu buzdolabının içinden gelen ışıkla aydınlanıyor.

"Jameson." Kapının pervazına yaslandığımı fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Austin'e ilk adımı asla söylememeliydim çünkü Tempe onu her kullandığında göğsümde sıcak bir şeyler çalkalanıyor. Bir motorcunun hayatı rahatlatıcı olmamalı, yine de bir şekilde onun varlığı böyle.

"Şaşırmış gibi bakma, orman yangını. Ben burada yaşıyorum, unuttun mu?" Mutfğa girip mutfak adasındaki bar taburelerinden birine kayıyorum.

"Biliyorum. Ama 'asla burada kalmam' diyen sendin." Tırnak işaretlerini havaya kaldırarak sözlerimi bana geri fırlatıyor.

"Belki de sadece seni tetikte tutuyorumdur."

Ne de olsa, beni benimkinde tutmak için aldığı şey bu.

Tempe gözlerini devirerek tişörtünün eteklerini çekiştiriyor. Tişört kalçasının ortasına denk geliyor ve bacaklarının pürüzsüz tenine sürtünüyor. Buzdolabının içinden gelen serin hava göğüs uçlarının kumaşa çarpmasına neden oluyor.

"Büyükannen içinde uyumam için verdi. Umarım sakıncası yoktur." Ellerini tişörtün önünde gezdiriyor ve benimkilerden biri olduğunu fark ediyorum. "Uyuyacak rahat bir şeyim yoktu."

"değil." cazip olsa da. "Yiyecek bir şeyler mi arıyorsun?" Çenemi hala açık olan buzdolabına doğru eğiyorum.

"Pek sayılmaz, sadece uyuyamadım." Benden yemeğe doğru bakıyor ve başını sallıyor. "Bir şeyler atıştırmanın kafamı dağıtmama yardımcı olabileceğini düşündüm."

Tempe buzdolabını kapatır ve saçlarını dağınık topuzdan çekerek çıkarır, ancak dalgaları yeni bir düğümle başının üstüne geri getirir.

"Nasılsın?" Ben soruyorum.

Burada olmam yeterince kötü, Tempe ve kardeşinin evimde yaşamasına izin vermem yeterince kötü. Nasıl olduğu umurumda olmamalı ama bu gece barda olanlardan sonra kendime engel .

Tempe parmaklarını boynunda gezdiriyor, şimdiden belirmeye başlayan hafif morlukların üzerinde ileri geri kaydırıyor. Keşke Banks'i ölümden geri getirebilseydim de ona elini sürdüğü için canını tekrar boğabilseydim.

"Ben iyiyim." Ama gözleri karanlık mutfaktaki ses tonuyla uyuşmuyor.

"Ya Austin?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve gözleri parlıyor. "Şokta ve onu suçlamıyorum."

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben de zaman içinde donmuş bir çocuktum. Büyüdükçe daha da berbatlaşan koşulların içinde doğdum. Çabucak sertleşecek ve bu her zaman iyi bir şey değil.

"Barda yaptığın her şey için teşekkürler."

"bile olmaz." Ayağa kalkıyorum, bir bardak su almak için adanın etrafında dönüyorum.

Çok ayığım ve Tempe'nin ortasında durduğu oda çok sıcak.

Dolaptan iki bardak alıp dolduruyorum ve birini ona uzatıyorum.

"Neden oradaydın ki?" Tempe bir yudum almamı izlerken gözlerini kısıyor. "Eminim potansiyel müşterilerini kontrol etmekten daha önemli işlerin vardır."

Bardağı boşaltıp yere bırakıyorum, keşke her şeyi görmeyi bıraksa. "Köşeyi dönüyordum ve kulüp binasına dönerken uğrayabileceğimi düşündüm. Yolumun üzerindeydi."

Bir çeşit.

Doğruca şehir dışına çıkmak daha hızlı olurdu ama kendime engel olamadım. Kansas'a uğradıktan sonra kulübe geri dönmek niyetindeydim. Ama bir şey bisikletimi Dirty Drakes'e doğru çekti.

Tempe bir mıknatıs ve ben de onun çekiminden kaçamayan bir metelim.

"Zamanlaman iyiydi, sanırım işe yaradı." Tezgâhtan kalkıp su bardağını yere bırakıyor. "Kusura bakma, seni ayakta tutuyorum. Yorgun olmalısın. Beni eğlendirmene gerek yok. Birazdan yatağa döneceğim."

"Genelde bu kadar geç kalkarım." Eğer bir şey varsa, bu erken.

Bakışları mutfakta geziniyor. "Aç mısın o zaman? Eğer istersen kızarmış peynir yapacaktım."

Stevie'nin kulüp evindeki çocuklar için yemek pişirmesi ve büyükannemin buzdolabında her zaman paketlenmiş yemek bulundurması arasında, insanların benim için yemek pişirmesine alışkınım. Ama onun teklifi farklı hissettiriyor. Tek yaptığım onun sorunlarına katkıda bulunmakken gerçek bir nezaket gibi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sorun değil." Elini sallayarak buzdolabına doğru geri yürüyor. "Burada kalmamıza izin veriyorsun. En azından bunu yapabilirim."

"Seni rehin tuttuğumu mu sandın?" Sırıttıyorum.

Gözlerini kısıyor, omzunun üzerinden şakacı bir şekilde bana bakıyor. "Teknik olarak evet. Ama sanırım tüm bu olanlardan sonra anlıyorum. Benim ve Austin için yaptıklarını takdir ediyorum."

Şimdilik.

Tempe'nin bir hayatı var. Büyütecek bir kardeşi. İyileşmesi gereken yaraları. Ve benim dünyam, benden sekiz yaş küçük ve önünde koca bir gelecek olan bir kıza göre değil.

"Git, otur. Uzun bir gün geçirdin Jameson. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Kıkırdıyorum, sobaya en yakın tabureye kayıyorum. "Bana iyi davranmana hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Tempe her şeyin nerede olduğunu biliyormuş gibi mutfakta dolaşiyor. Dolaptan iki tabak alıyor ve sonra bir tava almak için eğiliyor. Tişörtü yukarı kalktığında poposu görünüyor ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bildiğimde işkenceye dönüşüyor.

Son zamanlarda o kadar yorgun ve meşguldüm ki sevişecek enerjim bile yoktu. Ve Tempe mutfağında kendi mutfağıymış gibi dolaşıp bana sandviç hazırlarken, vücudumdaki her sinir gergin.

"Pearl daha önce tanıştığımızı söyledi." Tempe elinde bir çıkageliyor ve ocağın üzerine koyuyor. "Annemin beni buraya getirdiğini fark etmemiştim ama sanırım sadece iki yaşındaydım, o yüzden hatırlamıyorum. O zamanlar bir yerde uzun süre kalmazdık. O zamanlar burada yaşıyordunuz, değil mi?"

"Doğma büyüme." Parmak eklemlerimi tezgâha vuruyorum. "Çocukken çok taşınır mıydın?"

"Çok fazla." Tempe huffs. "Tek bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Büyürken bir okul yılını tek bir şehirde geçirmek için her şeyimi verirdim. Annemin erkek arkadaşları hiç o kadar uzun sürmedi."

"Yani sen ve Austin...?"

"Teknik olarak üvey kardeşiz. O ben on sekiz yaşındaydım." "Yine de yakın görünüyorsunuz."

"Öyleyiz. Annem hiçbir zaman o kadar güvenilir olmadı, ne bana ne de ona. Bu yüzden ne zaman kasabaya gelseler bunu telafi etmeye çalıştım." Ekmeği kızartırken başını sallıyor. "Sanırım artık sahip olduğu tek şey benim. Belki de ona tek bir yerde tam bir okul yılı yaşatabilirim."

"Peki ya babası?"

"Helix'ten çok daha iyi değil. Ya da annem bana öyle söyledi. Onunla hiç tanışmadım ve Austin'de tanışmış olması dışında kim olduğunu bilmiyorum."

"Teksas mı?"

"Evet." Önce bir sandviçi, sonra diğerini tavaya atıyor ve sandviçler cızırdamaya başlıyor.

"Demek adın... Tempe."

"Tanıştıklarında Helix Arizona'dan geçiyordu ve onu buraya kadar takip etti. Olmayana kadar eğlenceli zamanlar geçirdiklerini söyledi, erkeklerle böyle çalışırdı."

Tempe'nin çocukluğunu hayal etmeye çalışıyorum, durmadan hareket ediyor. Yetiştirdikleri sorumlulukları yerine getiremeyen ebeveynler. Benim büyüdüğümün tam tersi ama aynı zamanda bir şekilde aynısı.

"Annem her zaman yuva kuracağını söylerdi." Tempe başını sallar. "*O değişecekti.* Geçen hafta geldiğinde, bu hamlenin farklı olacağına yemin etti. Ona inanmadım ve şimdi..."

"Şimdi ne var?" Cümlesini bitirmede soruyorum.

"Sanırım artık yanıldığımı asla kanıtlayamayacak." Tempe sandviçleri ters çevirir. "Austin bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Ona verdiği ve benim verebileceğimden çok daha fazlasını."

"Ona çok şey sunuyorsun. Kendinden şüphe etme, orman yangını."

Gözlerini deviriyor. "Beni tanımıyorsun Jameson. O yönümü bile bilmiyorum. Hiç çocuk büyütmedim. Ya işler zorlaşırsa ve tıpkı onun gibi olduğum ortaya çıkarsa?"

"Burada durman zaten öyle olmadığının kanıtı." Omuz silkiyorum. "Sen güçlüsün Tempe, bazı günler numara yapıyormuş gibi hissetsen bile. Bu sadece etrafındakiler için takındığın bir paravan olsa bile. Güç her zaman görünür değildir. Bazen, hayat sizi köşeye yatırdığında onu var etmeniz gerekir. Ve ben senin bunu yapabilecek kapasiteye sahip olduğunu yeterince gördüm."

"Bana çok güveniyorsun."

"Bir dövüşçüyü gördüğümde tanırım." Sırıyorum. "Bunu kanıtlamak için kaval kemiklerimde çürükler var."

Gülüyor ve bu ses omuzlarımdan bir yükü kaldırıyor. "Teşekkürler, Jameson."

"Ne zaman istersen, orman yangını."

Tempe sandviçlere döndüğünde hâlâ sırtıyor. Altlarını kontrol ediyor ve kahverengileştiklerinde ocağı kapatıyor. Ay

pencereden parlıyor ve ona etrafta dolaşırken görebileceği kadar ışık sunuyor.

Tabağımı alıp önüme koydu ve hareketinin esintisiyle peçeteyi tezgâhın diğer tarafına fırlattı. Yakalamaya çalışıyor, çabalarıyla göğsünü bana bastırıldığını çok geç fark ediyor.

Gözlerimin içine bakarken kirpikleri titriyor. Yüz yüze geldik. O kadar yakınız ki dudaklarından kaçan tatlı nefeslerini hissedebiliyorum ve göğsü genişlerken tişörtünün arasından çıkan çakıllı meme uçlarının her fırçasıyla alay ediyorum.

O kadar yakınım ki, bakışları ağzıma düştüğünde ve dudaklarını ıslattığında zorlukla karşı koyabiliyorum.

Kulübüme ihanet eden adamın kızı.

Omuzlarımda zaten yeterince yük varken alamayacağım bir yük.

Benim gibi bir adamın karşılayamayacağı beklentilerle gelen bir kız.

Ama ela gözleri tekrar bana döndüğünde, kalçalarından tutup onu tezgâhın üzerine kaldırasım geliyor. Onunla tanıştığım anda yapmak istediğim gibi bu kızı sahiplenmek.

Ondan hayatımı aceleye getirmesini istemedim ama o istedi.

Tempe oksijensiz bir odada temiz bir nefes. Karanlıkta yürüdüğümde bir kıvılcım. Vegas güneşi bile şu ana kadar göğsümün en soğuk kısımlarını ısıtamamışken o bir ateş.

Onu güvende tutmak istediğim kadar güçlü bir şekilde gitmesini de istiyorum. Onu hem uzaklaştırmak hem de yakınımda tutmak istiyorum.

Her şeyi istememi sağlıyor.

"Özür dilerim." Tempe geri çekiliyor ve anda vücut ısını özlüyorum.

Ama beklediğim gibi adanın etrafında dönmüyor. Benimkinin yanındaki tabureye oturdu. Dişlerini ızgara peynirine gömüp bakışlarımı kaçırdığında, Soul'un kulüp binasına ilk girdiğinden beri bu kızı gözümün önünden ayırmadığım bana neden bu kadar zorluk çıkardığını anlıyorum.

Tempe'nin dünyaya bir insanın zayıflığı olarak gönderildiğinden hiç şüphem yok. Ve eğer dikkatli olmazsam, o benim olacak.

Tempe

HAVOC dönüş yaparken direksiyonu kavırıyor. Boynundaki künyeler değişiyor ve ona askerlikte geçirdiği zamanı sormak geliyor içimden ama sorularımı kendime saklıyorum. Bana ve kardeşime nezaket gösterdi, bazı eşyalarımızı toplamamız için bize evime kadar eşlik etmeyi teklif etti. Ama yine de gerçekten dostça mı davrandığını yoksa başkanına bir iyilik mi yaptığını bilmiyorum.

En azından onun yanında kendimi güvende hissediyorum. O Jameson'ın silah arkadaşı, kulübün koruyucusu ve şimdilik benim de koruyucum.

"Prez sana nasıl davranıyor?" Havoc soruyor, ben ona çok uzun süre baktığımda bana bakıyor.

"Güzel." Omuz silkiyorum. "Meşgul, o yüzden onu pek görmüyoruz."

"Dün gece eve gitti." Havoc'un ağzının köşesinde bir sırıtış beliriyor.

"O yaptı." Ve hala nedenini bilmiyorum.

Jameson bizi evine ilk getirdiğinde bana orada hiç uyumadığını söylemişti. O yüzden dün gece eve gelmesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Bize güvenmiyor olabilir, ama benim izlenim bu değil.

"Jameson bana motosikletini gösterecek." Austin gülümseyerek konuyu değiştiriyor. "Süper hızlı olduğunu söyledi."

"Bunu ne zaman söyledi?" Kaşlarım çatıldı. "Bu sabah."

Dün gece sessizce ızgara peynirli sandviçleri paylaştıktan sonra yattım. Uyanıp duş aldığında Jameson çoktan gitmişti.

"En hızlı süper kahramandan daha hızlı olduğunu mu düşünüyorsun?" Austin'in gözleri büyür. "Sence hız sınırını açar mı?"

Havoc Austin'e bakar. "Eminim ona , test etmeye istekli olurdu."

"Onunla gitmek istiyorum."

"Sizin için motosiklet yarışı olmayacak, bayım." Austin'in başını okşadım. "Özellikle de hız rekoru kırmaya çalışıyorsan."

"Neden olmasın?" Austin kaşlarını çatar. "Jameson bunu yapabilir." "Jameson dört yaşında değil."

Austin kollarını göğsünde kavuşturup çenesini aşağı indiriyor. "Neredeyse beş yaşındayım."

"Merak etme, dostum." Havoc dirseğiyle Austin'i dürtüyor. "Hayatta ata binmek için çok zaman var. Motoru olmayan bir şeyle başlamak daha iyi. Ayrıca, önce motoru tanımak lazım."

Austin Havoc'a bakarken yüzü aydınlanıyor. "Sence bana parçaları gösterecek mi?"

"Eminim yapardı."

Austin gülümsüyor, yüzü öne dönük ve Jameson'ın Austin'e bisikletini göstermeyi teklif ederek kendini neye açtığının farkında olup olmadığını merak ediyorum. Eğer değilse, dört yaşındaki bir çocuğa söz verdiğinde neler olacağını çabucak öğrenecek.

Havoc sokağımdaki son dönüşü yapıyor ve kaldırıma çıkarak duruyor. Bizi takip eden iki bisiklet daire çizerek garaj yoluna park etti.

Maiyet biraz utanç verici. Ama gün ışığında duran eve baktığında ve buraya son geldiğimde neler olduğunu hatırladığında, Austin'le yalnız olmadığım için şükrediyorum.

Havoc motoru durdurur. "Çocuklar hızlı bir tarama yapacaklar, sonra eşyalarınızı toplayabilirsiniz."

Ghost ve Sonny bisikletlerinden inip eve girerken ben de Austin'in kamyonetten inmesine yardım ediyorum. Kollarıma atlıyor. Austin gün geçtikçe büyüdüğü için neredeyse anında yoruluyorlar ama onu yere bırakmıyorum.

Adamlar evden çıktıklarında kaşları çatıktı.

Ghost telefonuna bakarak, "Biri yayınları kesmiş," diyor. "Gecenin bir yarısı neden kayıt yapmayı bıraktıklarını açıklıyor. Onları değiştireceğim ve çevreye birkaç kamera ekleyeceğim."

"Evimi mi gözetliyorsunuz?"

Ghost'un soğuk mavi bakışları düşüyor. "Geri gelme ihtimallerine karşı." Omurgam diken diken oluyor ve Austin'e daha sıkı sarılıyorum.

"Peki ya ev?" Havoc sorar.

", " diye yanıtlıyor Sonny, durarak.

Bunu onay olarak kabul ediyorum ama ön kapıya doğru ilerlemeye başladığımda elini kaldırıyor.

"Ne?"

"Oraya gitmeden önce kendini hazırlamalısın." Benden Austin'e bakıyor.

"Biraz dağınıklık bırakmışlar."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Şaşırmamalıydım ama yine de acıtıyor. Daha geçen hafta tek düşünebildiğim iş ve okuldu. Ve bir gecede her şey değişti.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Austin'in bana baktığını görüyorum ve dışarı çıkmak için savaşıırken sızlayan gözyaşlarımı gömmek için tüm gücümü harcıyorum.

Onu yere bıraktıktan sonra çömelerek kendimi onun göz hizasına getiriyorum. "Ben eşyalarını toplarken sen Ghost'la burada kalmaya ne dersin?"

"Ama ben Süper Ayı istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Onu senin için getireceğim."

Zaten tanık olduğu onca şeyden sonra bunu da görmesine izin veremem.

"Hey, Ghost." Havoc çenesini Ghost'un motosikletine doğru uzatır. "Austin dedi ki

binmeyi öğrenmek istiyor. Ona yeni yaptığın Evolution motorunu göstermeye ne dersin?"

"Uçan mı?" Austin, Ghost'un bisikletine baktığında yüzü aydınlanıyor.

"Uçan mı?" Ghost Austin'den bana bakıyor.

"Bisikletin siyah ve mor," diye açıklıyorum. "En sevdiği süper kahramanlardan biri mor bir bisikletle uçuyor."

Ve Austin'le ilgili her şey süper kahramanlara dayanıyor.

"Bunu sevdim." Hayalet eğlenen bir gülümsemeyle ona bakıyor. "ama. Hadi bir ."

Ghost, Austin'i motosikletinin yanına götürür ve Austin, ayrıntılara bakmak için çömelirken Yenilmezler hakkında bir hikayeye dalar.

"Teşekkürler," diyorum

Havoc'a. "Sorun değil."

Beni eve doğru yönlendiriyor ve ön kapıdan içeri girdiğim anda, Austin'i buraya getirmeden önce Sonny'nin beni uyarmış olmasına şükrediyorum. Evi sadece fırlatıp atmamışlar, yok etmişler.

Çerçeveler kırılmış; camlar paramparça olmuş. Televizyon parçalanmış ve mutfaktaki tüm tabaklar yere saçılmış. Birisi kanı temizlemiş olmalı çünkü artık orada değil, ama yemin ederim hala görebiliyorum.

*Annem yere yığıldı. Havada
metalik bir koku.*

Her şeyi içime çekerken karnımı tutuyorum; başım yıkımla yüzüyor.

"Bu seninle ilgili değil," diyor Havoc yanıma gelerek. "Sadece kulübe bir şey anlatmaya çalışıyorlar."

"Görünüşe göre yüksek sesle ve net konuşmuşlar." Havoc başını sallar, etrafına bakarken kaşlarını çatır.

Babam bir motorcuydu, bu yüzden Twisted Kings ile ilişki kurmanın getirdiği tehlikeyi biliyorum. Ama uzak durmak için bu kadar çabalamışken bunun hayatıma nüfuz ettiğini görmek, göğsüme bir yıkım topunun çarpması gibi hissettiriyor.

Soyumla aramda ne kadar mesafe bıraktığının bir önemi yok; artık bundan kaçış yok. Ve yapabileceğim tek şey, babamın günahlarının benim ve Austin'in üzerine yağmasından bizi koruyacakları umuduyla hayatımı kaçarak geçirdiğim kulübe güvenmek.

Koridorda ilerlemeden önce Havoc'a "Yatak odalarından alabildiğim kadarını alacağım," diyorum.

haldeyken mutfığı ya da oturma odasını kazmanın bir faydası yok. Steel yerleşkeden ayrılmamıza izin verdiğinde her şeye baştan başlayacağımı zaten biliyorum. Yeni mobilyalar, yeni tabaklar. Kirayı zar zor karşılayabiliyorum, bu yüzden nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Ama her zaman yaptığım gibi bir yolunu bulacağım.

Tıpkı on sekiz yaşındayken annem bir yerde birkaç aydan fazla kalmadığı için hiçbir şeyim olmadığında yaptığım gibi. Kurduğum hayat için bir kez savaştım ve gerekirse yine savaşırım.

Kendim ve kardeşim için istikrarlı bir hayat kuracağım.

İlk olarak misafir odasına girdiğimde, evin en az tahrip olmuş odası olduğu için şükrediyorum. Baş aşağı dönmüş ama Austin'in eşyaları tek parça halinde.

Önce Süper Ayı'yı alıp paketlemeye başlıyorum. Annem sürekli yer değiştirdiği için zaten fazla eşyası yok, bu yüzden tüm eşyalarını sığdırmak kolay oluyor.

evime geldiği iki çantadaki eşyalar.

Odama geçtiğimde, Austin'inkinden daha kötü durumdaydı. Şifonyerin üstündeki ayna paramparça olmuş ve yatağımın üstündeki duvara spreyle boyayla *fahişe* yazılmıştı. Eminim tehditleriyle zalimlik ettiklerini düşünmüşlerdir ama seks yapmayalı bir yıl oldu. Yani bu benim acınası flört hayatımın bir hatırlatıcısı.

Dolabıma doğru ilerlerken yerde bir yığın parçalanmış giysi buluyorum. Neyse ki her şeyi yok etmemişler, ben de kurtarılabilecekleri topluyorum.

Sırada banyo var ve yanlışlıkla tüpten sıkığım diş macunu hâlâ lavaboya bulaşmış durumda. O geceyi hatırlattığı için tenime batan sinirleri fırçalayarak makyaj malzemelerimi ve diş fırçalarımızı hızlıca alıyorum.

Çantaları omuzlarımda sallayarak koridorda ilerliyorum ve Havoc'u oturma odasının ortasında telefonuyla konuşurken buluyorum.

Beni fark edince durakladı. "Şunları alayım."

Havoc oraya doğru yürür ve çantaları alır, sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi taşır.

"Evet, burada." Havoc telefonu bana uzatmadan önce telefondaki kişiyi dinliyor. "Prez seninle konuşmak istiyor."

Havoc'tan telefonu aldım ve o da ön kapıdan çıktı.

Pencereden, Austin'in Sonny ile ön basamakta oturduğunu, Ghost'un da evin önüne bir kamera yerleştirdiğini görüyorum.

Telefonu kulağıma götürüyorum ve duvara yaslanıyorum. "Hey."

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Jameson'ın sesi, arka plandaki partiye benzeyen sesler tarafından neredeyse bastırılıyor.

Onun hayatı

vahşi.

Evcilleşmemiş.

İstemediğim her şeyi.

"Yeterince var."

"Güzel." Bir kapı onun tarafında kapanıyor ve o da uzaklaşmış olmalı çünkü şimdi ortalık sessiz. "Daha sonra isteyebileceğin hiçbir şeyi bırakma."

"Ben yapmadım." Hayalet başka bir kamera yerleştirmek için içeri girerken bunu neden söylediğini biliyorum.

Buraya bir daha gelmeme ihtimalim çok yüksek.

Jameson mırıldanıyor, hattın diğer ucunda bir an sessiz kalıyor. Ve hiçbir şey söylemese de; sessizlik rahatlatıcı. Ona güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum ama şu anda benim için burada olan kişi o.

"Falsolu atışlar, Tempe, hatırladın mı? Sende bu var," diyor uzun bir aradan sonra. "Evinize bunu yapanlar cezalarını çekecekler."

Nasıl olduğunu sormuyorum çünkü zaten biliyorum. Ve yanlış olsa bile, minnettarım.

Yapmalarını istiyorum.

Bakışlarımı odanın üzerinde gezdirdim -sırf bir şeyi kanıtlamak için geride bırakılan dağınıklığa. Umursamadan yok ettikleri bir hayat. Ya babamın kim olduğu yüzünden ya da kulübünden intikam almak istedikleri için.

Temizlemem gereken bir karmaşa. "Falsolu toplar," diye tekrarlıyorum derin bir nefes alarak. Keşke gelmeyi bıraksalar.

Tempe

Twisted Kings yerleşkesine geri döndüğümüzde Havoc bizi beklediğim gibi mahalleye götürmüyor. Onun yerine, kamyonu kulüp binasının dışında durdurdu.

Bir partinin ortasında buraya ilk geldiğim zamana kıyasla otopark bomboş. Birkaç bisiklet ve kamyon, binanın yan tarafındaki bir gölgelik altına park edilmiş.

"Eve döneceğimizi sanıyordum."

Havoc dışarı çıkmak için kapısını açar. "Çıkacağız ama Steel aç olabileceğini düşündü."

Kamyonun etrafında dolaşıyor ve kapımı açıyor. Austin'in emniyet kemerini çözdüğümde ve o yükseltici koltuğundan atladığında kamyonun içinden ızgara kokusu süzülüyor.

"Burger mi?" Austin oturduğu yerden sırçar. "Ve sosisli sandviç," diye cevap verir Havoc.

"Evet!" Austin zıplayarak süper kahraman pozunda yere iniyor.

"Çantalarımız burada iyi mi?" Kamyonun arkasına bakıyorum. "Bir olmaz. Yerleşke şu anda dışarıdan gelenlere kapalı."

Kilitlenmeden bahsetmek muhtemelen kendimi kapana kısılmış ya da gergin hissetmeme neden olmalı, ama bunun yerine Austin'in elini tutuyorum ve uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

birkaç gün.

Havoc bizi kulüp binasına götürüyor ve ürkütücü bir şekilde boş. Bilardo oynayan birkaç adam dışında herkes arka tarafta. Kulüp binasının arka tarafındaki boş çöle bakan büyük cam kapılar ardına kadar açık ve sıcak bir gün. Vegas'ta yılın en mükemmel zamanı, güneşten saklanmanız gerekmiyor çünkü henüz yakıcı değil.

İnsanlar her yerde gülüyor, mangal yapıyor ve eğleniyor.

Erkeklerin birkaçını tanıyorum ama diğerleri yeni yüzler. Aynı şey yaz ortasındaymışız gibi bikini üstleriyle dolaşan kızlar için de geçerli.

Birden fazla ızgara yapılıyor ve hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor. Herkes büyük bir aile buluşması gibi rahat. Neredeyse davetsiz gelen bir yabancı gibi hissediyorum, ama derinlerde garip bir aşinalık var ve belki de ilk kez köklerimi tanıyorum. Kulübün sunduğu şeylerin, katıldıkları yasadışı faaliyetlerin ötesine uzanan bir yanını görüyorum.

Burada yoldaşlık var. Güvenlik.

Aile.

Belki de çekiciliğini anlamaya başlıyorum.

"Bir havuz." Austin elimi çekiştirerek bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Bakışlarını uzaktaki bir çim parçasına, küçük sarışın bir kızın çocuk havuzunda su sıçrattığı yere kadar takip ediyorum.

"Lütfen, Tempe. Gidip oynayabilir miyim?" Elim sıkıyor. "Lütfen. Lütfen."

Keşke olsaydı diye düşünerek tişörtüne ve şortuna bakıyorum. Ama başımı kaldırıp diğer çocukların da mayo giymediğini görünce şükrediyorum.

"Git, iyi eğlenceler." Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum.

Havuzdaki diğer çocuklarla buluşmak için bahçeye doğru koşarak uzaklaşıyor ve Pearl'ün havuzun yanındaki çim sandalyede oturduğunu görüyorum. Okuduğu kitaba geri dönmeden önce bana el sallıyor.

"Kimsenin çocuğu olduğunu bilmiyordum," diyorum Havoc'a.

"Erkeklerin çoğu yapmaz." Havoc havuzda Austin'e yer açan sarışın kızı işaret ediyor. "Ama o Legacy'nin çocuğu, Bea. Çok tatlı bir kız."

Austin suda Bea'nin karşısına oturur ve ona pelerinini gösterir. Hâlâ çıkarmayı reddediyor. Ve bu, Twisted Kings'in etrafında ne kadar rahat görünse de, olanlardan sonra hala gardını aldığını hatırlatıyor.

"Tempe." Luna bir çim sandalyede oturduğu yerden fırlar. "Buradasın."

Ayağa fırlıyor ve mor saçlarını at kuyruğu yapıyor. Bana doğru yürürken tişörtüne bir düğüm atıyor ve karnına sarıyor. Geniş olduğu için kolları içinde yüzüyor. Ve önünde grafiti yazı tipiyle "İyi Oyun" yazıyor.

Luna, Jameson'ın oturup bira içtiği yere doğru yürürken Havoc uzaklaşır. O ve diğer birkaç adam Soul'un söylediği bir şeye gülerken, Reina Jameson'ın sandalyesinin koluna dayanmış, sanki evreninin merkeziymiş gibi ona gülümsüyor.

Jameson olmadığı bu ortamda görmek garip. O Steel. Onların lideri.

Adamları etrafını sarar ve kadınlar avlunun her köşesinden onu izler. Arkasına yaslanıp istemesine gerek kalmadan tüm partinin dikkatini üzerine çekiyor. Nerede olursa olsun, herkesin dikkatini çeker.

Jameson birasından bir yudum alıyor ve bakışları yaklaşmakta olan Havoc'a yöneliyor, sonra da avlunun öbür ucundan benimkini yakalıyor.

Bakışları göğsümün içine dinamit gibi düşüyor. Gri, fırtınalı gözler.

Kasırmanın ortasında bir okyanus.

Kadınların bu adam için kendilerini denizde kaybetmeleri mantıklı.

Jameson'a sırtımı dönerek Luna'ya gülümsüyorum ve onun varlığının kaçınılmaz çekimini görmezden çalışıyorum.

"Hâlâ buradasın." Sarılmak için beni kendine çekti. "Gittiğinizi sanıyordum." "Gittik sayılır. Steel kardeşimin hatırı için bizi onun evine taşıdı." Benden ona bakarken gözleri büyüdü. "Onun evi mi?"

"Evet."

"Pearl nerede yaşıyor?"

Kaşlarım çatıldı. "İşte "

Mümkünse gözleri daha da büyür. "Aman Tanrım, kızım, sana bir içki almalıyız ki bana her şeyi anlatabilesin."

Elimi tuttu ve beni açık hava barına doğru sürükledi. Yürüdüğümüz anda ikimize de birer bira uzattı.

Çimenlerin karşısında, Austin hala havuzda oynuyor ve şimdi sırılsıklam. Ama en azından gülüyor.

"Dökül bakalım," diyor Luna, bira şişesini benimkine vurarak. "Onunla mı yaşıyorsun?"

"Kulağa geldiği gibi değil." Gülüyorum, olduğundan çok daha fazlasını söylediğini fark ediyorum. "Şu anda evime geri dönemeyiz, o yüzden bize bir iyilik yapıyor."

Luna bana sırtarak
mırıldanıyor. "Ben
ciddiyim."

"Eminim öyledir." Dudağını ısırıyor, şakacı bir şekilde benimle alay ediyor. "Bu *kulüp işi*. Tabii ki. Nasıl sonuçlanacağı konusunda beni bilgilendirmeyi unutma."

İma ettiği şeyi görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi deviriyorum. Jameson'ın evinde çok fazla insanın kalmasına izin vermediği açık, ama o olmadığı bir şey haline getiriyor. Olamayacağı bir şey.

Omzumun üzerinden baktığımda Jameson'ın ayakta durduğunu ve Havoc'la konuştuğunu görüyorum. Reina yerine oturmuş ve onun her hareketini izlemiyormuş gibi davranıyor. Onu yargılamak istedim ama ben de daha iyi değilim, avlunun öbür ona bakıyorum.

Biramdan bir yudum alıp düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey bir erkek. Özellikle de bir motorcu.

Austin için daha istikrarlı bir hayat kuracaksam, annemin yaptığı gibi aşk peşinde koşamam. Sorunlarıma şehveti eklemekten de işler yeterince karmaşık zaten.

"Bugün buralar çok farklı." Etrafıma bakıyorum, Austin ve Bea'nin hâlâ oynadıkları yerde duraklıyorum.

İkisinin de su tabancaları vardır ve Jameson'ın birkaç adamıyla savaşmaktadırlar. Biri Legacy olmalı çünkü Bea onu kalkan olarak kullanıyor. Onunla aynı koyu sarı saçlara ve parlak mavi gözlere sahip.

"Evet, adamlar kilit altındayken yerleşkenin etrafı daha sakin oluyor." "Bu çok hoş."

Başını sallıyor.

"Hepsi tamam." Biri yanımda durunca sırıyorum ve döndüğümde Ghost'un bana baktığını görüyorum.

O kadar sessiz ki, geldiğini hiç duymuyorum. Ve odadayken bile, sanki odada değilmiş gibi.

"Ne ?"

"Evinizdeki kameralar. Bundan sonra başka biri gelirse haberimiz olacak."

"Teşekkürler." Ondan bunu yapmasını istemediğim halde neden bana rapor verdiğinden emin değilim.

"Hey, Hayalet." Luna gülümsüyor, sessizliği bozduğunda yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor. Her özgüvenine rağmen, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gergin görünüyor. "Sapphire Rise'dan aradığın tüm görüntüleri topladım. Senin için bir sürücünün içinde."

"Teşekkürler, Luna." Başını sallıyor.

Bir an birbirlerine bakıyorlar ve ben bir şeyin ortasında duruyormuşum gibi hissediyorum. Ama sonra Ghost'un telefonu çalıyor ve dikkati dağılıyor. Telefonu çıkarıp ekrana bakıyor. Sonra tek kelime etmeden Jameson'a doğru gözden kayboluyor.

Luna yanağının içini kemirerek onun gidişini izler. "Bu da neydi şimdi?" Kaşlarım çatıldı.

Transa girmiş gibi dikkati tekrar toplanıyor. "Ne? Bu mu? Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Gülümseyerek ve biramdan bir yudum daha alarak tekrarlıyorum. Luna iç geçiriyor. "Gerçekten, hiçbir şey. Hayalet Hayalettir."

"Anlamı?"

"Onun önünde çıplak dans etsem beni fark etmezdi." "Bundan şüpheliyim."

Kaşlarını çatıyor. "Ben ciddiyim. Onunla birlikte olmayı deneyen her kız vuruldu."

"Denedin mi?"

Birasından bir yudum alıyor, cevap vermiyor. "Sessizliğini hayır olarak kabul ediyorum."

"İşi zorlaştırmak istemiyorum. Beni buraya getiren Ghost'tu. Zor bir dönemimde bana yardım etti ve şimdi de teknoloji derslerimde bana rehberlik ediyor." Birasını barın üzerine bırakıyor ve başparmağını buğunun üzerinde gezdiriyor. "Bu adamlar yaptıkları şeylerden dolayı kötü bir şöhrete sahipler, ama aynı zamanda çok da iyi şeyler yapıyorlar. İhtiyacım olduğunda beni yanlarına almaları ve kulüp binasına yardım ettiğim sürece bana kalacak bir yer vermeleri gibi. Dünyanın düşündüğü gibi sadece motorcular ve fahişeler değil. Biz bir topluluğuz. Küçük bir aşk yüzünden bunu kaybetme riskini göze alamam. Ghost bir şey isterse beni nerede bulacağını biliyor."

"Buna saygı duyuyorum." Ben biramı kaldırıyorum, o da kendi birasına vuruyor. "Şimdi bana o güvenden biraz ver lütfen. Bunu kullanabilirim."

"Sanki güvene ihtiyacın varmış gibi." Luna yaklaşıp kolumu dürtüyor. "Onunla tanıştığında Steel'i neredeyse yere serdiğini duydum. Sen bir baş belasısın, Tempe."

Yüzüm sıkışıyor. "Dur tahmin edeyim, bunu sana Hayalet mi söyledi?"

"Merak etme, dedikoducu değildir." Bir içki alır. "Bana sadece bir şeyler anlatıyor."

"Çünkü senden hoşlanmıyor."

Luna sırtıyor, bana önce bir anlığına Ghost'a bakıyor. "Bu konunun dışında. Ghost senin çivi gibi sert olduğunu söyledi, ki bunu ondan duymak çok şey ifade ediyor. Dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Lisede kendini savunma dersleri." Elimi kaşımı kesen yaraya doğru sallıyorum. "Annemin erkekler konusunda her zaman iyi bir zevki yoktu. Biri bunu yaptıktan sonra, o yapmayacaksa kendimi nasıl savunacağımı öğrenmem gerektiğini düşündüm."

Luna yara izime bakıyor, sanki o izde kendini görüyor gibi. "Belki bir ara bana birkaç şey öğretebilirsin. Tabii senin için sakıncası yoksa. Bu adamlar bize göz kulak oluyor ama her zaman yanımızda olmayacaklar."

"Elbette." Elini sıktım.

Bana bir yabancıymışım -erkeklerini çalmaya çalışan bir düşman- gibi bakan kulüp kızlarının çoğunun aksine, Luna bana bir arkadaş gibi davranıyor.

"Dövüş kulübü mü kuruyorsun, Wildfire?" Jameson'ın sesi arkamdan geliyor ve beni zıplatıyor.

Döndüğümde onu bara yaslanmış beni izlerken buldum.

"Beni sonra bul, Tempe." Luna göz kırpmıyor ve Jameson'ın sözünü kesmesi üzerine uzaklaşıyor.

"Yani?" Bakışları yara izime kayıyor ve ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. "Kendini savunma dersleri mi?"

"Motorcularla takılan her kız nasıl yumruk atılacağını bilmeli. Her ihtimale karşı."

Jameson mırıldanıyor, bakışlarında eğlence oynuyor ve ateşli tarafımın onu korkutmamasını takdir ediyorum.

"Belki de uğrayıp bir kontrol etmem gerekecek." Sırtıyor.

Bir adım daha yaklaşarak onu tarıyorum, bakışlarımız tekrar kilitlenirken dudaklarımı ıslatıyorum. "Onlara birini nasıl alt edeceklerini göstermek için bir hedef kullanabilirim. Gönüllü müsün?"

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun, Tempe?" Jameson daha yakına eğiliyor, saçlarımı yanağımdan fırçalıyor ve ardında saf ateşten bir yol bırakıyor. "Beni alt edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki." Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek."

Çelik

BU KÜÇÜK FİŞEK KENDİNİ SERT SANIYOR ve bu konuda bir şeyler gerçekten çok seksi. Ama aynı zamanda, *neden* bu kadar savaşıcı olduğunu öğrenmek beni heyecanlandırmıyor.

Tempe'nin arkasından ilk yürüdüğümde ve Luna'ya kaşını kesen yara izinin nasıl oluştuğunu anlattığını duyduğumda, annesinin eski erkek arkadaşının peşine düşüp ona bir ders vermemek için kendimi zor tuttum. Eğer Tempe önümde durup dikkatimi dağıtmasaydı muhtemelen yapardım.

Kıyafetlerini evinde değiştirmiş olmalı çünkü üzerinde hafif esintiyle kalçalarının etrafında uçuşan çiçekli bir güneş elbisesi var. Çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmış ve gün batımı bal-kahverengi saçlarındaki sarı çizgileri ortaya çıkarıyor.

Tempe'nin yanakları pembenin en güzel tonunda, ela gözleri bana göz kırıyor. Saçları aşağıya doğru dalgalı ve hırçın olduğu zamanlardaki ruhu gibi vahşi. İpeksi tellerini, yumuşak tenini hissetmek isterdim. Dikenli tavrının çelişkisini.

Dudaklarını ıslattığında bakışlarım ağzına düşüyor ve kirpikleri titriyor.

Çok yakın duruyorum.

değil.

Buraya bira almaya geldim... en azından kendime öyle söyledim. Ama aslında, *onun* yüzünden buradayım.

Havoc, Tempe'nin evinden beni arayıp birisinin onu çevirdiğini söylediğinden beri diken üstündeyim. Belirli bir şey mi arıyorlardı yoksa bir şeyi mi kanıtlamaya çalışıyorlardı bilmiyorum. Ama durum buysa, başardılar.

O ve Austin oraya korumasız geri dönmeyecekler. Yaşadığı mahalle yeterince kötü, ama güvenlik kapısının ya da herhangi bir alarm sisteminin olmaması sinirlerimi bozuyor, o şekilde olduğu sürece o yerde yaşadığını düşünüyorum.

Daha iyi bir yer bulmasına
yardım edeceğim. Daha güzel
bir mahalle.

Kaçınılmaz olarak gittiğinde gidebileceği bir yer.

İçim daralıyor ve bir adım geri çekiliyorum. Bu kız bir çukur ve ben ona doğru gidiyorum.

"Yani dövüşmeyi böyle mi öğrendin?" Şimdi merakla soruyorum. "Kendini savunma dersleri mi?"

"Tam olarak ne kadarını duydun?" Gözlerini kısar.

"Helix'in annenin çıktığı tek pislik olmadığını bilecek kadar."

Tempe bir yudum almak için birasını kaldırıyor ama boş, ben de barın arkasında çalışan Reyes'e başımı sallıyorum, o da ona bir tane daha getiriyor.

"Maalesef." Bir yudum alıyor ve göğsüne bir damla buğu damlıyor. "Hepsi şiddet yanlısı değildi ama motorculara karşı bir ilgisi vardı."

"Motorcu olmak bir erkeğe bir kadına vurmak için bahane vermez."

Tempe başını sallıyor ve onun savunmasını kırmanın neden bu kadar zor olduğunu anlamaya başlıyorum. Tüm erkeklerin babası gibi olduğunu ve tüm motorcuların onu inciten adam gibi olduğunu düşünüyor, oysa gerçek bundan daha uzak olamazdı.

"Tüm motorcuların kötü olduğunu söylemiyorum." Tempe kaşlarını çatı. "Ama annemin uzun eski sevgililer listesine bunu söylemeyi dene."

"Bana bir isim listesi verin, ben de vereyim." *Mutlu bir şekilde.*

Başını sallıyor ama dudaklarını kapalı tutuyor çünkü bu bilgiyle ne yapacağını bilecek kadar zeki.

"Artık bana neden bulaşmaman gerektiğini biliyorsun," diye takılıyor. "Bu dersi tanıştığımız ilk gece öğrendim." Çenemi ovalıyorum
Neredeyse beni sağ kroşe ile vuruyordu. "Sağlam bir tekniğin var."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İç çekiyor. "Ama dün gece barda hiç işime yaramadı."

Parmakları boğazını buluyor ve yumruklarını onu boğan adamı hatırlattığı için sıkılıyor.

"Bunun için kendini üzme." Bakışlarını yere indirdiğinde çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ne yapacağını bilmek ve işler ters gittiğinde bunu gerçekten yapmak iki farklı şeydir. Senin için geldiklerinde tek yapabileceğin onlara cehennemi yaşatmak. Ama her zaman kazanamazsın."

"Muhtemelen biliyorsundur."

"Her zaman değil." Başımı sallıyorum. "Baban bunun kanıtıydı. Onun yüzünden pek çok iyi adam kaybettik."

Tempe'nin kaşları çatılır. "Tam olarak ne yaptı? Sormamın sakıncası yoksa."

Biramdan uzun bir yudum alarak saçlarımı geriye tarıyorum. Geçtiğimiz dokuz ay boyunca aynı soruyu kendime defalarca sordum ve ne zaman çözdüğümü düşünsem, başka bir şey ortaya çıkıyor.

Kızının kulüp evime gelmesi gibi.

Onu buraya gönderen adamlarla bir ilişkisi olmayabilir ama onu hedef almalarının bir sebebi olduğuna eminim. Ya bir görevi tamamlamak için ya da beni kızdırmak için. Ve işe yarıyor.

Biramı barın üzerine koydum ve sağa sola salladım. "Helix, babamla yaptığı bir anlaşma nedeniyle kendisine bir şey borçlu olduğunu düşünüyordu. Ama değildi."

"Hiçbir şey borçlu değiliz," diye mırıldanıyor Tempe, beni şaşırtarak. "Herkes böyle hissetmiyor."

"Öyle mi?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "Sana ne borçlu olduğumuzu düşünüyorsun Jameson?"

"Hiçbir şey değil, orman yangını." Kıkırdamadan edemiyorum. "Bazı insanlar - baban gibi - bu yamayı kendilerinin en kötü versiyonunu ortaya çıkarmak için bir bahane olarak görüyor. Ama ben bu yamayı babamdan aldım, o da babasından. Ben bu kesimi giymek için doğmuşum. Bu yüzden ona baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Başını sallıyor.

"Onur." Elimi başkan yamamın üzerine koyuyorum. "Kardeşlerim için tereddüt etmeden ölürüm çünkü sadakat bu hayatta sahip olunması gereken en önemli şeydir. Bunu anlayan adamlar bize hiçbir şey borçlu bilirlir. Hepimiz buradayız çünkü burada olmasaydık, birbirimize sahip olmasaydık daha kötü yerlerde olurduk. Biz bir aileyiz. Hiç kimse

herkesten önce. *Birlikte* hayatta kalırız. Bu armayı takmak bir onurdur ama baban bunu anlamadı."

Gerçeği gizlemenin bir faydası yok. Kendi kulübüne ihanet eden bir adam hakkında söyleyecek iyi bir şeyim yok. Beni devirmek için kardeşlerinin canını isteyerek alan bir adam.

Ayrıca, Tempe bana biraz dürüstlüğü kaldırabilecek bir kız gibi geldi.

Bana göz kırpmıyor. "Damarlarımda onun kanı dolaştığı için beni suçluyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum ve yüzümü bulutsuz gökyüzüne çeviriyorum.

Helix'in bir ürünü olduğu için ondan nefret etmek isterdim. Son zamanlarda kendimden başka kimseye güvenemememin sebebi o olduğu için muhtemelen nefret etmeliyim. Ama onun etrafında ne kadar çok olursam, o kadar netleşiyor-Tempe babasına hiç benzemiyor.

"Hayır." Bakışlarımı onunkilere indiriyorum. "Bunun için seni suçlamıyorum." "Güzel." Belli belirsiz bir gülümseme ela gözlerini aydınlatıyor.

"Uzun bir yol kat , değil mi orman yangını?" Biramdan bir yudum alarak kıkırdıyorum.

". "

Gözleri, derinliklerine düşmüş insanların ruhlarını barındıran mücevherler gibi parlıyor. Çöl gökyüzünde güneş olmasa bile o yine de gökyüzünü aydınlatır.

Bir esinti başlar ve Tempe birasını barın üzerine koyar. Bileğindeki saç bağına uzanıyor ve saçlarını başının üstünde bir topuz haline getiriyor. Birkaç parça yüzüne düşüyor ve parmaklarım onları geri taramak için kaşınıyor. Tenini hissetmek için. Aramızda titreşen o elektrik akımından bir darbe almak için.

Kulüp her zaman benim tüm hayatım

oldu. Benim amacım.

Kadınlar bir boşluğu doldurmak için oradaydı, tıpkı içkinin sinirlerimi gevşetmek için orada olması gibi.

Ama Tempe'ye baktığımda, saklandığımı fark etmediğim bir şeyle karşı karşıya kalıyorum. Başkan yamasının altında bir adam. Ona verdiğimden daha fazlasını isteyebilecek biri.

Babam alnından vurulduğunda yirmi bir yaşında kaybettiğim bir adam.

Hâlâ anlamaya çalıştığım bir adamdı, onun yerine bu oldum.

Kendimin bir maskesi.

Tempe bahçeye bakıyor, ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Çocuk havuzundaki Austin ve Bea'yı izliyor ve eğlenirken gördükleri manzara karşısında gülümsüyor.

Legacy, su tabancalı birkaç adamla aralarında bir bariyer görevi görüyor ve sırlıslıklam olmuş, savaşın yükünü çekiyor.

Daha önce hiç anlamamıştım.

Aile.

Çocukl

ar.

Kardeşlerim vardı ve bu yeterliydi.

Belki de her zaman öyle olacak. Çünkü benim konumumdaki bir adam için kulüp her şeyden önce gelmek zorundaysa başka seçeneğim yok.

Ama Austin başını kaldırıp yanımda duran Tempe'i gördüğünde, güneşin tüm gücüyle gülümsüyor. Bize el sallıyor ve göğsüm genişliyor. Tıpkı kız kardeşi gibi Austin de kesiklerimin ardını görüyor. Kaçındığım yanlarımı görüyor ve bana tam güvenini veriyor. Yaptığım korkunç şeyleri anlamak için hâlâ çok küçük. Bazılarının iyi bir sebebi var, ama

Diğerleri o kadar değil.

Austin bana gülümsüyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İkisinin de sahip olduklarından daha fazla acı çekmesini istemiyorum - özellikle de kulübümün günahları için.

"Sevimli çocuk." Reina düşüncelerimi yarıda keserek yanıma yaklaşıyor.

Austin'den Tempe'ye bakarken gülümsemesi de ağarmış sarı saçları kadar sahte.

"Teşekkürler." Tempe gülümsemeye zorlar.

"Geri dönüyor musun, Çelik?" Reina elini koluma koyuyor. "Orası sensiz yalnızlaşıyor."

Nerede olduğum umurunda değil ama Tempe'yi bir tehdit olarak gördüğü için bölgesel davranıyor. Tempe ve Austin'in benim evimde kaldığına dair söylentiler yayılıyor, bu da Reina'nın beni sahiplenme çabasını açıklıyor.

Beni birazcık tanısaydı, kıskançlığın derimin altına işlediğini fark ederdi. Yamamdan başka kimse bana sahip değil.

Sinirle onu silkeledim. "Görünüşe göre sen ve Havoc bensiz gayet iyi anlaşıyordunuz."

"Oh, ama, Steel. Nasıl olduğunu biliyorsun. Daha önce hiç umursamadın." "Hâlâ da umurumda değil." Biramdan bir yudum aldım.

Reina kulüpteki tüm erkeklerle yatıyor, benimle bir şeyler çevirirken yapmıyormuş gibi davranmaya çalışsa bile. Hâlâ yatağıma girmesine izin verirken bu rahatsız etmiyordu, şimdi de etmiyor. Ama bunun gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar kör.

Yaşlı bir kadın aramıyorum. Özellikle de beni anlamayan birini.

Reina gözlerini kısar, bakışları Tempe'nin üzerinde toplanır. "Sakın bana bu çirkin fahişe yüzünden böyle davrandığını söyleme. O sadece seni kullanıyor, Steel. Bunu herkes görebiliyor."

"Ve sen değil misin?" Tersliyorum ve Reina sinirlendiğini fark edince geriliyor. "Yaşamak için yeni bir yer aramadan önce buradan defol git."

Hava

soğuk.

Sert.

Kendimi kötü hissetmeliyim çünkü kıskançlık numarası yaptığında bile ona karşı genelde kötü davranmam. Ama çizgiyi aştı ve o da bunun farkında.

Kardeşlerim Tempe konusunda bana kızabilirler ama bana ne yapacağımı söylemekten ya da seçimlerimi sorgulamaktan daha iyisini bilirler. Reina bilmiyor.

En azından kaçıp gidiyor, giderken de Tempe'ye ters ters bakıyor. Ama ondan bunun sonunu duymadığım açık. Uğraşmak istemediğim bir sorun olacak ve bunun olacağını tahmin etmeliydim. Reina bir gün benim adımları sırtına takacağına dair dedikodular yaymaya başladığı an, onun önünü kesmeliydim.

Tempe yüzünü bara dönerek birasından biraz daha içiyor.

Belli ki sinirlenmiş ve bu Reina'yı daha önce de böyle davranırken gördüğümde alışık olduğum bir tepki.

"Bunun için üzgünüm."

Kimseden özür dilemem ama nedense diledim.

"Sorun yok." Tempe omuz silkerek uzaklaşır ve hiç de iyi olmadığını kanıtlar.

Bu işin peşini bırakmam gerekirken onu takip ediyorum ve tam boş kulüp binasına girerken kolunu yakalıyorum. "Bekle."

"olsun diye söylüyorum" -onu tuttuğum anda "Seni kullanmıyorum. Gitmeme izin vermeyen sensin."

Sonunda sesi çatlıyor ve doğrudan bana bakmaktan kaçınıyor.

"Farkındayım."

"Güzel." Omuzlarını geriye atıyor. "Çünkü kimsenin benim bir hayır kurumu olduğumu düşünmesine ihtiyacım yok. Buraya kadar kimsenin yardımı olmadan geldim. Senin yardımına da ihtiyacım yok."

"Tempe." Eğilip elini tutuyorum, hâlâ bana bakmayı reddetse de geri çekilmeyince şaşırıyorum. "Kimse bunu sorgulamıyor."

"Az önce yaptın."

"Reina sadece kıskançlık yapıyor."

Tempe elini tuttuğum yerden çekti. "Çünkü senin kızın olduğunu düşünüyor, Jameson."

"O değil."

"Yanılıyorsunuz. O yanılıyor. *Hepsi öyle.*" Başını sallayarak kıkırdıyor. "Yine de bunu sana karşı kullanmıyorum. Burası senin dünyan. Ya onların başkanı olduğun için ya da *onları* bir şeyden *kurtardığın* için halkına aitsin ve bu da seni korumak istemelerine neden oluyor."

"Kulübüm Tempe'den başka hiçbir şeye ait değilim."

sallıyor ve gülümsüyor olsa bile bakışları benimkilerle buluştuğunda sadece hüznün var. "Az önce söylediğim her şeyi onaylamıyormuş gibi konuşuyorsun.

Sen sadece kulübüne ait değilsin Jameson, kulübün ta *kendisisin*. Bu yüzden

Reina gibi kızlar sırtlarında senin adın olsa da olmasa da aradaki farkı asla göremeyecekler. Sen, Jameson Steel, Twisted Kings'sin. oldukları şey sensin.

Ve ben bir yabancıyım, bir tehdit."

Tempe bana doğru adım atıyor ve elini koluma koyuyor. En hafif tutuşunda bile içim titriyor.

"Onun adına özür dilemene ya da bunu olmadığı bir şeymiş gibi açıklamaya çalışmana ihtiyacım yok. Kör değilim, aptal da değilim. Çizdiğinizi düşündüğünüz çizgiler en iyi ihtimalle bulanık. Ve dürüst olmak gerekirse, bunda yanlış bir şey yok. Bu senin kulübün ve onlar için yaptıklarına saygı duyuyorum, tıpkı senin benim ve Austin için yaptıklarına saygı duyduğum gibi. Ama bizi kurtarman için sana ihtiyacım olmadığını bilmeni istiyorum. Sizden önce kendi başıma gayet iyiydim ve kendim ve kardeşim için bunu yapmaya devam edeceğim. Ben senin halkından biri değilim. Olamam da."

Çocuk havuzuna doğru bakıyor ve kapıdan verandaya doğru adım atarak "Austin, gitme zamanı" diye bağılıyor.

"zorunda değilsin-"

"Var, Steel." Bir şeyi kanıtlamaya çalışır gibi yol adımı kullanıyor ve bundan nefret ediyorum. "Bu senin hayatın. Babamın hayatı... ama benim değil. Ve bu iyi bir hatırlatmaydı."

Austin koşarak Tempe'nin yanına gider, bacağını yakalar ve ıslak giysileriyle ıslatır. Austin bu kadar erken ayrılmak zorunda olduğu için yakınmaya başlasa da, Tempe onun için kızgınlığını bir kenara bırakır ve başını okşar.

Ve ben onların uzaklaşmasını izlerken, her adım içimden bir parçayı yiyip bitiriyor.

Bu senin hayatın.

Öyle ve bu her zaman fazlasıyla yeterli olmuştur. Şu an hariç, değil.

Tempe

Yirmi iki yaşındayken bu kadar bıkkın olmamalıydım. Ama savunma yapmak kendimi güvende hissettiriyor ve çocukluğumdan sağ çıkmamın tek yolu bu, bu yüzden elimde değil.

Güvenin hassas olduğunu genç yaşta öğrendim. İnsanlar güven inşa etmekten çok onu yıkmaktan hoşlanırlar.

Annemin yarım yamalak sözleri.

Sürekli gelip giden erkekler.

Bir süre sonra kendimden başka kimseye güvenmemeyi öğrendim. Bu süreçte kalın derimin her santimini kazanarak hayatta kaldım.

Jameson'ın nasıl bu kadar kolay altından kalktığını .

Benden güvenimi istedi ve ben de bunu *ona* verdiğimi düşünmek istedim, sopasına değil. Kafatasının ve kanatlarının altında hâlâ bir insan olduğunu düşünmek istedim. Bir an için bu adamların köklerini buraya ektiklerini, hainlerinin kanıyla suladıklarını, her şeylerini feda ettiklerini unuttum, ta ki sadece bir Sapkın Kral olana kadar.

Jameson muhtemelen Reina yüzünden barbeküyü terk ettiğimi düşünüyordur ama o sadece buraya ne kadar az uyum sağladığımı hatırlatan bir başka şeydi. Benim için her şey geçici ama onlar için inandıkları her şey bu.

Sadakatini anlıyorum.

Reina'nın kıskançlığını bile anlıyorum.

Yapamadığım şey kendimi bunun bir parçası haline getirmek. Hiçbir açıklama buranın onun evi olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz, benim değil. Yakında gideceğim için bu kadar rahat olmayı bırakmalıyım.

Jameson tehdidi ortadan kaldırdığında, Austin ve ben gidiyoruz. Sadece ikimiz varız ve bundan daha fazlasını düşünmeme izin veremem.

Luna kum torbasının etrafında bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Dövüşte buna gerek yok ama hareketsiz oturmaktansa hareket etmeyi tercih ediyormuş gibi bir izlenim ediniyorum. Sonunda diğer tarafta duraklıyor, tüm gücüyle torbaya bir sağ kroşe yerleştiriyor, torbaya o kadar sert vuruyor ki mor saçları neredeyse topuzundan düşecek.

"Güzel." Tekrar vurmadan önce daire çizmeye devam etmesini izliyorum.

Hiçbir şey zihni hareket kadar temizleyemez, bu yüzden Luna'nın da benim kadar aktif olduğu için minnettarım. Bu sabah spor yapmak isteyip istemediğimi için eve geldi ve ona nasıl yumruk atılacağını öğretmeye hâlâ istekli olup olmadığını sordu.

Hâlâ Twisted Kings yerleşkesinde olsak bile evden çıkmak için mükemmel bir bahaneydi.

Mülk boyunca dağılmış birkaç bina var ve spor salonu da bunlardan biri. Dönüştürülmüş eski bir ahıra benziyor. Dışarıda güzel bir gün olduğu için kapılar ardına kadar açık, ancak büyük klima ünitesi yazın ortasında buranın kavurucu sıcakta olduğunu kanıtlıyor.

Luna ve ben egzersiz yaparken Austin köşedeki paspaslarla çadır ve araba rampası inşa ediyor.

"Bu iyiydi." Torbaya tekrar vurduğunda gülümsüyorum. "Unutma, önemli olan içinden geçmek. Diğer tarafta ne varsa ona vurmaya çalışıyormuş gibi yap."

Luna başını sallar, duruşunu yeniden ayarlar. Kolunu geriye sarar ve çantaya tekrar, bu sefer daha sert vurur. Sallanıyor, giriş gıcırıyor.

"İşte bu "

Elini sallıyor, parmak eklemlerini ovuşturuyor. "Bu acıtıyor." "Birazcık. Ama amacımız onların canını daha çok yakmak."

Luna gülüyor, geri adım atıyor, böylece birkaç yumruk atabiliyorum. Yumruklar birbiri ardına geliyor, düşüncelerim ritmle birlikte sürükleniyor.

Yumruk atmayı ilk öğrendiğim zamanı hala hatırlıyorum. Helix Houston'dan geçiyordu ve biz de o sırada orada yaşıyorduk. Dokuzuncu doğum günü partime geldi ve parti bittiğinde beni ayak işlerine götürdü.

Sahibiyle tanışmak için bir spor salonuna uğradık ve işi bittiğinde kum torbalarından birini tuttu ve bana elimi kırmadan birine nasıl yumruk atacağını gösterdi.

Annem bundan memnun olmasa da bana gösterdiği birkaç iyi şeyden biriydi.

Erkeklerin bir savaşçı değil, bir hanımefendi istediğini söyledi ve bu da onunla aynı fikirde bir diğer konuydu. Eğer bir hanımefendinin resmiyse, o zaman örnek alınacak bir şey değildi. Erkekler onun üzerine yürüyordu ve o da bunu kabul ediyordu.

Onun gibi olmayı reddettim - bir erkek için özür dilemeyen benliğimden daha azı olmayı - bu sevilmeyeceğim anlamına gelse bile.

Çantaya tekrar vuruyorum ve parmak eklemlerim yanıyor. Tekrar tekrar vurdukça tüm vücudum ağrıyor. Çalışırken ciğerlerim yanıyor ama evden çıkıp hareket etmek iyi hissettiriyor.

Son bir yumruk atıp, sabitlemek için çantayı tutuyorum.

"Vay be kızım, vurabiliyorsun." Luna terli alnındaki saçlarını siliyor ve su şişesinden bir yudum alırken gülümsüyor.

"Açıkça." Jameson'ın sesi ahırın karşısından geliyor ve onu Havoc'la birlikte kapının girişinde dururken görüyorum.

Spor yapmaktan ter içinde kalmışım ve saçlarım her yöne dağılmış, ama o bana doğru yürürken düzeltmeye çalışmıyorum.

"Jameson!" Austin ahıra doğru koşuyor, onu gördüğüne her zaman çok seviniyor. Elini kaldırıyor ve Austin ona beşlik çakıyor.

Kardeşimin ona gösterdiği güven beni rahatlatmalı ama bu iş bittiğinde Jameson hayatından çıkaracağı bir başka adam olacak.

Jameson, Austin'in ona kırmızı oyuncak arabasını gösterebilmesi için çömelir ve Austin ne olduklarını sorduğunda birkaç parçayı işaret eder.

"Sence araba benim kadar yükseğe zıplayabilir mi?" Austin kolunu kaldırarak sorar.

"öğrenmenin tek bir yolu var." Jameson tekrar ayağa kalkıyor, elini Austin'in başına koyuyor ve saçlarını sallıyor. "Git bir rampa yap, biz de test edelim."

Austin ve Jameson bana doğru geliyor.

"Çocuklarla aran iyi." Bakışlarım Jameson'dan Austin'e kayıyor.

Jameson yorumuma güldüğünde Havoc'a bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Jameson Havoc'a ters ters bakıyor ve bana dönmeden önce onun Luna'ya doğru yürümesini izliyor. "Ben de nereye gittiğini merak ediyordum."

"Luna onunla biraz çalışıp alışamayacağımı sordu, benim de biraz hareket etmem gerekiyordu. Güzel spor salonu." Kollarımı salladım. "Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır."

"Peki seni buraya getiren nedir?" diye sordum. "Pearl nereye gittiğimizi biliyordu, ben de nereye gittiğimizi sana söyleyeceğini düşündüm."

"Evet. Luna'nın senden ona birkaç şey ğretmeni istediğini hatırladım, bu yüzden hala hizmetime ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

"Bu konuda ciddi miydin?"

Jameson barbekü sırasında gönüllü olmuş olabilir ama ben bunun sadece flört olduğunu düşündüm. Özellikle de o zamandan beri onu pek görmediğim için.

"Ben her zaman ciddiyimdir." Jameson omuz silkiyor. "İstediğin kadar kullan beni, orman yangını."

Bu kelimeler bu kadar sıcak . Ama bu sıcak ahırın ortasında onun ağzından çıkanlar vücudumu yakıyor.

Jameson'ın siyah tişörtü kaslı kollarını sarıyor ve kare çenesi sırtışıyla birlikte titriyor. Okyanus grisi gözleri bir meydan okumaya dönüşüyor.

"Emin misin?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Senin için kolay olmayacak ve seni arkadaşının önünde utandırmak istemem."

Jameson yaklaşıyor. "Lütfen yap."

Kaşlarım atılıyor ve ona bakıyorum.

Ona dokunmak benim için en tehlikeli şey olabilir ama meydan okumasına karşı koyamıyorum.

"Pekâlâ." Bir adım geri atıyorum ve bakışları beni süzüyor. "Beni yakalamaya alış o zaman."

Jameson dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve ben kazanmasına izin vermek istiyorum. Vücudum kış uykusundaymış gibi hissediyor ve bu adam onu saklandığı yerden . Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve tenim karıncalanıyor.

"Ona biraz akıl verecek misin, Tempe?" Havoc minderin kenarından kıkırdarak soruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu Luna'nın yanında otururken görüyorum.

"Bu, ona vurulacak herhangi bir anlam olduğunu varsayıyor." Jameson'a bakıyorum. "Sanırım ğreneceğiz."

Jameson sırtarak etrafımızda dönmeye başlıyor. Bu kedi fare oyununu oynarken gözlerimizi birbirimizden ayırmıyoruz.

"Korkuyor musun, Jameson?" Henüz içeri girmemişken .

"Korkmalı mıyım?"

Omuz silkiyorum. "Merak etme, kötü davranmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" "Seni taşaklarından vurmak."

Jameson güler. "Ne kadar naziksin."

"Pek sayılmaz." Sırıtiyorum. "Sadece yanlışlıkla seni görevden alırsam hayran kulübünün gazabına uğramak istemiyorum."

"Merhamet gösterdiğini bilmek güzel, orman yangını." Jameson başlar. "Bakalım neyin varmış."

Jameson'a sırtımı dönüyorum, böylece yüzüm Luna'ya dönük oluyor ve o da arkamda duraklıyor. "Çoğu erkek kadınlara arkadan saldırır," diyorum bir an önce.

Jameson'ın vücudunun sıcaklığını üzerimde hissettim.

Bir kolunu boynuma doluyor ve göğsünün tüm gücüyle sırtıma bastırıyor.

"Önce solunum yolunu korumalısın." İki elimle kolunu kavriyorum ve çenemi dirseğinin kıvrımına doğru çeviriyorum. "Çeneni sıkıştır."

Beni sıkı sıkı tutuyor ama Luna'ya adımları gösterebilmem için yine de işbirliği yapıyor, bunu takdir ediyorum.

"Anladım." Koltuğunun kenarına tutunarak beni izliyor.

"O zaman kaldıraç kullanmalısın." Bacağımı onunkinin arkasına getirmek için yana doğru adım atıyorum. "Onun dengesini bozmalısın."

Bacağım Jameson'ınkinin arkasındayken, dizimi öne doğru iterek onunkini bükmeye zorluyorum.

"O zaman sen büyüksün." Kollarımı uzatırken aynı anda bacağımı düzeltiyorum, Jameson'ı üzerimden düşürüyorum ve kendini mindere düşmekten korumak için dengesini zar zor bulmayı başarıyor. "Oradan daha önce yaptığımız bazı hareketleri kullanacaksın. Ama onun güzel yüzünü kırarsam yama tavşanlarının bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Luna ve Havoc kahkahalara boğuldu.

"Güzel mi?" Jameson göz kırpmıyor.

"bir şey gelmesin." Gözlerimi deviriyorum.

Benim için tamamen yanlış olan bir adamla flört etmemeliyim, ama elimde değil gibi görünüyor.

"Güzel." Luna gülümseyerek Havoc'a bakıyor. "Şimdi senin üzerinde pratik yapmama izin verecek misin?"

Havoc başını geriye atar ve güler. "Elbette."

Jameson ve ben kenara onlar minderinin ortasına doğru ilerliyorlar.

"Ona gösterebilmem için bana kolaylık sağladığın için teşekkürler."

"Sadece biraz aldım." Jameson omuz silkiyor. "Yine de beni iyi yakaladın." "Aldırmamana şaşırdım."

Tanıştığım çoğu erkek, herhangi bir güç veya güven belirtisi gösterdiğimde korkuyor, ama Jameson korkmuyor.

"Ne diyebilirim ki..." Jameson su şişemi alabilmem için beni banka kadar takip ediyor. "Bir kızın kendi başının çaresine bakabilmesini seviyorum."

"Bazen talihsiz zorunluluklar."

Jameson'ın çenesi sıkıştı ama cevap vermedi. Bir içki içmemi bekliyor ve sonra biraz temiz hava alabilmem için benimle birlikte ahır kapısına doğru yürüyor.

Luna ve Havoc hâlâ spor salonunun ortasında birbirleriyle dövüşmektedir ve Havoc'un vücudu yere çarptığında, gümbürtü ahırda yankılanır.

Jameson ahırın kapısına yaslanmış, bir yudum daha su içmemi izliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Burada büyüdüğüne inanmadığımı." Etrafımdaki geniş boş çöle bakıyorum. "Sanırım alışılmadık bir çocukluk geçiren tek kişi ben değilim."

"Sanırım." Omuz silkiyor. "Nasıl baktığınıza bağlı olarak hem iyi hem de kötü."

Başımı salladım. "Çocukken banliyöde yaşamak ve normal, sıkıcı bir hayata sahip olmak için her şeyimi verirdim. Ama sanırım geriye dönüp baktığımda, böyle büyümediğimi hayal bile edemiyorum. Çocukluğumda edindiğim tüm o işe yaramaz, tuhaf becerileri başka nasıl öğrenebilirdim ki?"

"Ne gibi?" Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Mesela tahnitçilik." Düşündükçe ürperiyorum.

Jameson'ın yüzü sıkışır. "Tahnitçilik mi?"

"Evet. Keşke bu konuda hiçbir şey bilmeseydim. Annem o adamla çıktıktan sonra bir yıl vegandım." Bir parmağımı kaldırıp yıllar boyunca öğrendiğim tuhaf şeyleri sayıyorum. "Bıçak fırlatma, cam üfleme, kart sayma... Bir de bir aylık bir kaçamak yaptığı Houdini özentisi vardı ki bana aklınıza gelebilecek her türlü kilidi nasıl açacağımı öğretti. Bildiğim tüm bu rastgele şeyler için bir ödül kazanabilirim."

Jameson çöle bakarak kıkırdar.

"Peki ya siz, Sayın Başkan?" Ona takılıyorum. "Eğlenceli numaralarınız var mı?"

Dışlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek beni izliyor ve az önce aklından geçen şeyi düşünerek içim titriyor. Neyse ki bunu paylaşmıyor.

"On üç yaşımdayken babam bana vitray yapmayı öğretti." Jameson ellerini ceplerine sokuyor.

Kaşları çatıldı. "Çünkü bu bir motorcu için gerekli bir yaşam becerisi mi?" "Onun cevabı *asla bilemezsin* olurdu." Jameson başını sallıyor. "Aslında camcı dükkânı olan bir adamla çalışıyordu ve babam da cam sevkiyatlarıyla ürün taşıyordu. Orada o kadar çok zaman geçirdik ki birkaç şey öğrendim."

İtirafıyla ilgili bir şey onu bir figüran çıkarıp daha insani hissettiriyor. Daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor.

"Jameson. Tempe." Austin koşarak geldi ve konuşmamızı kesti. "Rampa hazır."

", göster bize." Austin'in omzunu sıkıyorum.

Ama hareket etmeye başladığım anda, uzaktan gelen bir patlama sesi beni olduğum yerde donduruyor.

İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyor. Eğilmemi. Kardeşimi yakalamamı. Ama vücuduma bunların hiçbirini yaptırıyorum.

Hâlâ ilk patlamanın etkisindeyken uzaktan art arda patlamalar geliyor ve Jameson'ın vücudu bana o kadar hızlı çarpıyor ki ne yaptığını anlamam bir an alıyor.

Bir kolunu Austin'e diğerini de bana dolamış, bir an bile tereddüt etmeden silah sesleriyle aramıza . Etraftan silah sesleri gelmeye devam ederken bizi ahırın içine doğru iterek koruyor.

Beni bir kirişe bastırırken vücudu benimkiyle aynı hizada ve ancak silah sesleri kesildiğinde bir adım geri çekiliyor.

"Austin." Jameson önce kardeşime bakıyor. "İyi misin?" Austin'in elleri titriyor, kolumu kavriyor.

"I-" Austin'in sesi kekeliyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp Austin'in gömleğini okşamaya, yara olup olmadığını kontrol etmeye başladığımda gözlerini Jameson'dan ayırmıyor.

"Hiçbir şey, o iyi." Kollarını ve karnını sıvazladıktan sonra ellerimi kendi ellerimin üzerine koyuyorum. "İkimiz de iyiyiz."

Ama değiliz. Bunların hiçbirisi değil.

Jameson'a baktığımda az önce olanları kavriyorum. Eli omzumda; vücudu kapıyla aramızda.

"Bizi korudun," diye fısıldadım.

O bizi güvende tuttu.

Çelik

YAMAM BANA GÜÇ VERİYOR.

Adamlarıma umut veriyor.

Twisted Kings benim kendi kanımdan olduğum kadar ailemdir.

Onlara liderlik etme sorumluluğu benim yapmak için doğduğum şey ve bu konuda iyiyim.

En azından ben öyle sanıyordum.

Yerleşkenin çevresine yapılan saldırı, çok uzun süredir savunmada olduğumuzu bir kez daha hatırlattı. Savaş ufukta ve düşmanlarımız merhamet göstermeyeceklerini kanıtladılar.

Parmaklarım sıkıştı ve Tempe ile Austin'in kollarımda titrediğini hâlâ hissedebiliyorum. Korkunun hissedebileceğim bir şey olduğunu düşünmezdim ama o ilk silah sesi duyulduğunda tek yapabildiğim kendimi onlara atmak oldu.

Tempe benimle ya da kulübümle hiçbir şey yapmak istemiyor ama o anda gördüğüm tek şey oydu. O ve kardeşi. O gözlerle içimi gördüler. Onları korumak zorundaydım.

Onun nesi var?

Kız beni sınırdan mutlu ediyor. İçerik.

Huzur içinde.

Bununla ne yapacağım ben?

Bu saldırı ona aynı şeyi sunamayacağımın kanıtı. Güvenli olur olmaz onu buradan çıkarmam herkesin yararına olacak ve bu düşünce göğsümü yakıyor.

Bir zil sesi duyuldu ve başka bir kapı açılarak Havoc ve benim hapishanenin derinliklerine girmemize izin verildi.

Gardiyanlar beni metal dedektöründen geçirdikten sonra bile üstümü arıyorlar çünkü bizimle uğraşmayı seviyorlar. Özellikle de Kaos'la konuşmak istiyorsam işbirliği yapmaktan başka seçeneğimiz olmadığını bildiklerinde.

Havoc dişlerini gıcırdatıyor, çünkü muhafızlar geçmemize izin vermeden önce son bir kez taşaklarına sert bir darbe indiriyor.

Başka bir gardiyan bizi masaları, sandalyeleri ve pencerelerinde parmaklıkları olan büyük bir beton odaya götürüyor. Biz onlara doğru ilerleyip diğer taraftaki sandalyelere otururken Kaos köşedeki masalardan birinde oturmuş kulübün avukatı Tanner Monroe ile konuşuyor.

Chaos'un saçları uzun zamandır olmadığı kadar uzun, bu da burada geçirdiği zamanı gösteriyor ve bana her gün onu hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor. Dövmeli ellerinin arkasını ovuşturuyor ve bana bakıyor.

"Nasılsın?" Çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Gayet iyi, Prez." Kaos sandalyesinde yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sırtıyor. "Gerçi Monroe bana bir eş ziyareti ayarlayabilirse daha iyi olur."

Kaos kimsenin onu stresli ya da ciddi görmesine izin vermez. Onu etkilemediğini kanıtlamak için her durumu hafife alır. Ama gözlerinin derinliklerinde bunu görüyorum, ona borçluyum. Tüm sevgiyatımızı kaybetmeyelim diye kulübün suçunu üstlendi ve şimdi tüm günahlarımızın bedelini ödüyor.

Basit bir takas olması gerekiyordu: kokaine karşılık silah. Ama biri polislere

haber verdi ve Ruhsuz Sürücüler bizi suçlayıp ateş etmeye başladı. Birkaçını

hakladık ama ortalığı temizleyemeden ayrılmak zorunda kaldık.

Mayhem adamlarımızın geri kalanını oradan çıkarırken Kaos polisleri bir yöne götürdü. Başka kimse ölmesin diye o öldü.

Monroe, "Sana zaten söyledim; sen evli değilsin," diyor.

Monroe'ya bakarak, "Buradan çıktığında bir sürü amcık bulacağız," diye söz veriyorum. "Bu konuda neredeyiz?"

"Yargıç bir sonraki temyiz başvurusunu iki hafta içinde görüşecek." Monroe kravatını düzeltiyor. "Ama bir sorunumuz var."

"Şimdi ne olacak?"

"Bir tanıkları olduğunu söylüyorlar. Birisi Kaos'u benzin istasyonuna yerleştirebilir."

Bu bir sorun.

Buraya kadar gelebilmemizin tek sebebi polislerin Chaos'u birkaç mil ötede tutuklamış olması. Heybesindeki uyuşturucular yüzünden onu hapse attılar ama geride bıraktığımız cesetlerle bağlantısını kuramadılar.

Bunu yaparlarsa, ibret olsun diye onu kullanma ihtimalleri var ve bu benim kabul edeceğim bir şey değil.

"Tanık kim?"

"Bilmiyorum. Onları koruyorlar."

Başımı salladım. "O zaman bir yolunu bul. Kaos iki hafta içinde bitecek, Monroe. Ya da senin yüzünden."

Monroe uzun süredir kulüp için çalışıyor, bu yüzden onu tehdit etmekten çekinmiyorum. O bizi koruyor, biz de onu koruyoruz. Kimsenin eli temiz değil.

", Steel." Ayağa kalkıyor ve gitmeden önce bana bir kez başını sallıyor. "Sence icabına bakar mı?" Kaos onun gidişini izliyor.

"Başka seçeneği yok."

Bize sırtını dönmeye kalkarsa Monroe'ya acı çektirecek kadar param var. Ve bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, kaç yıldır birlikte çalıştığımızı düşünürsek, kardeşlerim için yapacağım.

"Dışarıda işler nasıl?" Kaos ellerini başının arkasında birleştirerek soruyor. "Sapphire Rise'da başka gürültü var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ortalık sakin. Kansas her şeyi kontrol altında tutuyor."

Kaos başını geriye atar ve güler. "Sadece sen bir striptiz kulübünden aktif olarak kaçırırsın Prez. Kızlar gerginliğini biraz olsun azaltmana yardımcı olabilir."

"O kızların tek yaptığı başımı ağrıtmak." "Çünkü onları onların istediği gibi ." "*Onların* istediği gibi," diye hatırlatıyorum ona.

Sapphire Rise'daki kızlar Chaos'a bir tanrı gibi davranıyor ve onlara nasıl baktığı göz önüne alındığında bu mantıklı. Ama zaten yeterince endişem varken bir de kulübün striptizcilerini sorunlar listeme eklemekten edemiyorum.

Kaos gözlerini kısarak beni tarıyor. "Seni bu kadar gergin yapan ne? Sanırsın ki tulum giyen sensin."

"Hayalet hâlâ sürücüyü kıramıyor." Başımı sallayarak çenemi eğiyorum. "Ve Demir Günahkârlar başka bir mesaj göndermek için yerleşkeye geldiler."

"Ne oluyor lan?" Ona tekrar baktığımda Kaos'un gözleri öfkeyle parlıyor.

"Sadece dikkatimizi çekmek için çevreye ateş eden birkaç adam vardı. Hâlâ da öyle. Çok yakındı."

"Kimse
vurulmadı mı?"

Başımı
sallıyorum.

Havoc sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana sırtıyor.

"Sakin başlama," diyorum, Havoc'un ne düşündüğünü zaten biliyordum.

"Neye başlamayayım?" Havoc sırtıyor. "Seni hiç bu kadar korumacı görmemiştim Prez.

Gördüğüm en parlak zırlı şövalye."

"Kahretsin, bu kızla mı ilgili?" Kaos dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğiliyor.

Chaos'a Tempe'den bahsetmedim ama Soul dedikodu yapmayı sevdiği için onun hakkında bir şeyler duymasına şaşırmadım.

"İşimi yapıyor ve vurulmadıklarından emin oluyordum."

"Duyduğuma göre biraz fazla iyiymiş. Onunla ve çocukla evcilik oynuyormuş." Kaos başını sallıyor. "Striptiz kulübünde Günahkârları alt ettiğinde kafana ne kadar sert bir darbe aldın? Kulüp evindeki yatağının boş olduğunu duydum."

"Evimde kalıyorum. Bu kadar büyük bir haber olduğunu bilmiyordum."

"Şikayet etmiyorum." Havoc sırtıyor. "Reina'nın çenesini tuttuğum için mutluyum

Sen yokken meşgul ol."

"Siktir, bu kız kafa yapabiliyor." Kaos elini yüzüne sürüyor.

"Siz ikinizin oral seks anıları bitti mi yoksa iş konuşmaya mı geldik?"

"İkisini de yapamaz mıyız?" Kaos Havoc'a bakar, o da omuz silkmektedir.

"Ayrıca, bunun sakso çekmekle alakası yok Prez. Bu seninle ilgili. Bir sürü insanı koruduk ama sen onları hiç evinde barındırmadın."

"Onun bir çocuğu var."

"Aynen öyle. Sikerim böyle . Çocuklar-"

Yumruğumu masaya sözünü kestim. "Yapma."

Kaos arkasına yaslanıyor ve dudaklarını büzüyormuş gibi yapmadan önce sırtıyor. "Benim hatam.

"Hassas bir noktaya
dokunduğumu fark etmedim."

Beni nefret ediyorum.

Haklı olmasından daha çok nefret ediyorum.

Vegas polisinin insan sayısı hiç de az değil. Biz her zaman toplumumuzu koruyoruz. Kanunların yapmadığı işleri yapıyoruz. Ama daha önce kimsenin evimde kalmasına izin vermedim. Hiç umursamadım.

Hâlâ bilmediğimi düşünmek istiyorum.

Ama sonra Tempe sabahları bana kahve doldurur. Ve benimle konuşmasa bile sessizce karşılıklı oturup içiyoruz.

Ya da Austin gecenin bir yarısı çılgılık atarak uyanacak ve ben de Tempe'nin onu ağlamayı kesecek kadar sakinleştirdiğini duyana kadar merdivenlerin dibinde bekleyeceğim.

Ve ikinci bir fincan içecek kadar önemsiyorum. Ya da herkesin tekrar uyuduğundan emin olmak için fazladan bir saat merdivende oturacak kadar.

İyi olduklarından emin olmak için her gece eve dönmenin yolunu bulacak kadar önemsiyorum.

"Kimse yargılamıyor," diyor Havoc, bana bakarak, her zamanki gibi barışı koruyormuş gibi davranarak.

Kaos başını sallar. "Yargılamıyorum. Ama yemin ederim, eğer Jameson Steel ben parmaklıklar arkasındayken yaşlı bir kadına sahip çıkarsa, burada kalabilirim. Bir hatunu kilit altına almak için çok fazla iyi kadın buluyorsun. Bu tam bir trajedi olur."

"Sadece dışarı çıkmaya odaklan." Ayağa kalktım. "Ciddiyim Dean; kulübün sana ihtiyacı var. Şaka bir yana, ait olduğun yer burası değil."

Çocuklara yasal isimleriyle hitap ettiğim nadirdir ama Kaos'un ciddi durumların üstesinden gelmek gibi bir huyu var ve şu anda bu onun başını belaya sokabilir. Kardeşlerinin yanına dönmeye odaklanmasını istiyorum.

Kaos başını sallayarak ayağa kalkar. ", Prez."

Ziyaretçilere gitme vaktinin geldiğini haber veren zil çalıyor. Gardiyanlar bize bir şey kanıtlamak için Kaos'u gereğinden biraz daha sert bir şekilde sürükleyerek götürüyorlar. Ama bunun beni kızdırmak için yapıldığından emin olsam da, tek yaptığı bana onu çıkarmak için neden canla başla savaşağımı hatırlatmak.

Her taraftan gelen güçler ailemi parçalamaya çalışıyor ama ben bizi bir arada tutacağım.

Bana neye mal olursa olsun.

Tempe

SONNY beni sessizce eve bırakıyor ve Twisted Kings yerleşkesine girerken Reyes bisikletiyle bize yol gösteriyor. Mahalleye dönüş yapıyor ve evin ışıkları uzaktan görünüyor.

İkisi benim kişisel eskort servisim oldular, artık barda ara sıra vardiyalı çalışmaya geri döndüm.

Jameson ilk başta bu konuda benimle mücadele etti, ancak müdürüm doktor raporunu teslim etmezsem beni kovmakla tehdit edince başka seçeneğim kalmadı ve sonunda anlayış gösterdi.

Yine de işe yalnız gitmeme izin vermiyor. Ve gizliden gizliye, umursamıyorum. Barda çalışmak hiçbir zaman ideal bir iş olmadı. Sadece fizik tedavi diplomamın masraflarını karşılayacak bir şeydi. Ama olanlardan sonra işten daha da çok korkuyorum.

Neyse ki sessizdi ve kimse beni tehdit etmek için tekrar ortaya çıkmadı. Ama daha düzenli saatleri olan daha güvenli bir iş aramaya başlamam gerekiyor. Keşke resepsiyonistlik işi de şehir dışından gelenlere alkol servisi yapmak kadar iyi para verseydi.

Evin önüne geldiğimizde Jameson'ın motosikletinin garajdaki yerine park edilmiş olduğunu görünce şaşıyorum. Her gece burada uyuyor ama

Nadiren sabahın üçünden önce gelir, bu yüzden akşam yemeği vakti bile geçmemişken evde olması gariptir.

"Bıraktığın için teşekkürler." Dışarı çıkmadan önce Sonny'ye gülümsedim.

Başını sallıyor ve uzaklaşmadan önce bana her zamanki sessiz vedasını ediyor.

Kamp ve iş arasındaki her araba yolculuğunu birlikte geçiriyoruz ama hâlâ onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Öğrendiğim en fazla şey, birkaç ay önce hırsızlıktan hapis yattığı ve hapisteyken Chaos'la tanıştığı ve çıktığında ona kulüpte bir fırsat sunduğu.

Bu hikayeyi bana daha fazla ayrıntı sormamdan korkutmak için anlattığından oldukça eminim, ancak DNA'mın yarısı onunkinden çok daha kötü bir sicile sahip bir adamdan geliyor, bu yüzden olmadı.

Arabanın kapısını arkamdan kapatarak evin ön merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. Yerleşkeye yapılan saldırıdan bu yana Jameson'la aramız gergindi ve o kadar meşguldü ki son birkaç gündür onu neredeyse hiç görmedim.

Bu iyi bir şey. Ya da ben kendime öyle diyorum.

Eve giriyorum ve Pearl'ü mutfakta yemek yaparken mırıldanırken buluyorum. Torununun tam tersi, sıcak ve davetkâr. Sanki hep buraya aitmişiz gibi bizi evine kabul etti ve misafirperverliği de çok hoş.

Bazen Jameson'ın Pearl'ün onun için ne kadar endişelendiğini görüp görmediğini merak ediyorum. Laf arasında onun stresini saklamadığından ve babam ona ihanet ettiğinden beri daha mesafeli olduğundan bahsetti. Söylediklerine bakılırsa, bu onun için çok zor olmuş ve ben de bunun derinliğini anlamaya başlıyorum.

Jameson kulübe her şeyini veriyor. Bu yüzden kendi başkan yardımcısının ona sırt çevirmesi canını yakmış olmalı.

"Austin nerede?" En sevdiği bar taburesine bakıyorum.

Pearl omzunun üzerinden bakıyor, çenesini koridora doğru uzatıyor. "Jameson'la birlikte çalışma odasında film izliyor. Umarım taco seviyorsundur; on dakika içinde hazır olacaklar."

"Sev onları."

Pearl henüz kötü bir yemek yapmadı. Ve benden çok daha iyi yemek yapıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama şu ikisini ikna edebilirsen harika olur."

Evin arka tarafındaki çalışma odasına yöneliyorum, yemek masasının ortasındaki taze kesilmiş çiçekleri fark etmek için duraklıyorum.

Hiçbir zaman *evim* gibi hissettiğim bir yerde yaşamadım. Evlerim ve apartman dairelerim, bir şeyleri çözerken geçici iniş yerleriydi - görünüşe göre hala yaptığım bir şey. Ama burada Jameson ve Pearl'le birlikte olmak aile gibi hissettiriyor. Austin ve ben teknik olarak davetsiz misafir olsak bile.

Köşeyi dönüp çalışma odasına girdiğimde Jameson ve Austin'i kanepede otururken buluyorum. Austin dizlerinin üzerine çökmüş savaş sahnesini izliyor, Jameson ise kolunu kanepenin arkasına uzatmış arkasına yaslanıyor.

"Onu dondururdum." Austin ekrandaki aksiyonu canlandırıyormuş gibi elini uzatıyor ve kötü adamı donduruyormuş gibi yapıyor.

Jameson kıkırdayınca kapı aralığında duraksıyorum. Daha önce gülmüş olsa bile hiç duymadığım bir ses. Bu sefer alay yok, kızgınlık yok, kendini tutma yok. Sadece gerçek bir eğlence.

"Peki ya çözüldüğünde ne olacak?" Jameson soruyor.

Austin soruyu düşünerek koltuğa geri yaslanır. "Onu tekmelerdim."

Jameson başını sallar. "Bunu yapacaksan önce dövüşmeyi öğrenmelisin."

"Bana öğretecek misin?"

"Neden kız kardeşine sormuyorsun?" Jameson ona bakar. "O bir savaşçı."

"Sen daha büyüksün."

"Bu her zaman daha büyük olmakla ilgili değildir. Rakibinizden daha zeki olmakla ilgilidir."

"Tempe akıllıdır."

"Öyle." Jameson gülümsüyor. "Ve korkusuz."

Korkusuz.

Bu kelime göğsümde kabarıyor. Kulübünün saygısını talep eden bir adam ve burada oturmuş bana övgüler yağıdırıyor.

Austin bacaklarını göğsüne doğru kıvrarak kanepede geriye doğru çöküyor.

"Tempe kötü adama karşı durdu."

"Evinize gelen kişi mi?" Austin başını

sallar.

"Çünkü kız kardeşin her zaman senin için savaşacak. Bunu sakın unutma."

"mi?" Austin ona göz kırpmıyor. "Eğer kötü adam geri gelirse onunla savaşmasına yardım eder misin?"

Jameson'ın çenesi sıkıştı ve sertçe yutkundu. "Tüm varlığımla."

Onları izlerken gözlerim yaşıyor. Jameson'ı kulübü için yargılamak kolay çünkü o zaman onun bu yönüyle yüzleşmek zorunda kalmıyorum. Gardını indirdiğinde olduğu adamla. İnsan olduğunu görmemize izin verdiğinde.

Onurlu bir adam.

Hayatını altüst eden ben olduğum halde bize yardım etmekten başka bir şey yapmayan bir adam.

Kapının pervazından kalkarken altındaki döşeme gıcırıyor ve Jameson doğru bakarken kirpiklerimin altından bir damla gözyaşı sildiğini fark ediyor.

Neyse ki Austin koltuktan fırlayıp bana doğru koşarken bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Tempe."

"Hey, ufaklık." Eğildim ve ona sarıldım. "Pearl yemek vakti olduğunu söyledi."

"Evet!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Acıktım."

Jameson kanepeden kalkarken Austin beni bırakıyor ve odadan .

Eve girerken her zaman paltosunu çıkarıyor ve bu adamın kot pantolon ve basit bir gri tişört giymesi müstehcen. Kulüp kızlarının onun için kavga etmesine şaşmamalı.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek bu

düşünceyi yutuyorum. "Tempe-"

"Yemek hazır," diyerek sözünü kestim ve gülümsemeye zorladım. "Umarım açsındır."

O beni durduramadan odadan çıkıyorum. Son zamanlarda onunla baş başa kaldığım her saniye aklımı başımdan alıyor ve pes ettikçe ayrılmak daha da zorlaşıyor.

Jameson kulübünü kurtarmak için bize yardım ediyor. Bu kadar. Hepsi bu kadar .

Yemeği bitirdiğimizde Pearl yorgun oluyor, ben de masayı toplamayı ve bulaşıkları yıkamayı teklif ediyorum. Burada kaldığımız sürece en azından bu şekilde yardım edebilirim.

Temizliği yarıda bırakıp Austin'in yatma rutinini onunla birlikte tamamlıyorum. Ancak bu gece Jameson burada olduğu için onun kendisine masal okumasını istiyor ve Jameson da bunu kabul ederek beni şaşırtıyor.

Jameson'ın ayak sesleri yukarıdan duyulduğunda son tabağı kurutmayı bitiriyorum ve o da aşıya iniyor.

Bulaşıklardan başımı kaldırdığımda Jameson'ın merdivenlerden indiğini görüyorum. "Austin senden hoşlanıyor." Yüzümü ona dönüyorum.

"Daha iyi bir karara karşı." Jameson, Austin'in pelerinini mutfaktaki sandalyelerden birinin üzerine koyar.

"Pelerini çıkarması için onunla çalışmaya başlamalıyım."

"Eğer hoşuna gidiyorsa, kimin umurunda?" Jameson omuz silkiyor.

"Bu sonbaharda anaokuluna başlayacak ve çocuklar çok acımasız."

"Sanırım haklısın." Jameson tezgâhı tutuyor, ona yaslanıyor. "Neden hep bunu takıyor ki?"

"Süper kahramanlar onu güvende hissettiriyor. Büyürken bundan pek nasibini almamıştı."

"Artık o da var." Jameson çenesini yukarı kaldırıyor. "Sana sahip." "Sanırım." Kanepeye doğru ilerledim ve üzerine çöktüm.

Jameson dolaptan bir şişe viski ve bir bardak alıp kanepede benimle buluşuyor, iki parmak viski doldurup bir yudum alıyor.

"Biraz ister misin?" Bardağını uzatıyor ve genellikle viski içen biri olmasam da alıyorum.

Jameson'la yalnız kaldığımda enerji farklı oluyor. Hava daha yoğun ve gerginliği inkâr edemiyorum. Küçük bir yudum alarak, viskiyi ona geri vermeden önce sinirlerimin yatışmasına izin veriyorum.

"Teşekkürler."

Jameson başını sallayıp bardağı alıyor. "Austin'in durumu nasıl?" "Bazı günler diğerlerinden daha iyi." Saçımı geriye tarıyorum. "Hala uyanıyor Her sabah kalkıp onu soruyorum."

"Annen mi?"

Başımı salladım.

"Beynin böyle sıfırlanması çok garip. Nasıl uykuya dalıp unutabiliyorsun. Ve sonra sanki her şeyi yeniden kaybediyorsun."

Yüzümü ona döndüm. "Bu konuda bir şeyler biliyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Biliyorum." Bardağını yere bırakıyor ama detay vermiyor.

İçimdeki sabit delik genişlerken bakışlarım kayıyor. "Geçen gün Austin bana bir süper kahraman olmak için bunun gerekip gerekmediğini sordu. Tüm bunların bu yüzden mi sordu. Çünkü büyük bir şey kaybetmeden güçlerini elde edemeyeceğini düşünüyor. Aradaki farkı anlamak için henüz çok genç.

bir kahramanın köken hikayesi ve gerçek hayat arasında. Tüm bunları ona nasıl açıklayacağım? Aradığı cevaplar bende yok."

"Cevap aramıyor, Tempe. Teselli arıyor. Onu güvende tutman için sana güveniyor."

Bacaklarımı altına kıvrıyorum. "Ben süper kahraman değilim Jameson."

"Austin için öylesin. Onun için adım attığını, onun yanında olduğunu görüyor. Sen de en az onun kadar annenin kaybının yasını tutuyorsun ama ne hissedersen hisset, onu ilk sıraya koyuyorsun. Hareketleriniz kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor."

Annemi düşündüğümde kalbim acıyor. Elinde kalan tek şey benim ve hâlâ onun hak ettiğine yakın bile değilim.

"Sen onun süper kahramanısın Tempe ve bu ona umut veriyor. Bırak ."

Başımı sallıyorum. "Onun süper kahramanı olacak biri varsa o da *sensin*."

"Ben kahraman değilim." Jameson çenesindeki kılları kaşır.

"Adamların öyle olduğunu düşünüyor."

"Adamlarım öyle olmadığımı *biliyor*."

Jameson' hangi yönünü gördüklerini ve belki de haklı olup olmadığını merak ederek bu itirafı düşünüyorum. Belki de bizim görebildiğimiz onlara hiç göstermiyordur. Ön kapıdan içeri girdiğinde paçalarını sıyıran ve kulübü dışarıda bırakan adam.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Austin bana güvenirken, Jameson'ın omuzlarında koca bir kulüp var.

"Ne kadar ağır?" Jameson'a bakıyorum.

"Ne ne kadar ağır?"

"Adamlarınız size güveniyor. Kadınlar sana güveniyor. Tüm kulübün sana güveniyor. Kahraman olun ya da olmayın, onlardan siz sorumlusunuz. Ve işler ters gittiğinde, yükü taşıyan kişi sizsiniz. Bu yük ne kadar ağır?"

Jameson bana bakıyor ve yüz ifadesini okumak imkânsız. Gri gözleri yumuşuyor ve ne kadar karşı koysa da savunmasının yavaş yavaş düştüğünü hissediyorum.

"O kadar ağır ki ona odaklanmamak daha kolay."

Bunu özümsüyorum.

Taşıdığı ağırlık. Sorumluluk. Yüğü.

Babam yüzünden Twisted Kings'e kızmıştım ama Jameson kulübüne farklı bir bakış açısı sunuyor. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, motorcu olmanın getirdiği avantajların tadını çıkarmaktan çok daha fazlasını yaptığını anlıyorum.

Jameson kendisine güvenen insanlar için oradadır. Gidecek hiçbir yerleri olmadığına onlara yardım ediyor. Ve ilk kez, bu sorumluluğun tüm yükünün önümde durduğunu görüyorum.

Dönerek kanepenin kenarına oturuyorum ve dizlerimi açarak ayaklarımın dibindeki yeri işaret ediyorum. "Buraya gel."

Jameson'ın yüzü sıkışır. "Neden?"

"Gel yere otur." Gözlerimi deviriyorum.

Emir vermeye o kadar alışmış ki, kimsenin ona ne yapacağını söylemesine izin vermeyi imkansız buluyor.

Jameson isteksizce ayağa kalkıyor ve duruyor. Dönüp sırtını kanepeye yaslayarak bacaklarımın arasına oturmadan önce gözlerinde içsel bir savaşın sürdüğünü hissediyorum.

Ellerimi sağlam omuzlarına koyuyorum ve parmaklarımı kalın kaslarına doğru yoğururken bir anlığına sertleşiyor, sonra gevşiyor.

Steel-adının hakkını *veriyor*.

"Ne yapıyorsun?"

"Benim ve kardeşim için yaptığın her şey için teşekkür ederim." Parmaklarımı omuzlarında gezdiriyorum, o rahatladıkça başparmaklarımı kürek kemiklerine batırıyorum. "Bence pek çok insan senden bir şeyler istiyor ama çok az insan bunun için sana teşekkür ediyor."

"İşte yine buradayız..." Jameson kıkırdıyor. "Bana iyi davranarak beni diken üstünde tutuyorsun."

Gülümsememi geri alıyorum. "Her şeye rağmen."

Başparmaklarım daha derine indiğinde Jameson inliyor ve bu sesle göğsüm sıkışıyor.

"Bunu yapmaya devam edersen istediğin kadar iyi davranabilirsin." O sesi tekrar çıkarmasını sağlamak için daha derin yoğuruyorum.

Çenesi düşüyor ve dokunuşumun hissine kapılıyor. Başparmaklarımı ensesinde gezdiriyorum, kaslarının ellerimin altında yavaşça gevşediğini hissediyorum. "Adamların için çok şey yapıyorsun ve muhtemelen farkına bile varmıyorlar.

Sizden çok şey bekliyorlar çünkü bu beklentileri karşılayacağınızı biliyorlar."

"Peki benden beklentilerin neler Tempe?"

Parmaklarımı kalın saçlarının arasına sokup yavaşça tekrar aşağı indiriyorum ve başka herhangi bir durumda kimıldamaz bir duvar olan bu adamı dokunuşlarımın altında eritebilme gücümü takdir ediyorum.

"Beklentilerim yok, Jameson. Hayat bana bundan daha iyisini öğretti. Sadece günü atlatmak istiyorum. Ve sonra ertesi günü. Ve bir sonrakini. Ve umarım, tüm sayesinde, yavaş yavaş kendim ve Austin için daha iyi bir hayat inşa edeceğim."

"Tek başına mı?"

"Eğer durum böyle sonuçlanırsa, o zaman evet." Omuzlarını ovuyorum. "Hayatımın yükü var ve olanlardan sonra daha da arttı. Başka birinin bunu benimle birlikte üstlenmek istemesini beklemiyorum."

"Ya biri isterse?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bu onların suçu."

Jameson başını kaldırıp önüne bakıyor. "Peki ya senden daha fazlasına sahiplerse?"

Duraklıyorum, ellerimi sırtına koyuyorum, her derin nefes alısta vücudunun genişlediğini hissediyorum.

"Gerçekten bilmiyorum." İç çekiyorum. "Birkaç ay önce, bunun önemli olmadığını söyleyebilirdim. Ama bu Austin'in benim sorumluluğuma girmesinden önceydi. O benim sahip olduğumdan daha iyisini hak ediyor ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yaparım, her şeyi feda ederim. İş o noktaya gelirse bir ilişki yaşamak bile."

Jameson mırıldanıyor ve ben parmaklarımı omuzlarında gezdiriyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok." Avucunu kaval kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

İlk başta nazik bir sıyrık. Biraz gerginlik atmasına yardım ettiğin için dostça bir teşekkür.

Ama eli çıplak tenimi terk etmediğinde ve tutuşunu sıkılaştırdığında, başparmaklarımı omuzlarına gömüyorum ve aramızda parazit çatırıyor.

"Etrafımdaki herkesle ilgilenen tek kişi ben değilim, Tempe. Bunu sen de bol bol yapıyorsun."

"Öyle mi?" Eli bacağымda ilerlerken sesim hafifçe yükseliyor.

"Mm-hmm." Başparmağını baldırımın üzerinde gezdiriyor, yoğuruyor, yavaş vuruşlarla beni kızdırıyor. "Her şeyi üstlendiğinde seni kim iyi hissettiriyor? Seninle kim ilgileniyor?"

Ayağımı kavrayıp kemerini yoğurarak bacağымdan aşağı inerken sertçe yutkunuyorum.

"Kendim, sanırım."

Jameson ayağımı ovuyor, bacağımı. Diğer eli de aynısını yapıyor ve başım hafıflıyor. Dokunulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Ve Jameson'ın sıkı tutuşu ve amaçlı vuruşları başka kimseye benzemiyor.

"Çok yazık," diyor Jameson, bacaklarımı ovarken daha da ayırıyor ve birdenbire vücudunun açıklığımla birlikte göbeğime karşı ne kadar sıcak olduğunu farkına varıyorum.

Ona masaj yapmayı bıraktığımda geriye yaslanıyor, başını kalçama yaslıyor ve bana bakıyor. Ama ben geri çekilmiyorum; geri çekilmiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarının okyanusunda kendimi kaybediyorum.

Elleri bacaklarımda dolaşıyor ve onun dokunuşuyla tüm hislerimi kaybediyorum. "Teşekkür ederim, orman yangını."

"Ne için?"

Ağzının kenarından bir sırıtma yükseliyor. "Ağırlığı kaldırmak." "Bunu ağırlaştıran insanlardan biri ben olsam bile mi?" Gerginlik
Aramızdaki sıcaklık o kadar yoğun ki, onun sıcaklığı beni alevler içinde bırakıyor. "Özellikle o zaman."

Ben daha küstahça bir yorum yapamadan uzanıp saçlarımın arkasından ve beni kendine çekiyor.

Tempe

JAMESON'UN DUDAKLARI BENİMKİLERLE BULUŞUYOR ve kalbim yerinden fırlıyor.

Kim olduğumuzdan sıyrıldık ve bu anın içine düştük. Hala tam olarak anlayamadığımız sorumlulukları olan ve bunları kabul etme seçeneğine sahip olmayan iki insan. Kendimizden başka kimseye güvenmek zor olduğunda yükü paylaşmak istemeyerek taşıdığımız ağırlık.

Bu gece birlikte omuzlayacağız. Baskıya boyun eğiyoruz. Boyun eğiyoruz.

Jameson'ın parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve beni kendine doğru çekiyor. Çenesi de kendisi gibi sert. Yanağımdan ruhuma kadar yakıyor beni.

Dudaklarımı ayırıyorum ve o beni içine çekiyor. Dili benimkine uzanıyor, ben de yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. Elleri kanlı bir adamdan gelen en narin öpücük.

Beni güvende tutan eller.

Tenimi karıncalandıran eller.

Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Ve öpüşme garip ve baş aşağı olsa bile, tüm sinir uçlarımı uyandırıyor.

Kesiğinden bile deri gibi kokuyor. Tadı, yemekten sonra çiğnediği tarçınlı sakızla karıştırılmış viski gibi. Ve beni yavaşça öperken vücudumun en sevdiği uyuşturucu gibi hissettiriyor.

Bir amaç uğruna.

Jameson'ın sıcak sırtı göbeğime baskı yapıyor ve saçlarımdaki tutuşunu hafiflettiğinde, bacaklarımın arasında yerde oturan ona bakmak için geri çekiliyorum. İlk baktığım anda ruhumu çalan gri gözlerine bakıyorum.

Annemin hep aşık olduğu adamlar gibi bir adama kendimi asla vermeyeceğime söz verdim.

Kalbimi bir motorcuya vermekten daha akıllı olduğuma söz vermiştim.

Jameson'ın gözlerine bakarken nerede hata yaptığımı ya da bunun yanlış olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim ona daha çok ihtiyacım olduğu.

"Benden nefret etmen gerekiyordu, Tempe." Bana göz kırıyor. "Neden sen de beni öpüyorsun?"

"Belki de bu işte iyi olduğun içindir." Gülümsüyorum, parmaklarımı çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum ve ağzını tekrar kendime çekiyorum.

Ama bu sefer tatlıdan başka bir şey değil. Parmakları saçlarımı sıkıca kavırıyor. Ve onun üzerinde gezinen ben olsam bile, beni sahiplenen o.

Jameson arkasını dönecek kadar uzaklaşıyor ve beni o kadar hızlı kaldırıyor ki, beni koltuktan kaldırırken başım dönüyor. Bacaklarımı ona doluyorum ve göbeğim vücuduna sürtünüyor. Ellerinin altında, dokunulmayalı tam bir yıl olduğunu hissediyorum.

Bu adama karşı beslediğim tüm öfke uçup gidiyor ve gece boyunca kendimi onun içinde kaybediyorum. Sabah uyanacağım sorumluluklarımı kaybediyorum. Kendimi ona bırakıyorum.

"Jameson." Eli kalçamı okşadığında ağzına karşı inliyorum ve o geri çekiliyor. "Lütfen durma."

Alnımı onunkine değdirdiğimde gözleri kapalıydı. Sahip olduğu her şeye kendini tuttuğunu hissediyorum. Ama sert aleti göbeğime baskı yaparken vücudu bana ne istemediğini söylüyor.

"Ben kötü bir fikirim, Tempe." Alt dudağımı okşuyor, çeneme yavaşça öpücükler konduruyor. "Kimse için iyi değilim."

"Ben de piknik yapmıyorum." Boğazımın ortasını öptüğünde başımı arkaya eğiyorum. "Ayrıca, bu sadece bir gece. Eminim bunu her zaman yapıyorsundur."

Jameson duraksıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Yanılıyorsun. Ben *bunu* asla yapmam."

Bu yorumdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama karşı koyamayacağım bir meydan okuma gibi geliyor.

"Korkuyor musun Çelik?" Sırıtiyorum, ağzımı kulağının yanına daldırıyorum ve dilimi kulağının gezdiriyorum. "Twisted Kings' başkanı korkuyor mu?"

ne olabilir?"

"Beni test mi ediyorsun, orman yangını?" "Belki."

Jameson beni döndürüyor, sırtımı duvara öyle bir yapıştırıyor ki göğsümdeki hava boşalıyor. Beni vücuduyla sabitlemek için duvarı kaldıraç olarak kullanıyor ve bir eli çenemi bulup sertçe kavlıyor.

Başparmağını kabaca alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Çoğu insan bir MC başkanını test etmekten daha iyisini bilir."

"Peki ya ?" Alay ediyorum.

"O zaman onlara bir ders vermekten mutluluk duyarım."

Başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor ve dudaklarımda durakladığında onları ayırıyorum. Başparmağını dilimin üzerine bastırıyor ve ben de ağzımı onun etrafına kapatıyorum. Yavaşça çekip çıkarıyor ve o emerken ben de emiyorum, bu da ondan en sarhoş edici hırıltıyı çıkarıyor.

"Seninle başa çıkamayacağımdan mı endişeleniyorsun Jameson?" Dudaklarımı ıslattım.

"Keşke yapabilsen." Islak başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor, dudak nemlendiricimi sürdüğü yere sabitleniyor. "Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Söz veriyorum, düşündüğünüz kadar masum değilim."

"Sen iyi bir kızsın. Ya da en azından benim gibi bir adam için fazla iyisin."

Çenemi yukarı kaldırıp ona yaslanıyorum ve tüm bedenim barın karşısında bakiştığımız ilk andan beri istediğim her şeyle uğulduyor. O zamanlar görememiş olsam bile.

"Senden korkmuyorum." Parmaklarımı gür saçlarında gezdirip kafa derisini kaşıyorum. "Ayrıca... Sana küçük bir sır vereceğim. İyi bir kız bile bazen kötü biriymiş gibi becerilmek ister."

Kendime hiç bu kadar güvenmemiştim. Ama Jameson beni duvara yaslamışken, onu kızdırmak istiyorum. Onu kışkırtmak. Bana her şeyi ödetene kadar ona meydan okumak.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, wildfire?" Çenemi kavlıyor ve beni duvara . "Bu küçük akıllı ağzınla dikkatli olmalısın."

"Yap beni."

Sırıttırıyor. "Bunu yapmamı gerçekten istemiyorsun."

"Yoksa istiyor muyum?"

"Hadi öğrenelim." Jameson sırtarak beni yavaşça yere bıraktı. "Odama gir, orman yangını."

Geri almasını bekliyorum ama almıyor, ben de yavaşça yatak odasına doğru ilerliyorum. Jameson beni takip ederken viski şişesini kaptı.

Her adımda zihnim geri dönmem için yalvarıyor. Ama bedenim uzun zamandır bu kadar canlı hissetmemişti.

Jameson kontrol istiyor ve benim de buna ihtiyacım var. Akılsız olmaya.

Özgür olmak için.

Yerleşkeden ayrıldığımda ne olacağını bilmiyorum. Ama bu gece için bunu düşünmek istemiyorum.

Ay ışığıyla aydınlanan yatak odasına ulaştığımda, kulüp evindeki odasını hatırlıyorum. Süslemeler basit ve kişisel değil. Düzenli ama o öyle olduğu için değil. Daha çok içinde hiç vakit geçirmediği için.

Yine de onun gibi hissettiriyor. Bir odanın bir açıklama yapmak için Jameson Steel'in ete kemiğe bürünmüş halinden daha fazlasına ihtiyacı yok.

Ortada durup, elinde viski şişesiyle kapının pervazına yaslanmış Jameson'la yüzleşmek için dönüyorum. Üstünü açıp dudaklarına götürüyor ve beni izlerken bir yudum alıyor.

"Burada iyi görünüyorsun, orman yangını."

"Ve hala orada duruyorsun. Hep elde edilmesi zoru mu oynarsın Jameson?"

"Söz konusu sen olduğunda elde edilmesi zor biri değilim."

"O zaman neden hâlâ bana dersimi vermiyorsun?" Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, ellerimi arkamda tutup onu sınıyorum.

Jameson sırtıyor, kapının pervazından elinin tersiyle ağzını siliyor. Aramızdaki boşluğu dört adımda tüketiyor, üzerimde yükseliyor.

"Bu küçük oyunu oynamak ister misin?" Çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. "O zaman benim için soyun."

Dudağımı ısıriyorum, tişörtümün alt kısmına uzanıyorum ve onu sıyırıp yana atıyorum. Serin yatak odasında dantel sütyenimin altından meme uçlarım görünüyor.

Ben duraksayınca başını sallıyor. "İşin bitmedi."

Pantolonumun düğmesine uzanıp yavaşça fermuarını açıyorum. Başparmaklarımı bandın içine daldırmak için zaman ayırıyorum ve yavaşça bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyorum. Ay pencerelerden parlıyor, beni güneşin ışıltısına boyuyor.

Geceleri önünde sütyenim ve iç çamaşırimdan başka bir şey olmadan durduğumda çöl.

"Benimle dalga geçmenin şirin olduğunu mu düşünüyorsun?" Arka cebine uzandı ve bir bıçak çıkarıp hafifçe vurarak açtı. "Soyun dedim. Bu her şey demek."

Bir eliyle viski şişesini tutarken diğer eliyle bıçağı kaburgalarımda gezdiriyor. Bıçağı göğüslerimin arasından geçiriyor ve dantel fiyonkunu göğüslerimin arasına asıyor. Hızlı bir çekişle onu kesiyor ve sütyenimi açıyor.

Bıçağı yavaşça bir göğsümden aşağı indirip ucuyla meme ucumla alay ettikten sonra karnımın üzerinde gezdirirken meme uçlarım onun dikkatiyle çakıllaşılıyor. İç çamaşırimi kalçalarımın tutan ince kayışta duraklıyor ve onu da kesiyor.

"Bu daha iyi." Sırıtarak bıçağını şifonyere fırlattı. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Yavaşça Jameson'ın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Üzerimde dururken hâlâ tamamen giyinikti. Çenesi sıkışmış ve armasındaki unvanı somutlaştıran her şeye sahip.

Ego.

Güven.

Güç.

"Size nasıl hizmet edebilirim Başkanım?"

Jameson sertçe yutkunuyor, beni izliyor ve boştaki eliyle kemerini ilmeklerden çıkarıyor.

"Kötü bir kız olamayacak kadar tatlısın." Kemerini çekip çıkarıyor ve yana atıyor. "Ama ateşle oynamayı seviyorsun. Seni yakmadan önce sıcaklığa ne kadar dayanabileceğini görmeyi seviyorsun. Bunu zorlamaman için seni uyarmıştım."

"Belki de meydan okumayı seven tek kişi sen değilsindir." Çenemi yukarı kaldırıyorum.

"üzereyiz." Jameson çenemi kavradı. "Aç."

Başparmağıyla dudaklarıma dokunuyor ve dudaklarımı ayırıyorum. Bunu yaptığım anda başparmağını dişlerimin üzerine koyuyor, viskiyi kaldırıp dudağıma damlatırken çenemi geniş tutuyor ve ağzıma bir shot döküyor. Dilimi kaplıyor ve çenemden aşağı damlıyor.

"Yut." Ama başparmağını hareket ettirmiyor, bu yüzden dudaklarımı etrafına kapatmak zorunda kalıyorum, alkolü yutarken emiyorum.

Nefes alırken başım dönüyor.

"Aferin kızıma."

Sonra şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. Ama yutmak yerine ağzımı açık tutuyor ve eğilerek içkiyi doğrudan dudaklarından bana yediriyor. Ağzını ağzıma bastırıyor, ben viskiyi yutarken dilini ağzımın içine sokmaya zorluyor.

Beni
sahipleniyor.

Beni tüketiyor.

Jameson'ın göğsü alçak bir hırıltıyla gümbürdüyor ve parmakları saçlarımın arkasına dolanarak öpücüğü derinleştiriyor. Viski boğazımı ve dudaklarımı kaplıyor. Çenemden aşağı ve göğüslerimin üzerine damlıyor ve geri çekildiğinde başım dönüyor.

"Ağzın beni memnun ederken çok güzel." Jameson viskiyi şifonyerin üzerine bıraktı ve fermuarına uzandı. "Bakalım başka neler yapabiliyor."

Aletini çıkarıyor, tabanından ucuna kadar okşuyor. "O güzel dudaklarını sikimin etrafına koy ve ailenin günahlarını affettiğim için bana teşekkür et."

Tüm özgüvenimi topluyorum, bende gördüğü her şey ve daha fazlası olmak istiyorum. Kafamın dışında bir gece geçirebilmek için bu fanteziyi oynamak istiyorum. Onun merhametinde. Onun takdirine göre kullanılmak ve memnun edilmek.

Yarın, savaşa geri dönebiliriz. Ama şu anda sadece ağırlığı kaldırıyoruz.

Aletini kavlıyor ve onu boğazımdan aşağıya almamın mümkün olmadığını biliyorum. Onun büyüklüğü, genel olarak ne kadarını alabileceğimi merak etmeme neden oluyor. Ama yavaşça yukarı ve aşağı pompalarken, onu her şekilde almak istiyorum.

Jameson çenemi yukarı kaldırıyor ve ağzıma vuruyor. "Aç."

Bana söyleneni yapıyorum ve dudaklarım ayrılır ayrılmaz başparmağını ağzıma sokup dilimin üzerinde gezdiriyor. Her vuruşta daha da dışarı çıkarıyor, dokunuşunu arıyorum.

Jameson kendini okşuyor, yaklaşıyor, ucundan bir damla döl çekmek için sikini sıkıyor. Dilimin üzerine damlamasını izliyor ama yutabilmem için çenemi serbest bırakmayı reddediyor.

"Bu muhtaç dilin ne için yalvarıyor, Tempe? Bir kadeh viski mi yoksa dölüm mü?" Dudaklarıma bir damla daha döl bulaştırıyor. "Ya da belki ikisi birden?"

Çenemi tutuş şekliyle ona cevap veremiyorum ama *her şeyi* istiyorum.

"Beni tanıdığını sanıyorsun, orman yangını. Ama kim olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.

. Sana yapmak istediğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Gerçekten yapmalısın

bana izin vermeden önce iki kez düşünmeliydin."

Ağzımı daha da açıyor.

"Kendini benim oyuncağım yapmaman gerektiğini bilmeliydin."

Başparmağını çekip çıkarıyor, yerine sikinin başını koyuyor ve ben de dudaklarımı onun etrafına sarıyorum. Ama onu daha derine almaya çalıştığımda, saçlarımın arkasından tutup beni yerimde tutuyor.

"Bu kadar açgözlü olma. Onunla oyna."

Bana söyleneni yapıyorum, dudaklarımı sikinin başına kapatıyorum ve dilimi ucunun etrafında döndürüyorum. Onunla alay ediyorum. Ve neden onu daha derine götürmeme izin vermediğini anlayamıyorum.

Jameson üzerimde duruyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. Dilimin her kıvrımında vücudu geriliyor. Her fiske bana bir tepki veriyor ve ben hepsini arzuluyorum.

Dilimi düzleştirerek sızan yarığın üzerine sürüyorum, viskiyle karışmış tadına bakıyorum. Ve yutkunurken dudaklarım emildiğinde, bir hırıltı göğsünü titretiyor, ben de tekrar yapıyorum.

Ama daha fazlasını yapamadan saçımı çekerek beni kendisinden uzaklaştırdı. "İşim bitmemişti."

"Ben de değilim." Çenemi tutuyor, eğilip ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Yatağa gir."

Tempe

Ayağa kalkarak baldırlarım yatağa değene kadar geriye doğru adım atıyorum ve yatağa uzanıyorum. Avuçlarım yorganı buluyor ve Jameson olduğu yerde kalıp elindeki sikiyle beni izlerken ben ortaya gelene kadar geriye kayıyorum.

Tüm yoğunluğuyla bana odaklanmış durumda ve hiç o sert sikini okşarken hissettiğim kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Herkesin istediği bir adam, ama bu gece, o benim.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve o hemen başını sallıyor.

"Bacaklarını aç, Tempe. Güzel amcığının damlamasını göreyim."

Dizlerimi yavaşça açıyorum, elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı aşağıya doğru yürütüyorum. Amım ona duyduğum ihtiyaçla ağrıyor ve parmaklarımı içime daldırdığımda Jameson'ın çenesi sıkılıyor.

"Çok sabırlısın," diyorum, parmaklarımı daha derine sokarak sikini sıkıca kavrayışını izliyorum.

"Sabır bir erdemdir." Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ve çok etkilidir." "Nasıl?"

"Çünkü beklenti her şeyi daha iyi yapar."

Jameson öne doğru bir adım atıyor ve arkasına uzanarak tişörtünü çıkarıyor. Ay ışığı göğsünün üzerinden süzülüyor, sert dalgalanmalarından yansıyor.

Kasları mükemmel şekilde yontulmuş karın kaslarına doğru güzel bir yol çiziyor. Kolları mürekkeple kaplıdır ve Twisted Kings arması sağ omzunda belirgindir.

Jameson sonra pantolonunu çıkarıyor, ve o kutsal olmayan bir görüntü. Adamları için bir tanrı.

Kadınlar için bir lütuf. Bu gece benim.

"İyi bir kız ol ve bana bir tat ver." Yatağın ayak ucunda duraklıyor ve bir dizini yatağın üzerine bırakıyor.

Parmaklarımı çekiyorum, o da bileğimi tutup ağzına götürüyor ve dilini parmaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Ne tatlı bir amcık." Aşağıya inmeden önce dilini bir kez daha parmaklarımın üzerinde gezdiriyor, kalçalarımı çekiştiriyor ve amımı yüzüne doğru çekiyor.

Bacaklarımın arasına dalıyor, klitorisimin etrafında yavaşça dönmeden önce beni boylu boyunca yalıyor. Sekiz rakamı çizerken ellerim saçlarına doğru uçuyor.

"Viski senin üzerinde daha lezzetli oluyor." Sırıttırıyor ve ben yere bakıyorum, ağzıma döktüğünde önüme kadar döküldüğünü fark ediyorum

Jameson klitorisimi emiyor ve sırtım yükseliyor.

"Evet." Tekrar yaptığında gözlerim kapanıyor, inliyorum.

Ama tam inşa etmeye başladığımda geri çekiliyor ve beni serbest bırakmayı reddediyor. "Lütfen durma." Sinirle başımı sallıyorum.

"Hayır mı?" iç tarafını ısırtıyor. "Neden olmasın?"

"İhtiyacım var." Parmaklarımı kafa derisine gömüyorum.

"Ne kadar kötü?" Dilini amımın üzerinde gezdiriyor, sürtünme arayışıyla kaldırmaya çalıştığımda kalçalarımı yatağa tutuyor. "Yalvarışını duymak istiyorum."

"Lütfen, Jameson." Diliyle klitorisimi okşarken başımı arkaya doğru eğiyorum. "Lütfen gelmeme izin ver."

"Daha iyi." Dilini sokuyor, ağzıyla beni sikerken parmakları klitorisimi .

Ama tam tekrar boşalacakken geri çekiliyor ve kalçalarımı yatağa sabitliyor.

"Lanet olsun." Ellerimi gözlerime vuruyorum, başımı hayal kırıklığıyla arkaya yatırıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sana bir ders vereceğimi söylemiştim, orman yangını. Sabırlı bir adamı test etmenin akıllıca olmadığını öğrenmelisin. Bunu bütün gece yapabilirim. Ta ki amcığın yatağımı mahvedene ve seni bu sefaletten kurtarmam için bana yalvarana kadar.

sikim." Dilini amımın üzerinde gezdiriyor. "Vahşi olabilirsin, ama sana boyun eğdirmenin zorluğundan zevk alacağım."

"Lütfen, Jameson." Parmaklarımı tekrar saçlarına geçiriyorum.

Önce bir bacağımı, sonra diğerini ısırırken gözlerini benden ayırmıyor. Dilini yavaşça içeri sokarken beni izliyor, klitorisimi ağzına alıyor ve mırıldanıyor.

Bu sefer hiç vazgeçmiyor. Diliyle sanat eserleri yapıyor. Ve sonunda uçuruma ulaştığımda, o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm kararıyor.

Beyaz gürültü kulaklarımı dolduruyor ve süzülüyorum.

Jameson elini kaldırıp kaldıraç olarak yatağa dayıyor. Meme ucumu çimdikliyor ve vücudum hala solmakta olan doruk noktamdan o kadar inanılmaz derecede hassas ki çığlık atmama neden oluyor. Beni içine çekerken burnu boynumun yan tarafına doğru ilerliyor. Elini diğer göğsüme götürerek meme ucumu daha da sert bir şekilde sıkıyor.

"Bunu yapmamamız gerektiği konusunda seni uyarmıştım." Onun için kıvranan bana bakıyor. "Ben senin için iyi değilim."

"O kadar da kötü değilsin."

"Bundan emin misin?" Jameson çeneme uzanıyor, başparmağını çenemde gezdirirken başımı arkaya doğru eğiyor.

Sert siki bacaklarımın arasına baskı yaparken parmakları geriliyor. Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, heyecanla karışık korkunun peşinden gidiyorum.

Kalçaları öne doğru kayıyor, direnip geri çekilmeden önce içeri itecekmiş gibi beni kızdırıyor.

"Lütfen." Bana işkence etmeye devam ettiğinde başımı arkaya eğiyorum.

"İşte iyi bir kız, sikim için yalvarıyor." Jameson başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor. "Bacaklarını aç ve ne kadar istediğini görmeme izin ver."

Jameson kayganlığında kendini kaydırırken bacaklarımı daha da genişletiyorum, aşağı bakıyorum. Sikini heyecanımla kaplıyor, aşağı yukarı sürtünüyor. Ama kalçalarımı her kaldırdığımda geri çekiliyor.

"Lütfen, Jameson."

"Neye ihtiyacın var, orman yangını mı?"

"Beni becermen istiyorum." Omuzlarını kavriyorum ve tırnaklarım o kadar sert batıyor ki neredeyse derisini parçalıyorum.

Jameson'ın gözlerine ışık tutuyor ve direndiği şeyin altında kırılmasını izliyorum.

Bir dakika.

Kendini tutuyor ve sonra içeri giriyor. Ciğerlerimdeki havayı tekmeleyen güçlü, acımasız bir değişim. Kalbimi bile durdurabilir.

Beni sonuna kadar dolduruyor.

"Siktir." Jameson dibe vurduğunda donup kalıyor.

Bacaklarım kıvrılıyor ve tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Görüldüğünden daha iri ve onun etrafında esnemek zorunda kaldığım için tüm vücudum ağrıyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve uyum sağlamaya çalışırken bir damla gözyaşı süzülüyor, ama Jameson uzanıp onu siliyor.

"Bana bak, orman yangını."

Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bacaklarımın arasına yerleşmiş, ben uyum sağlarken hareket etmiyor. Amım onu sıkarken bile, sürtünme için çaresizce, beni bekliyor.

Jameson dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Nadiren olduğu halde nazik.

Mümkün olduğunu düşünmediğim bir anda.

Kalbime kibrit çakan bir viski öpücüğü. "İyi misin?"

"Evet." Onu daha derinden öpüyorum ve o da hareket etmeye başlıyor.

Bacaklarımı yukarı kıvrırmak için kollarını dizlerimin altına sıkıştırıyor, kalçalarının her yuvarlanışında inşa edilen şeyi kovalarken kendini varlığımın merkezine sürüyor. Yüzünü boynumun yan tarafına gömüyor, yukarı ve aşağı giden yolu öpüyor.

Belki de Jameson haklıdır. Ben rüzgârdaki bir kıvılcımım. Çünkü beni her sert santimi almaya zorlarken vücudum ihtiyaçla yanıyor.

Her santimini.

"Jameson-" diye nefes alıyorum, gözlerim açılıyor, "prezervatif takmıyorsun." "Hayır, değilim." Kaldırıyor, neredeyse sonuna kadar çekiyor, nerede olduğunu izliyor

Yavaşça geri iterken birbirimize bağlanıyoruz. "Evimde hiç yok."

"Neden?"

Bu sefer, neredeyse sonuna kadar çektiğinde, sadece ucu içimdeyken duraklıyor.

"Çünkü burada insanlarla yatmıyorum." Tekrar soktu.

Ama tam olarak yaptığı şey bu. Beni burada, yatağında beceriyor.

Beni o kadar sert beceriyor ki zor nefes alıyorum. Ne yaptığının farkında olsa bile durmuyor.

Pervasızca. Dikkatsiz.

Ve ben aptalca ona izin verdim.

Jameson kalçalarını eğiyor ve beni daha derinden vururken var olduğunu bilmediğim bir nokta buluyor. Sikinin darbeleri defalarca oraya çarpıyor. Ama tam diğer tarafa düşmek üzereyken çekiliyor.

"Hayır." Hayal kırıklığı içinde battaniyeyi kavıyorum. "Ben de gelmek üzereydim."

"Biliyorum." Sırıttırıyor, kalçalarımı kavıyor ve ben dört ayak üzerinde durana kadar onları bir yel değirmeninde döndürüyor. Kalçalarımı kavıyor ve tekrar içeri itiyor, bu açıdan beni daha derine çekiyor.

"Beni durdurmaya mı çalışacaksın, orman yangını?" Kollarımdan tutup diz çökmem için beni yukarı çekiyor ve sırtımı eğilmeye zorluyor. Çenesindeki kirli sakal, boynumdaki yolu öptüğünde boynumu çiziyor. "Yoksa iyi bir kız olup seni döllerimle doldurmama izin mi vereceksin?"

Cevabımı zaten biliyorum ve bu çok korkutucu. "Ben seninim."

"Aferin kızıma." Aşağı uzanıyor ve parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Sikimi sıkarken çok iyi hissediyorsun. Sanırım bu am benim için yaratılmış."

Jameson kulübünü yönetir gibi bedenimi yönetiyor. Her şeyiyle.

Beni daha derinden becerebilmek için dizlerini açıyor, avuçlarını karnımın üzerine uzatıyor. Nefesimizden kalp atışlarımıza kadar tek vücut oluyoruz.

Başımı göğsüne yaslayıp uzanıyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. , bu adamın bir dakikalığına bile olsa zapt edilebileceğini hissetmeye ihtiyacım var. Ellerimde onu yerinde tutabilir ve daha az sonsuz hissetmesini sağlayabilirim.

Genişliyoruz.

Olmak.

Ne? Bilmiyorum.

Tek bildiğim sert hamleleriyle göbeğimin ağrıdığı ve sert öpücüğüyle tenimin yandığı. Bedenim, zamanda yeni bir anın başlangıcı gibi bölünüyor.

Bunu sadece bir şeyi kanıtlamak için yapmadığı yanılsamasına kapılıyorum. Beni burada, kulübünün intikamını almaktan daha fazlası için istiyor. Beni serbest bırakmaktan daha fazlası için beceriyor.

Belki o da böyle hissediyordur.

Öpücüğünün kalpten geldiği yanılsamasında boğuluyorum.

Dili ağzıma dalıyor ve ben de onun sikine yapmak istediğim gibi emiyorum ama o beni reddediyor.

Eşsiz bir sabra sahip, ama kendini bıraktığında da acımasız bir adam.

Jameson inliyor, beni yatağa geri döndürüyor, böylece bana tamamen sahip olabiliyor. Kıcımlı yatırıyor ve yıldızları görmeme neden olan sınırlara vuruyor. Leğen kemiği her hamlede klitorisime sürtünüyor ve bu vücudumun başa çıkamayacağı kadar fazla.

"Siktir, Tempe. Bana o küçük dar amcığını ver. Boşaldığını hissedeyim."

Doruğa ulaştığımda ağızım açılıyor ama ses çıkmıyor. Kulaklarım çınlıyor ve bedenim şimdiye kadar içimde titreyen en yoğun salınımınla sarsılıyor.

"Ne kadar iyi bir kız."

Onun sözleri.

Onun

övgüsü.

Onun

dokunuşu.

Jameson kayıyor ve yüzünü boynuma doğru kıvrırken vücudu geriliyor. Tıpkı söz verdiği gibi beni dolduruyor. Sonuçlarını düşünmeden.

olmalı ama değil. Onu üzerimde, içimde istiyorum.

Hiçbir erkeğin beni prezervatifsiz becermesine izin vermedim, ama buna her şeyi vermek istiyorum.

Belki de yaması ve talep ettiği ilgi yüzündendir.

Belki de hayatındaki herkesten daha iyi değilim, vereceğini bildiğim şeyi alıyorum.

Ya da belki de bunun daha fazlası olabileceğini düşünecek kadar safım.

Jameson kalkıyor, saçlarımı yüzümden çekerken bana bakıyor. Gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey var. Duygularını çok nadir gösteren bir adamın duyguları.

Geçmişinden gelen acı.

Bugününden gelen baskı.

Yamasından gelen

zorunluluk.

Jameson'ın da bu gece benimle aynı şeye ihtiyacı vardı. Bu odanın dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ve biz de buna boyun eğdik.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak yanağımda geziniyor. "Bütün kurallarımı çiğniyorsun, Tempe. Tüm lanet kurallarımı."

"Sen de benimkini kır."

Çelik

BU HAYAT ASLA DURMAZ.

Asla yavaşlamaz.

Kulübüm günün her dakikasında benim dikkatime ihtiyaç duyuyor ve şimdiye kadar da bunu başardılar.

Birkaç gün önce yatağında Tempe ile uyanmak yapmamam gereken bir hataydı ve bunu geri almak mümkün değil.

Dikkatimi dağıtıyor ve şimdi gözümü her kırpışımında onu önümde diz çökmüş görüyorum. Kulübümün ihtiyaç duyduğu türden bir adam olacaksam sahip olamayacağım her şeyi sunuyor.

Düşüncelerimi temizleyebileceğimden de değil. Tempe'nin inşa ettiği kilometrelerce yüksek duvarların ardında masum bir şey var. Acımasız savaşçının altında yumuşak bir şey. Ve hayatı ne kadar zor olursa olsun, dokunuşu iyileştiriyor ve öpücüğü içimi açıyor.

Ona direnmek için elimden geleni yaptım, sabırlı olmaya çalıştım. Kontrolü elimde tutmaya çalıştım, ama o kopardı.

İnsanları sevmektense öldürmeyi daha iyi beceren bir adama şefkat gösterdi.

Belki de beni zor bir günün sonunda yakaladı. Zor bir ayın. İmkansız bir yılın.

Zayıf bir an.

Hainin kızı dizlerinin üzerine çöktü ve ben de beni ve adamlarımı yok etmeye çalışan kanın gözlerinin içine baktım. Bana göz kırptı ve ben yirmi bir yaşında başkan armamı ilk kez taktığımdan beri verdiğim savaşı unutmak istedim.

Onun sunduğu huzuru istiyordum.

Rahatlık.

Benim kadar güçlü bir adamın bir anlığına teslim olacak kadar zayıf olduğu bir şey.

Dudaklarını ayırdı ve evrendeki duraklamayı hissettim. İstememe izin verilmeyen şeylere, istediğimi hiç bilmediğim şeylere teslim oldum.

Kadınları çıplak sikmiyorum ve kesinlikle onları gerçek yatağında sikmiyorum.

Evimde kalmalarına izin vermeyeceğimden eminim. Koyduğum her kuralı çiğniyor.

Tempe kendini benim zihnimi uyuşturan fetihler listemdeki bir başka onay işareti olarak görüyor olabilir, ama bundan o kadar uzak ki artık kim olduğumdan emin değilim.

Yaptığımız şey seksten daha fazlasıydı ve bir ilişkiden bundan daha fazlasını istemenin tehlikesini genç yaşta öğrendim.

Babam tüm kalbini anneme vermişti. Asla yolundan sapmadı ve annemin ona verdiğinden fazlasını istemedi. Bir ailesi olsun istedi ve oldu da; önce ben, sonra kardeşim.

Ama kulüpte olsanız da olmasanız da hayat öngörülemez. Wyatt'ı henüz bir yaşındayken kaybettiğimizde annem asla toparlanamadı. Beş yaşında olmam ve bunu zar zor anlamam önemli değildi. Geçen her günün etkisini hissettim.

Cenazeden sonra annem odasından nadiren çıktı. Ona yardımcı olabileceğini düşündüğüm şeyleri getirmeye çalıştığımda beni görmek bile istemedi.

En sevdiğim pelüş hayvanım, en sevdiğim battaniyem, bir sarılma.

İşte o zaman insanların hayalet olmak için ölmek zorunda olmadıklarını öğrendim. Gözümüzün önünde bir hayalete dönüşmesini izledim. Çılgınlıklarıyla eve musallat oldu. Havayı soğutuyordu.

Babam onu bir arada tutmaya çalıştı ama parçalar her yerdeydi. Sevgimiz onu düzeltmeye yetmedi. Benim sevgim delikleri doldurmaya yetmedi.

Aşkın uzun sürmediğini öğrendiğim o günü hâlâ hatırlıyorum.

Babam ve ben eve geldiğimizde evin içinde bir esinti vardı çünkü arka kapı açık bırakılmıştı. Önce babam içeri girdi, ben de hemen arkasındaydım. Babam motosikletini tamir ederken ve Helix ile konuşurken ben oyuncak arabalarımıyla oynadığım dükkandaydık.

Anahtarları sıraladım, arabalarım için engelli bir parkur yaptım. Her günkü gibiydi.

Kâbuslar beni ele geçirdiğinde, annemin ayaklarının havada süzülüşünü hâlâ görebiliyorum. Vücudu sallanırken geceliği rüzgârda savruluyordu.

Bükülmüş yüzü. Rengi solmuş cildi.

Zaten dönüşmekte olduğu hayalete son geçiş.

Bizi sevmesi onu burada tutmaya yetmedi ve bir daha asla rahatlık hislerine güvenmemeyi öğrendim.

Sevmiş ve kaybetmiş olmanın daha iyi olduğunu söyleyenler, kalp kırıklığının insanı nasıl bir seviyeye getirebileceğini bilmiyor.

Bu yüzden ilişkilerle ilgilenmiyorum. Özellikle de adımları bir kızın arkasına yazarak bitenleri. Babam bunu yaptı ve bakın onu nereye getirdi.

Bana soğuk de.

Bana kalpsiz

diyebilirsin.

Bana duygusal bağılıktan yoksun diyebilirsin.

Alternatifinden daha iyi.

Ama Tempe ve Austin'in evimde yaşıyor olması beni rahatsız etmeye başladı. Ve onun kollarımda olması göğsümde hissizleştiğimi sandığım bir şeyi harekete geçirdi. İkisi de kendimden şüphe etmeme neden oluyor ki bu da bir MC başkanı için tehlikeli.

Şu andan itibaren akıllı

davranmalıyım. Biraz mesafeye

ihtiyacım var.

Son birkaç gecedir kulüp binasında uyuyorum çünkü diğer alternatiften daha iyi.

Bir anlığına Tempe bana kendimi güvende

hissettirdi. Benim dünyamda güvende olmak

tehlikelidir.

Ben de o uyanmadan yatağımdan sıvıştım, kulübe gittim ve o zamandan beri dönmedim. Yaptıklarımızın bir şeyleri değiştirmesini beklemektense benden nefret etmesi daha iyi.

"Yine mi sigara içiyorsun?" Kiliseye ilk gelen Legacy oldu ve ikinci sigaramı içtiğimi fark etmedi bile.

"İstifa ediyorum."

Belki yeterince söylersem inanırım.

"Biliyorsun..." Legacy sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni izliyor. "Bazen hayatın küçük sürprizleri iyi bir şeydir."

"Neden bilmiyorum."

"Tempe." Legacy elini dizine vuruyor. "Ve Austin."

Sigaramdan bir nefes çekiyorum, keşke diğer çocuklar da gelse de kiliseyi başlatabilsem.

"Yakında gidiyorlar. Hayalet sürücüde ilerleme kaydediyor ve sonra onları serbest bırakacağım."

Legacy, gözleri yargıda bulunurken bile hiçbir şey söylemeden mırıldanıyor.

"Bu Bea ile olduğu gibi değil, tamam mı?" Bir nefes daha çekiyorum. "O senin çocuğun ve Sera kaçtığında onu yanına almaktan başka çaren yoktu. Ama Tempe ve Austin Helix'in ailesi, benim değil."

"İşte burada yanıyorsun Jameson." Legacy başını sallar. "Onun kanındanlar ama ailesi değil. O çembere kimi alacağımıza biz karar veririz, tıpkı bu kulübe kimin ait olacağına karar verdiğimiz gibi."

"Onu sahiplenmiyorum." Sigaramı söndürdüm, Legacy bu konuda bana bu kadar saçmalamazsa bir tane daha yakmak için can atıyordum. "Sadece ona yardım ediyorum."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun." Legacy parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ama herkes sadece kendisine ait bir hayat dilimini hak eder. Bea gelene kadar bunu fark etmemiştim. Ondan önce bu kulüp benim için her şeydi, tıpkı senin için olduğu gibi. Hiçbir şeyin onun üstüne çıkabileceğini düşünmemiştim. Ama Honey Bea... O küçük kızın mutluluğu için kanımı, canımı ve ruhumu veririm. İhtiyacım olduğunu düşünmediğim güneş ışığı o. Sen de bunu hak ediyorsun. Sana bu kulübün dışında bir amaç verecek bir şey. Seni mutlu edecek bir şey."

"Beni mutlu eden şey bu kulüp." "Hayatta

bundan daha fazlası var."

Başımı arkaya eğip derin bir nefes alıyorum. "Benim için değil."

Adamlarımı güvende tutmak istiyorsam hayır. Dikkatlerinin dağılmaması için bana güveniyorlar, Tempe ve Austin de tam olarak bunu yapıyor, dikkatimi dağıtıyorlar. Evime taşındıklarından beri dikkatim iki yerde.

Kafamı toparlayabilmem için gitmeleri gerek.

"Sadece bir düşün," diyor Legacy. "Sana söylediklerimi bir kez kabul ettiğinde, son zamanlarda içinde bulunduğun bu kötü ruh halinden kurtulacaksın."

"İhtiyacı olan şey biriyle yatmak." Soul sarı saçlarını alnından silerek odaya girer.

Keşke sorunlarımın burada başladığını bilseydi.

Tempe'yi becermek bana asla onun gibi bir kıza hak ettiği hayatı verebilecek türden bir adam olamayacağımı hatırlattı.

"Her zamanki gibi yardımsever, Soul." Legacy başını sallar.

"Sadece üzerime düşeni yapıyorum." Omuz silkiyor. "Sen de biraz amcık kullanabilirsin. Kulüpteki tüm bu aile saçmalıkları keyfimi kaçırıyor."

Neyse ki, Legacy ve Soul konuya girmeden diğer çocuklar odaya süzölmeye başlar. Aile konusunda zıt görüşlere sahipler ve ikisini de fikirlerinden vazgeçirmeye çalışmanın bir faydası yok.

İçeri giren son kişi Ghost oluyor ve kapıyı kapatıyor. "Sürücüyü kırdın mı?" O otururken ben de soruyorum.

Ghost haftalardır flash belleği hacklemeye çalışıyor, ancak güvenlik duvarları birbiri ardına geliyor.

"Evet, ama bundan hoşlanmayacaksın."

"düşünmemiştim. Ne var orada?"

Ghost öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayıyor. "Sapphire Rise hakkında bilinmesi her şey. Bina planları, defterler, izinler."

Ghost'un bunu söylemesini beklemiyordum.

"Helix ya da Günahkarlar bir striptiz kulübü hakkında içeriden bilgi alarak ne halt etmek isterler ki?"

"Hoşuna gitmeyecek kısım da bu." Hayalet arkasına yaslanır. "Hoşlanmazlar."

"O zaman kim-" Farkına vardığımda soruyu bitirmemiştim. "Rick Zane."

"Siktir." Soul yumruğunu masaya vuruyor, bu durumdan benim kadar mutlu değil.

Ghost, "En azından artık Demir Günahkârlar'ın maaş bordrosunu kimin finanse ettiğini biliyoruz," diyor.

Bunu daha iyi yapacağından değil.

Rick Zane Strip'in çoğunu kontrol ediyor ve Twisted Kings işletmelerini buradan uzaklaştırmaya çalışıyor. Karşı koymak için ne yaparsak yapalım bunu başarıyor. Demir Günahkârlar dikkatimizi dağıtırken, o da şehri teker teker işletmelerimizin peşine takıyor.

Kural ihlalleri.

Lisans süreleri.

Her sorunumuzu olduğu anda biliyor gibi görünüyor ve artık bunu nasıl yaptığını biliyoruz - içeriden bilgi.

"Zane'in bu işe karışması mantıklı." Legacy'nin kaşları çatıldı. "Günahkârlar son zamanlarda daha fazla kaynağa sahip oldular ve artık nereden geldiklerini biliyoruz."

Havoc, "Eğer durum buysa, bu onları alt etmeyi daha da zorlaştıracaktır," diye ekliyor.

Adam haklı. Savaş paraya mal oluyor ve Rick Zane düşmanlarımızı dipsiz kaynaklarla finanse ediyorsa, bu tam bir kabus olacak.

"Bunun zamanlaması başka bir sorunu gündeme getiriyor." Hayalet odaya bakar. "Son hedefleri dövme dükkanydı. Kuralları ihlal ettiğimiz için bizi kapattılar."

"Farkındayım."

"Bu Helix çoktan öldükten sonraydı." Hayalet bana baktı. "Bu bilgiyi başka biri sızdırmış olmalı."

"Eğer içeride başka biri varsa, neden Tempe'yi onu almaya gönderdiler?" Havoc konuşuyor. "Buradaki herhangi biri flaş belleği herhangi bir tehlike yaratmadan alabilirdi. Tek yapmaları gereken Ghost'un bilgisayarındaki bilgileri alıp dışarı çıkarmaktı. Bu hiç mantıklı değil. Bellek ellerine geçer geçmez Demir Günahkârlar'a götürmek yerine neden onu sakladılar ve buraya gelmesini sağladılar?"

Bu iyi bir nokta ve benim iyi bir cevabım yok. "Bilmiyorum." "Bu işin içinde olmadığına emin misin?"

"Eminim amına koyayım." İstedğimden daha yüksek sesle çıkıyor ama geri almıyorum çünkü bunu kafasına sokması gerekiyor. "Ve bunun hâlâ sorgulanıyor olmasından hoşnut değilim."

Havoc başını sallıyor, arkasına yaslanıyor. Ama yüz ifadesi bana kararsız olduğunu söylüyor.

"Tempe'yi buraya neden gönderdiklerini bilmiyorum ama o bu işin bir parçası değil. Bundan şüphesi olan varsa bu odadan defolup gidebilir." Birinin gitmesi için yeterince uzun süre duraklıyorum ama gitmiyorlar. "Eğer kulübü korumak istiyorsanız, Günahkârlar'a içeriden kimin bilgi sızdığını bulun. Onları kimin finanse ettiği de umurumda değil; bana Titan ve adamlarını alt etmenin bir yolunu bulun."

"Peki ya Zane?" Soul sorar.

Saçımı geriye itiyorum. "Her seferinde bir sorun. Şu anda kirli işlerini yaptırmak için onları kullanıyor ve bu konuda akıllıca davranıyor. Önce Demir Günahkârlar'ı alaşağı edeceğiz, sonra Zane'le ilgileneceğiz. Anlaştık mı?"

Herkes başını
sallar. "İşe
koyulun."

Yavaşça, herkes odayı terk eder.

Söylemeseler bile birkaçının benden şüphe ettiğini söyleyebilirim. Ama şu anda sadece bu kadarını kontrol edebiliyorum ve zamanla onlar da benim gibi Tempe'nin bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını anlayacaklar. Onlar işlerini yaptıkları sürece, onları ikna etmek başka bir günün sorunu.

Herkes dağılırken ben de kulüp binasının önündeki bara doğru ilerliyorum. Baş ağrımı dindirmek için bir shot'a ihtiyacım var.

Ne zaman kulübü yeniden bir araya getirdiğimi düşünsem, başka bir şey onu parçalıyor. Babam bunu kolaymış gibi gösterdi ama belki de lider olmak için daha uygundu.

"Hey, Steel."

Göz ucuyla bakıyorum ve yeni yama tavşanlarından biri olan Wren'in yanımdaki bar taburesine kaydığını görüyorum. Kızıl saçları, parlak mavi gözlerini ortaya çıkaran sıkı bir at kuyruğu şeklinde. Büyük sahte göğüslerini göstermek için öne doğru eğiliyor ve bu benim için yeterli oluyordu.

Yeni bir yüz.

Güzel bir
göğüs. Güzel
bir zaman.

Ama şu anda bunların hiçbir anlamı yok.

"Arkadaş ister misin?" Wren gülümseyerek sorar.

Kulüp binasının kapısı açılıp Tempe içeri girdiğinde ben hâlâ ona bakıyor ve sorusunu değerlendiriyordum.

İçeri girdiğinde saçlarıyla uğraşıyor, odayı incelerken saçlarını başının üstünde düğümlüyor. Gözlerimiz birleştiğinde, bakışları yanımda oturan Wren'e kayıyor ve duruşunda bir değişiklik olduğunu hemen hissediyorum.

Wren'i becermeliyim. Ya da en azından Tempe'nin öyle olduğumu düşünmesini sağlamalıyım. Bu onu o kadar hızlı uzaklaştırır ki, bir daha asla saçmalıklarına kanmaz. Ama Tempe'nin bacakları arasında kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu bilirken başka bir kadına dokunma düşüncesi varlığını sorgulamama neden oluyor. Ve şimdi bunu hissettiğime göre, gitmesine izin veremem.

"Üzgünüm, tatlım. Meşguldüm." Ayağa kalkıyorum ve önünde durduğumda bana bakmayı reddeden Tempe'ye doğru ilerliyorum.

Bir kez daha saçlarını karıştırmaya başladı, yanında duvara yaslanmış beni fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Havoc'u arıyorum."

Adının onun ağzından çıkması, çenemi sıktığım için neredeyse çatlamasına neden oluyor. "Neden Havoc'u arıyorsun?"

Tempe gözlerini daha da kısıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Çünkü evdeki çamaşır makinesi iki gün önce bozuldu ve Havoc çamaşırları kulüp binasına getirdi. İş için üniformamı almam gerekiyor."

"Neden Havoc'a benimle değil de bununla gidiyorsun?"

"Gerçekten mi Steel?" Çenesini yukarı kaldırıyor ve kızgınlığını tüm gücüyle hissediyorum. "Bu konuda senden ne zaman yardım istemem gerekiyordu? Ya da daha iyisi, *nasıl*? Telefonum hâlâ sende ve günlerdir ortalıkta yoksun."

"Meşguldüm."

Hâlâ barda oturmakta olan Wren'e bakar. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Bu değil-"

"Umurumda değil. Bir gece için anlaşmıştık, unuttun mu?" Gözleri kısıldı. "Bu işe senin değişmeni bekleyerek girmedim. O yüzden endişelenme, hislerini yakalayamadım. O gece senin için neyse benim için de oydu ve bu konuyu bir daha konuşmayacağız. Bırak ben kendi işimle ilgileneyim, sen de kendi işinle ilgilen."

Havoc'u aramak için kulüp binasına doğru yürümeye başlamadan önce Wren'e bir kez daha bakıyor.

Onu durdurabilirim, bunu istiyorum. Ama aynı zamanda onun aradıklarını karşılayamadığım zaman bunun bir anlamı olmadığını da biliyorum.

Onu uyardım, ben iyi bir adam değilim.

Keşke şu anda kendimden nefret etmiyorsa olsaydım.

Tempe

İŞ NİHAYET YENİDEN BİR RUTİN GİBİ GELİYOR.

İçecek servisi.

Yakışıklı erkek arkadaşlarını savuşturmak.

Geceyi yapış yapış yerleri ve birayla ıslanmış bar üstlerini geçirmek.

Sonny ve Reyes her vardiyamda bana şoförlük yapıyor ve neyse ki ortalık sakin. Jameson'ın Austin ve beni daha ne kadar risk altında göreceğini bilmiyorum ama böyle devam ederse yakında bizi gönderebilir.

İstedığinin bu olduğu çok açık.

Birlikte yattığımız anda, kulüp binasında yaşama rutinine geri döndü. Beni görmezden geliyor ve ben isteyken Austin'in onu gördüğünü bilsem bile, ben oradayken evden kaçıyor.

Artık onun için zahmete değmememiz an meselesi ve belki de bu iyi bir şeydir. Bir noktada, kendim ve kardeşim için yeni bir hayat kurmam gerekiyor.

Ona bundan sonra ne bekleyebileceğini göstermeliyim.

Yine de, Jameson'la geçirdiği tek bir gecenin onu tam bir pislığe dönüştürdüğü gerçeğini her düşündüğümde sınırlarımı kemiren rahatsızlığa engel olamıyorum.

Yine de bir motorcuyla -başkanla- neye bulaştığımı bildiğim için şaşırmamalıydım. Annem genellikle totem direğinin altındaki adamlarla çıkardı ve onlar da egoları ve bütün bir kulübün hayranlığı olmadan da yeterince kötüydüler.

Günün sonunda, Jameson kendi çıkarlarını gözetten bir adam. Bu, erkeklere neden güvenmediğimin mükemmel bir örneği.

İyi iş, Tempe.

Motorcular hakkındaki tüm teorilerimin doğru olduğunu kanıtladı. Sanırım ihtiyacım olan motivasyon da buydu.

Jameson son birkaç gündür evden kaçtığı için online derslerime odaklanıyorum. Genel çalışmalarımı neredeyse bitirdim ve bu dönemi atlattığım sürece sonbaharda fizik tedavi programına başlayabilirim.

Austin o zamana kadar anaokuluna başlayacak, bu yüzden derslerimi onun okulda olduğu zamana denk getirebildiğim sürece bunu başarabilirim. Bardaki geç geceler için bir bebek bakıcısı ayarlamam gerekecek, bu zor olacak ama mümkün.

Bu düşünceyle ev arıyorum, iyi bir okul bölgesinde Dirty Drakes'e hızlıca gidebileceğim bir yer bulmaya çalışıyorum. Güvenli ve emniyetli bir yer. Tüm bunlar okula ilk başladığımda düşünmek zorunda olmadığım lojistik unsurlar, ancak şimdi tek önemli olan bunlar.

Kardeşim için orada olacağım.

Mezun olmam daha uzun sürebilir ve bu berbat işte istediğimden daha uzun süre çalışmak zorunda kalabilirim. Ama bu ikisini nasıl dengeleyeceğimi bulduğum sürece, bizim için daha iyi bir hayat kuracağım. Austin'e çok çalışan birini örnek göstereceğim, örnek alabileceği birini. Ona annemin ikimize de asla göstermediği şeyi göstereceğim, bağlılığı.

İlk adım, bulduğum bir daire için depozito yatırmak. Önce daireyi gezmem gerekiyor ama bu Jameson'dan bir iyilik istememi gerektiriyor ki bu da onu barda yama tavşanlarından biriyle yakaladıktan sonra yapmak isteyeceğim son şey.

Anladım.

Babam bir motorcuydu, bu yüzden kulüp binasında erkekler ve kadınlar arasında işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ama Jameson'ı benimle birlikte olduktan sonra onunla görmek beni kıskanç bir kız arkadaş gibi hissettirdi.

Bunu kontrol altına alana kadar onunla yüzleşmek için kendime güvenemem. Yakında fazla seçeneğim kalmayacak. Pearl'ün bugün bir randevusu vardı, bu yüzden Jameson kardeşime bakmayı teklif etti. İşim bitince onu görmek zorunda kalacağım.

Marley barın diğerk ucunda kıkırdıyor ve telefonuna bir şeyler yazdığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Sakin bir gece olduğu için o sosyal medyada gezinirken ben de kokteyl peçetelerini ve pipetlerini yeniden düzenliyordum.

"Kim seni böyle kocaman gülümsetiyor?" Telefonunu arka cebine sokarken gidiyorum.

"Sana bahsettiğim futbolcuyu hatırlıyor musun?" "Oyun kurucu mu?"

"Bu bir koşucunun dayanıklılığını mı bozuyor? Evet." Marley dudağını ısıyor, sırtmasını güçlkle engelliyor. "Yarın beni dışarı çıkaracak."

"Gerçek bir randevu." Kolunu dürtüyorum. "Şu haline bak, gerçek bir ilişki yaşıyorsun."

"Eğer bu adam beni dün geceki gibi becermeye devam ederse, benden dürüst bir kadın yaratabilir."

Bir kaşımı çattım. "O kadar iyi mi?"

"Çok iyi." Marley gülümser. "Ve neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya çalışma. Son birkaç gündür seni buralarda dolaşırken gördüm. Aklında bir erkek olan tek kişi ben değilim."

"Bilmiyorum."

"Öyle mi?" Köşedeki masada oturan Sonny ve Reyes'e baktı. "O zaman bu korumalar da neyin nesi?"

"Sadece bana göz kulak oluyorlar."

"Kimin isteği üzerine?" Marley sırtarak parmağıyla alt dudağına vuruyor. "Birkaç hafta önce seni kurtarmaya gelen parlak zırlı şövalye olabilir mi?"

Gözlerimi

kısıyorum. "Ben

de öyle

düşünmüştüm."

"O bir şövalye değil." Başımı sallıyorum. "Ve onun parlak zırlı aslında deri bir kesik ve bana ondan uzak durmamı hatırlatan milyonlarca kırmızı bayrak. Güven bana. Orada bir şey olduğu yok. Bana kötü bir durumdan kurtulmam için yardım ediyor."

"Ama ne kadar yardımcı oluyor, Tempe? Çünkü son zamanlarda çok rahatladın." Jameson'ın vücudumdaki ellerini hatırlayınca yanaklarım ısınıyor.

Hemen ardından yaptıklarından nefret etmem, onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu unutabileceğim anlamına gelmiyor.

"Aynen öyle." Marely uzaklaşmaya başlarken bir grup müşteri barın onun tarafına oturur. "Kendine istediğin kadar yalan söyle, ama haklı olduğumu biliyorsun."

Yine de, keşke olmasaydı.

Lavabodan temiz bir bardak alıp kurulamaya başlıyorum, düşüncelerimin tekrar Jameson'a dönmesinden nefret ediyorum. Marley beni düşünmemeyi tercih ettiğim her şeyle yüzleştiren bu imkânsız. Bardağı bırakıp başka bir bardak alıyorum, o sırada karşımdaki bar taburesine bir vücut kayıyor.

"Size ne getirebilirim?"

"Sek viski." Tanıdık ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bu adam evime zorla girip annemi öldürdüğünden beri peşimi bırakmayan gözlere bakıyorum. Bedeni yere yığılırken ona merhamet göstermeyen gözlere. Zaman donarken kara bir deliğe dönüşen gözlere.

Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ama kulaklarının arkasına sıkıştırılabileceği kadar uzun. Sakalı kesilmiş ama dağınık ve gözleri saf şeytani.

"Merhaba, Tempe."

Bir adım geri çekilip arkasından su içip bir şeylere gülen Sonny ve Reyes'e bakıyorum.

Onlara bağırarak için ağzımı açtığımda, "Ben olsam bunu yapmazdım," diyor. "Kardeşini korumak istiyorsan iyi bir kız olmalısın."

"Austin zaten güvende." Adama tekrar bakarken sesim titriyor.

Jameson'la birlikte ve şu anda Jameson'la aramızda ne tür bir gerilim olursa olsun, kimsenin onu incitmesine izin vereceğini sanmıyorum.

Adam sırtıyor. "*Şimdilik* güvende. Ama yakında Twisted Kings'hoş karşılanmayacaksın. Ne de olsa Steel kadınları çok uzun süre elinde tutmasıyla bilinmez."

Midem bulanıyor ve bunu belli etmemek için her şeyimi ortaya koyuyorum. "Kimsin sen?"

"İşbirliği yaparsan sana yardım edebilecek biri." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bana Dimitri diyebilirsin."

Söylediği tek bir kelimeye bile inanmasam da en azından canavara bir isim koydum.

"Bana yardım edebileceğini sana düşündüren ne? Bana tuzak kuran sensin."

"Hâlâ , değil mi?" "Senin sayende değil."

Dimitri öne doğru eğildi, bana dik dik baktı. "Seni oraya ölmen için gönderdiğimi mi sandın? Steel bir kadına zarar veremeyecek kadar amcıktır. Bunu herkes biliyor."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Omuz silkiyor ve bana, gerekli görürse bir kadına elini sürmekten çekinmeyeceğini söyleyen aşağılık bir gülümseme atıyor.

"Ne istiyorsun?" Elimdeki bezi barın üzerine bırakarak sordum. "şeyi çoktan buldular. Sakladığın şeyi sana getiremem."

"Hâlâ peşinde olduğumuz şeyin bu olduğunu düşünmeniz ilginç. Ya Twisted Kings göründükleri kadar aptallar ya da Steel size her şeyi anlatmıyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

Dimitri başını öne eğdi. "Bunu yakında anlayacaksın. İhtiyacımız olanı zaten yaptın."

"İstediğin şeyi zaten aldıysan, neden buradasın?" "Bir erkek sadece bir içki isteyemez mi?"

"Şehirdeki tek bar burası değil." Onu küçümsedim.

Dimitri daha yakına eğiliyor, bakışları göğüs dekoltemde gezinirken duraksıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Belki de buranın manzarasını seviyorumdur."

"Sen hastasın."

"Ve sen de annen gibi alıngansın." Sırıttıyor. "Ben sevmeyene kadar onun bu yönünü hep sevmişimdir."

Midem bulanıyor. "Annemi ne kadar iyi tanıyordun?"

"Onun tüm iyi yanlarını aldığını bilecek kadar." Dimitri dudaklarını ıslatarak beni izliyor, ben de geri çekiliyorum.

Tekrar Sonny ve Reyes'e bakıyorum ve bu sefer Sonny'nin bana baktığını görüyorum. Ona işaret etmek için elimi kaldırmaya başlıyorum ama ben fırsat bulamadan barın diğer tarafından gelen bir gürültü dikkatini çekiyor.

Adamın biri elindeki bira şişesini duvara fırlatarak bağırıyor.

Dönüp sahnenin nasıl oynandığını görüyorum ve Sonny ile Reyes bunu fark edip ayağa kalkıyor ve adamlar olay çıkarmaya başlarken yanlarına gidiyorlar.

Her şey bir anda olur. Bir şişe kırıldı ve oda patladı. İnsanlar ayağa kalkıyor ve tezahürat yapıyor. Oda hareket eden bedenlerle dolup taşıyor ve yanımdan hızla geçen barmenlerden biri bana çarpıyor.

"Hey." Dimitri üzerinden atlayıp beni yakaladığında kendimi sabitlemek için barı daha yeni kavramıştım.

"Peki, bu uygun değil mi? Korumalarınızın dikkati çok kolay dağılıyor." Dimitri'nin kulağıma gelen sesi midemi bulandırıyor.

Kalabalığı tarıyorum, ama şimdi birden fazla kavga çıkmış ve Sonny ya da Reyes'i insan kalabalığı içinde bulamıyorum.

"Bırak beni." Dimitri'nin yan tarafına dirsek atıyorum ve bunun şiddetiyle da gülüyor.

"Böyle mi seviyorsun, tükürük ateşi? Sert mi?" Saçımın arkasından tutup beni ara sokağa açılan bir kapıya doğru çekmeye çalışıyor. "Kavga etmek istiyorsan umurumda değil. Bu beni çok sinirlendiriyor."

"İğrençsin." Kolunu kaşıldım, kan aktı.

Beni dışarı çıkarmasına izin veremem. Eğer yaparsa, ondan asla kaçamayabilirim.

Bileğini kavrayıp tırnaklarımı geçiriyorum ve aynı anda kaval kemiğine olabildiğince sert bir tekme atıyorum. Bu beni bırakması için yeterli oluyor ve bileğini kavrayarak ellerinden kurtuluyorum.

Dimitri boğazımı hedefleyerek hamle yapıyor ama ben tam zamanında eğilip bacaklarının arasına olabildiğince sert bir yumruk indiriyorum. Kendini tutarak eğildi.

"Kaltak. Bunu ödeyeceksin." Ama nefes almak için çırpınırken kelimeleri boğuk çıkıyor.

Kendine gelir gelmez bana sarılmasını bekliyorum ama bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve onun yerine bir adım geri atıyor.

"Başka zaman, Tempe." Dişlerini gıcırdatıyor. "Zaten şu anda olduğun yerde kalman daha iyi."

Bir grup adam aceleyle yan kapıdan çıkıyor ve Dimitri de onlarla birlikte ortadan kayboluyor, tam Sonny ve Reyes yanıma gelirken kaçıyor.

"Kimdi o?" Sonny bileğimi ovuşturduğum yere baktı. "Beni yerleşkeye gönderen adam."

Sonny, Dimitri'nin kaybolduğu yöne doğru giden Reyes'e başıyla işaret ederken, Sonny benimle kalıyor.

"Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim."

"Buraya gel." Sonny beni bir bar taburesine götürdü ve oturmaya zorladı.

"Ben iyiyim, gerçekten." Ama çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Onu aramana gerek yok."

Sonny cevap verme zahmetine girmiyor çünkü ikimiz biliyoruz. Kulüp böyle çalışıyor. Her şey Jameson Steel'e rapor ediliyor.

Tam da bunun bitmek üzere olduğunu düşünürken.

Dimitri'nin sözleri zihnimde dönüp dururken Sonny Jameson'ı arıyor. Beni Twisted Kings'e göndermesinin bir sebebi vardı ama bana ilk başta söylediği sebep bu değildi.

Bunu çözdüğümü sanmıştım. Neredeyse bittiğini sanıyordum.

Yanılmışım.

Bu karmaşadaki rolümün bittiğini düşünmüştüm. Şimdi, bunun sadece bir başlangıç olmasından endişeleniyorum.

Çelik

Kamyonetimin kapısını kapattığım anda RUH YANIMDA DURUYOR ve yolcu koltuğunda oturan Austin'e bakıyor.

"Senin kız bugün nerede, Çelik?" Ben ön tarafa doğru yürürken omzuma vuruyor.

"Benim kızım değil."

"Yani ona saldırmam umurunda değil mi?" Ben olduğum yerde donup kalınca Soul sırtıyor. "Sevimli küçük şey. Duyduğuma göre çok da ateşliymiş. Eminim o da -"

Gömleğinin önünü tutup onu daha yakına çekiyorum. "Eğer bu cümleyi bitirirsen, lanet olası payını alırım."

"Mm-hmm." Soul gülümsüyor, onu bıraktığımda gömleğini düzeltiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Senin kızın *değil*. Görünüşe göre senin çocuğun da değil."

Kamyonetimde oturan Austin'e bakıp sırtıyor.

"Tamir etmen gereken bir motor yok mu?" Saçlarımı alnımdan itiyorum, Austin'in kapısını açmak için arabanın etrafında dönüyorum. "Git onu yap."

Soul uzaklaşıyor, hala sırtıyor ve tüm saçmalıklarımı görüyor. Beni bu yüzden kızdırıyor - Tempe'nin benim için ne olduğunu itiraf etmem için ne gerektiğini görmek için.

Ve Şimdi burada, daha nitelikli birinin yapmasına izin vermek yerine kardeşine bakıyorum. Çünkü büyükannemin bugün bir randevusu vardı ve Tempe işe çağrıldı.

Okuldan bir arkadaşını aramayı teklif etti ama benden başka birinin onu izleyeceği düşüncesi beni çok kızdırdı.

Kendimi kaybediyorum.

Şimdi dört yaşında bir çocukla Kings Auto'dayım.

Havoc'a, Legacy Sapphire Rise'daki onarımlar için müteahhitle görüşürken yardım edeceğime söz verdim ve neyse ki Austin de peŐime takılmakta bir sakınca görmüyor.

"Bu en havalısı." Austin yükseltici koltuğundan zıplıyor, oto kaporta atölyesinin etrafına bakarken gözleri açılıyor. "Bisikletleri süper hızlı yaptığınız yer burası mı?"

"Bazen." Elimi başının üstüne koyuyorum ve onu garaja . "Çoğu zaman, onları sadece ayarlıyoruz."

"Hey, Steel. Bize fazladan bir çift el getirdin mi?" Havoc üzerinde çalıştığı motordan başını kaldırıp Austin'e el sallıyor.

Austin gururla, "Jameson bana motosikletini nasıl yağlayacağımı öğretecek," diye cevap veriyor.

"Yağı deėiŐtir." Başının üstünü okşadım.

"Anladım." Havoc gülüyor ve ben Austin'i garajdaki uzak bölmelerden birine götürürken yeniden inşa ettiği motora geri dönüyor.

Motosikletimi bakım için daha önce getirmiŐtim ve Tempe'nin bebek bakıcısı olmadığı telefonunu aldığımda işimi yarılamıŐtim. Soul'un telefonu kapattığımda kamyonete ne kadar hızlı atladığım hakkında söyleyecek çok şeyi vardı ama onu görmezden geldim.

"Daha önce hiç bisiklet üzerinde çalıştın mı koca adam?" Austin'e soruyorum, onu benimkine yönlendiriyorum.

"Hayır." Çömelip bakıyor. "Nedir bu?" "Susturucu." işaret ediyor. "Ayaklık."

"Motor bu mu?" Benzin deposunu gösteriyor.

"Hayır, bu." Motora dokunuyorum.

"Güzel." Austin gülümsüyor. "Havoc bana tüm parçaları göstereceğini söylemişti." Başını kaldırıyor ve gözlerindeki heyecan göğsümü dolduruyor.

On altı yaŐımdan beri aralıklarla tamirhanede çalıştım ve pek çok kişiyi motosiklet tamirinin incelikleri konusunda eğittim. Ama Austin ile

Sanki arka cebimde evrenin sırları varmış gibi bana bakıyor, burada oturup ona bildiğim her şeyi öğretmek istiyorum.

Ona, tıpkı babamın yaptığı gibi motosikleti parça parça söküp tekrar nasıl birleştireceğini göstermek istiyorum.

"Sana ne istersen gösteririm evlat." Az önce içimde hışırdayan düşünce her neyse onu gömmeye çalışıyorum. "Ama en basitinden yağı değiştirmekle başlayalım."

Austin ayağa fırlıyor, ben ihtiyacım olan her şeyi toplarken garajda beni takip ediyor. Lokma anahtarından yağ karterine kadar her şeyin ne olduğunu soruyor. Ve ona ilk söylediğimde her bir parçayı ezberleyerek beni şaşırtıyor.

"Belki de içinde biraz tamirci vardır, evlat."

Austin gülümsüyor. "Sence bir araba yapabilir miyim?"

"Eğer istersen." Omuz silkiyorum, Austin benim hareketimi aynen yansıtırken çömeliyorum. "Bir motosikletin tamirine ilk kez yardım ettiğimde senden biraz daha büyüktüm. Babam üzerinde çalışmamız için 1925 model bir Harley Davidson JD motosiklet almıştı. Bir yıl boyunca onu parçalarına ayırıp tekrar bir araya getirdik. Yeni gibi olana kadar restore ettik."

Babamla o bisiklet üzerinde çalışmak hâlâ en sevdiğim anılarımdan biri. Wyatt'ı kaybettikten kısa bir süre sonra aldı ve annem yavaş yavaş kötüleşirken beni meşgul etmek için kullandı.

Onu kaybettikten sonra bitirdik ama o bisiklet bugün bile bana arada kalmışlığı hatırlatıyor. Ortadaki iyiliği. Babamla ilgili her şey biraz daha soğumadan önce.

"Motosiklet bu mu?" Motosikletimi işaret etti.

Başımı salladım. "Hayır, o evdeki garajda. Belki bir ara sana gösterebilirim."

Austin o kadar büyük gülümsüyor ki tüm yüzü aydınlanıyor.

"Pekâlâ. Her şeyden önce yağı boşaltmamız gerekiyor."

Austin'e bir bez veriyorum ve işe koyuluyorum, her adımı açıklıyorum.

Austin parçaları tutuyor ve ihtiyacım oldukça bana veriyor, sürecin her adımıyla ilgili sorular soruyor. Beklediğimden daha dikkatli ama çocuklarla fazla vakit geçirmediğim için ne bekleyeceğimi bilemiyorum. "Doldurmak ister misin?" Doldurmaya hazır olduğumuzda huniyi yerleştirerek soruyorum tekrar yukarı.

"Gerçekten mi?" Gözleri genişliyor.

"Elbette." Yağı ona uzatıyorum, dengelemek için alt kısmını tutuyorum.
"Yavaşça buraya dök."

İlk başta biraz fazla hızlı kalkıyor, ben de zorunda kalıyorum. "Sabır."

Onu sabitliyorum. "Güzel ve yavaş."

Austin odaklanırken alt dudağını çiğniyor. Üstlendiği en önemli görevmiş gibi gözlerini kısıyor.

"Mükemmel." Akışı durduruyorum ve yağı ondan alıyorum. Seviyeyi son bir kez kontrol ediyoruz ve tamam.

"Şimdi sadece koşmamız gerekiyor." Ayağa , bacağını bisikletimin üzerinde salladım. "Bir saniye geride dur."

Austin sırtını bölmenin duvarına dayıyor ve ben de motoru çalıştırıyorum, kesmeden önce bir dakika boyunca yağın akmasına izin veriyorum.

"Bu çok gürültülü." Austin bisikletten inişimi izlerken gözlerini kocaman açıyor.

"Alışsın." Omuz silkiyorum.

"Hoşuma gidiyor."

"Ben de evlat. Motosikletin gürültüsünü her zaman sakinleştirici

bulmuşumdur." "Bir gün ben de motosiklet sürmeyi öğreneceğim." Pelerinini

"Eğitim tekerleği yok."

"Evde bir tane var mı?"

Austin başını sallar. "Bisikletler çok paraya mal oluyor. Tempe belki doğum günüm için dedi."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve aniden onu bisiklet seçmesi için mağazaya götürme isteği duyuyorum. Fark etmesine fırsat vermeden dönüyorum, bezimi bir kenara bırakıyorum ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerliyorum.

Austin de peşimden geliyor ve ellerini yıkamak için bir kovanın üzerine çıkarak yanıma geliyor. "Doğum günümde bir bisiklet alırsam, bana nasıl sürüleceğini gösterir misin?"

Ona hâlâ burada olup olmayacağını bilmediğimi söylemeliyim. Ve eğer gelmezse, kız kardeşinin ona yaptığım pislikten sonra benimle birlikte olmak isteyeceğinden şüpheliyim. Ama o bana böyle masumca göz kırparken bunu yapacak cesaretim yok.

Bir elimi başına koyarak saçlarını savuruyorum. "Kesinlikle, evlat." "Sen en iyisisin, Jameson." Austin gülümsüyor, yanında bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Her seferinde farklı bir süper kahraman pozu veriyor. "Sırada ne var?" "En önemli kısım," diyorum ona. "Temizlik."

Austin kaşlarını çatıyor, omuzları çöküyor. "Bu hiç eğlenceli değil."

"Her şey eğlence değil, koca adam. Ama bir şeyden gurur duyuyorsanız, ona özen gösterirsiniz. Yağ değişiminden temizliğine kadar. Öyle değil mi Havoc?"

Havoc bitişik bölmede kafasını kaldırır. "Bu doğru."

"Sanırım." Austin kaşlarını çatıyor ama biz temizliğe başlarken itiraz etmiyor. "Çok güçlü olmalı," diyor Austin, elindeki Havoc'a bakarak bir kutu parçayı Soul'a verdi. "En güçlülerinden biri."

Austin bana bakıyor. "Pelerinin seni güçlü kılıyor mu?"

"Pelerin mi?"

Uzanıp kesiğime dokunuyor. "Bu bir pelerin, değil mi? Hep onu giyiyorsun."

Parmaklarının dikişin üzerinde gezindiği yere bakıyorum. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz."

"Pelerinim beni güçlü hissettiriyor." Tekrar eline alıyor ve etrafında döndürüyor. "Senin pelerinin de bunu yapıyor mu?"

Austin mavi kumaşı vücuduna sarıyor, beni izlerken içine doğru kıvrılıyor.

"Dürüstçe mi? Bunu hiç böyle düşünmemiştim." Çömelip kendimi onun seviyesine getiriyorum. "Sanırım bu beni güçlü kılıyor, düşündüğünüz nedenlerle olmasa bile."

Kaşları çatıldı.

"Sana süper güçlerini veren şey pelerin değil, Austin." Ellerimi saçlarımın ön kısmına sürüyorum. "Sadakatini gösteriyor. Bağlılığınızı. Pelerinin insanlara neyi temsil ettiğini ve kimi korumaya istekli olduğunu gösterir. Ama günün sonunda, pelerin sadece bir sembol. Asıl önemli olan, iş başa düştüğünde ne yaptığınızdır. Mücadele ederken yanınızda insanlar. Sadece korumaya istekli olduğunuz ve sizi korumayı önemseyen insanlar kadar güçlüsünüzdür."

"Aile gibi mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Aile gibi."

Ne de olsa benim için Twisted Kings bu. "Belki bir gün benim de seninki gibi bir pelerinim olur."

"Eğer istediğin buysa." Sertçe yutkunuyorum, yorumunun neden bir şeyleri harekete geçirdiğinden emin değilim.

Benim ailemde tek bir gerçek gelenek vardır: Kesilen parçayı aktarmak.

O kısmı atlayacağımı düşünmüştüm. Ama Austin bana bakarken, neyi kaçırıyor olabileceğimi sorgulamama neden oldu.

"Son görevimiz için hazır mısınız?" Çok fazla düşünmeden konuyu değiştiriyorum.

"Gizli bir görev gibi mi?"

"Elbette."

"O zaman evet!" Neşeleniyor ve onun heyecanı karşısında sırtımamı engellemek imkansız.

"Al." Ona bir lastik basınç göstergesi uzattım. "Bu nedir?"

"Lastik basıncını kontrol etmek için." Ön lastiği itiyorum. "Bu iyi olmalı."

"Nereden biliyorsun?" Kaşları çatılır.

"Bir süre sonra hissine alışırırsun," diyorum ona. "Ama iki kez kontrol etmek her zaman daha iyidir. Önce güvenlik."

Basıncı kontrol ederken gösterge için ona yardım ediyorum ve düşündüğüm şeyi doğruluyorum. "Mükemmel."

Austin ön tekerleği iterek mırıldanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Hissediyorum."

Sırtarak elinin tamamını lastiğe bastırmasını izliyorum, neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyor.

"Arkayı kontrol etmeye hazır mısınız?"

Austin başını sallıyor, elini ona götürüyor, ön tarafta yaptığının aynısını yapıyor. Okumak için yeterince zorlamıyor ama çabasını takdir ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Austin tekrar itiyor, tüm yüzü buruşuyor. "Bence iyi." "İki kez kontrol edelim." Çömelip göstergeyi taşımasına yardım ediyorum. "Sen Doğru, bu mükemmel."

"Öyle mi?" Bana bakarken gözleri açılıyor. Başımı salladım. "Evet, bu işte ustasın."

"Ben yaptım." O kadar büyük gülümsüyor ki mavi gözleri kapanıyor. "Belki de bu benim süper gücümdür."

"Belki de. Her halükarda, bence sen aradığını buldun evlat." Çak bir beşlik yapması için elimi kaldırıyorum ama o kendini bana atıyor ve beni kocaman bir kucakla sarıyor.

Saf.

Unapologetic.

Bir an donup kaldım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Çocuklar bana sarılmıyor. Benimle zar zor konuşurlar. Ama ellerimi sırtına koyup okşadığımda, kucağıma gömülüyor ve tüm vücuduyla bana sarılıyor. Tıpkı onu sadece Tempe'ye sarılırken gördüğüm gibi.

Göğsümde kükreyen koruma dürtüsü hiç Austin kollarımdayken hissettiğim kadar büyük olmamıştı. Bana hak ettiğim gibi güveniyor. Sanki ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyor.

Aile hakkında çok düşündüm ve ihtiyacım olan tek şeyin kulüp olduğuna karar verdim. Ama Austin kollarımdayken, Legacy'nin haklı olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Çünkü ben istesem de istemesem de, Tempe ve Austin benim için sürekli söylediklerimden daha fazla bir şeye dönüşüyorlar.

Onlar benim.

Hayatımda hiç Tempe ve Austin'de hissettiğim kadar bütün hissetmemiştim ve hala bununla ne yapacağıma karar veremiyorum.

"Prez." Havoc yanımızda durdu ve Austin elimden kurtuldu.

"Ne oldu?" Ayağa kalkıyorum, sanki az önce içimde yer değiştiren şeyi silebilecekmiş gibi göğsümü fırçalıyorum.

Havoc döner, sesini alçaltarak Austin'in onu duymamasını sağlar. "Bu

Tempe." "Peki ya o?" O kız dediği anda tüm vücudum alarma geçiyor. İsim.

Havoc bir kez daha Austin'e bakar ama onun dikkati dağılmıştır. "Barda bir olay oldu-"

Lastik basınç göstergesini alet kutusuna atıyorum ve o cümlesini tamamlayamadan kapağını kapatıyorum. "Austin, gitmeliyiz."

"O iyi." Havoc takip ediyor. "Jameson, yavaşla, o iyi. Sonny onu buraya geri getirebilir."

"Hayır. Ona on beş dakika içinde orada olacağımı söyle. Kız onun sorumluluğunda değil." Austin için kapıyı açtım ve arkasından kapattım. "O benim kızım."

Ve artık öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi.

Tempe

Ailem yüzünden kolluk kuvvetlerine karşı kendimi hep güvensiz hissettim. Sabıkam olmasa bile, her zaman iyi bir şey yapmadığımı düşünürler. Kolluk kuvvetleri kanım yüzünden beni doğduğum anda sildiler, bu yüzden yardıma ihtiyacım olduğunda onlara güvenmemeyi genç yaşta öğrendim.

Şimdi otoparkta tek başıma durmuş onları izlerken tedirginliğim doğrulanıyor. Polisler barın etrafını sarmış, kavga eden herkesi tutukluyor, bir polis memuru da Sonny ve Reyes'i sadece kavgayı ayırmaya çalıştıkları halde sorgulamak üzere köşeye sıkıştırmış.

Jameson, Sonny ile polis arasındaki konuşma kızıışmaya başladığı sırada arabayı park ediyor ve ben de onu karşılamak için otoparkı geçiyorum.

Dışarı tırmanıyor, önce bana doğru yürüyor.

"Ne oldu?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, savaş izleri arıyormuş gibi bana bakıyor.

Günlerdir beni görmezden gelirken neden umursuyormuş gibi davrandığını bilmiyorum ama benim için endişelenmesine ihtiyacım yok.

"Benim bir şey değil." Ondan uzaklaşıyorum.

"Tempe." Adım bir tehdit ve her ne kadar burada durup onunla tartışmak istesem de, Austin'in gözlerini kamyonun camından üzerimizde hissediyorum.

"Dimitri geldi," diyorum isteksizce. "Beni kulüp binasına gönderen adam o. Adının Dimitri olduğunu söyledi."

Jameson'ın çenesi gerilir. "Başka ne dedi?"

"Pek bir şey yok." Ellerimi ceplerime sokarak omuz silkiyorum. "Burada kalmamı istediğini ve beni kulüp binasına göndermesinin sebebinin düşündüğün gibi olmadığını söyledi. Ya öyle ya da benden bir şeyler saklıyorsun."

Jameson yüzümü tarıyor ve acaba bu onun için benim için olduğundan daha anlamlı mı diye merak ediyorum. Belki Dimitri haklıydı ve neden ona gönderildiğim hakkındaki gerçeği biliyordu. Eğer öyleyse, hiçbir şey söylemedi.

"Ne biliyorsun Jameson?"

Başını iki yana sallıyor. "Görünüşe göre hiçbir şey yok. Başka ne var?"

"Bu ." Omuz silkiyorum. "Tam olarak bilgi vermedi.

Ve ben de soramayacak kadar savaştırmakla meşguldüm."

Jameson yaklaşıyor, çenemi tekrar yukarı kaldırıyor ama bu sefer geri çekilmiyorum. O bu kadar yakinken zar zor nefes alabiliyorum. Sıcak deri kokusu burnuma doluyor ve içime çektiğim nefesle göğsüm ona sürtünüyor.

"Canını yaktı mı?" Jameson yüzümü inceleyebilmek için çenemi yukarı doğru itiyor.

Başparmağını çeneme sürttüğünde sertçe yutkunuyorum. "Hayır. Taşaklarına yumruk atmadan önce ona hiç şans vermedim."

Jameson'ın öfkeli kaşları bir parça eğlenceyle çatılır. "Aferin kızıma."

Dimitri'yle Jameson'ın iyiliği için dövüşmedim. Kendimi kurtarmak içindi. Ama onun övgülerinde içimi titreten bir şey var. Geçmişimdeki pek çok erkek kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadından korkmuştu ama Jameson korkmuyor.

"Kamyona bin, Tempe." Beni bırakıp bir adım geri çekilirken tüm eğlencesi kayboluyor, başka bir şey söylemeden kapı koluna uzanıp kapıyı açıyor. "Gidip adamlarımla görüşmem gerek."

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapatıyor ve polislerin hâlâ Sonny ve Reyes'le konuştukları yere doğru ilerliyor.

"İşten çıktın mı?" Austin yükseltici koltuğunda elinden geldiğince yanıma kıvrılıyor.

"Evet." Elini sıkarak gülümsemeye zorladım. "Artık öyleyim."

Ön pencereden dışarı bakıyor, bakışları polislere takılıyor. "Biri yasaları mı çiğnedi?"

"Sadece küçük bir karışıklık oldu." Yüzünü bana bakacak şekilde çeviriyorum, kelepçelerle bardan çıkarılan adamlara değil. "Senin için bir şey yok

endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmiyorum. Jameson bizimle ilgilenenecektir."

Austin'in Jameson'a olan inancı kalbimi sızlatıyor çünkü fiziksel güvenliğimiz konusunda güveni yerinde bile, Jameson'ın Austin'in eninde sonunda çekip gitmesini izleyeceği bir adam daha olduğunu hatırlatıyor.

"Jameson bir gün benim de onunki gibi bir pelerinin olabileceğini söyledi." "Onun mu?" Jameson'ın polislerle konuştuğu yere bakıyorum. "Evet." Austin başını sallıyor.

"Siyah bir tane."

İşte zaman Jameson'ın bahsettiğini anladım.

Kardeşıme dönüyorum. "Onlardan birine ihtiyacın yok, Austin. Onsuz da zaten bir süper kahramansın."

"Jameson bunun bir süper kahraman olmakla ilgili olmadığını söyledi. Pelerininin ailesinin kim olduğunu göstermek için olduğunu söyledi."

"Senin zaten bir ailen var." Sözlerimle birlikte gözlerim yaşıyor çünkü ihtiyacı olan şeyin benim ona sunabileceğimden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. "Ben varım."

Austin pencereden Jameson'a bakar, omuzları çökmüştür.

"Hey." Elini sıkıyorum. ", tamam mı? Bu işte beraberiz. Sen ve ben. Söz veriyorum."

Austin yanıma kıvrılıyor, bana sarılırken başını koluma yaslıyor. Zaten başarısız olduğumu bildiğim halde ona hak ettiği her şeyi verebilecekmişim gibi sarılıyorum.

ardına istikrarsız ortamlar. Bir evden diğerine.

Bu sorunu çözmek ikimiz için de daha fazlasını ifade edecek. Ve her zaman olduğu gibi bunu da çözeceğimi düşünmek istiyorum. Kardeşimin gelişebileceği bir hayat kurabileceğimi. Ama o eksik parça her zaman olacak.

Austin kamyonetin sessizliğine yerleşiyor ve ben de Dirty Drakes'in dışında gelişen sahneyi izliyorum.

Polisler ifadesini almayı bitirdikten sonra Marley el sallayarak veda eder ve ayrılmak üzere arabasına biner.

Jameson hâlâ memurlarla konuşuyor ve herkes sakın olsa da otoparkın karşısındaki gerginliği hissediyorum.

Jameson bunun onu etkilemesine izin vermiyor gibi görünüyor.

Kalabalığa hükmedişinde inkar edilemez derecede sarhoş edici bir şey var. Polislerle yamasının verdiği güvenle konuşuyor.

onu hemen yargılayacaklarını düşünerek.

Jameson, onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler saygı istiyor.

Bir noktada kamyonda oturan bana eliyle işaret ediyor ama ne dediğini duyamayacak kadar uzaktayım. Tek hissettiğim, ne kadar sakin olursa olsun, içinden taştan öfke.

Benden hoşlanıyormuş gibi bile davranmazken neden benim için savaşmaya, beni korumaya ve bana arka çıkmaya devam ettiğini anlayamıyorum. Ama şu anda beni savunmasını izlemenin verdiği bir güven var.

Birkaç gergin konuşmadan sonra, polisler nihayet geri çekilir. Sonny ve Reyes'in gitmesine izin verirler ama bundan memnun görünmemektedirler. Polisler onların gidişini izler ve Jameson park ettikleri yere doğru yürümeden önce onlarla bir dakika konuşur.

Jameson kapıyı açıp kamyona tırmanıyor. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Direksiyonu kavlıyor, çenesini düşürüyor ve belli ki bir şeyler düşünüyor. Motoru çalıştırması bir an alıyor, bakışları Austin'in elimi tuttuğu yere kayıyor.

"Her şey ."

İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz ama Austin'in önünde onu sorgulamıyorum. Bugün Jameson'ı zorlayan bir şey daha var. Kendini bana kapatması için bir neden daha.

Twisted Kings yerleşkesine dönüş yolu sessiz ve Austin'in hatırı için söylemek istediğim her şeyi ısırarak geri alıyorum. Jameson bir hamburgercide kısa bir süre duruyor ama birbirimize pek bir şey söylemeden yiyoruz.

Austin, neyse ki, sessizliği bizim için dolduruyor, bana Jameson'ın motosikletinin yağını değiştirmekten bahsediyor ve turşu dilimleri ile çeşninin neden ikisi de turşu olsa bile aynı tadı vermediği hakkında yirmi soru soruyor.

Jameson her soruya cevap vererek beni şaşırtıyor. Ne kadar küçük ya da can sıkıcı olursa olsun. Austin fikrini kabul etmediğinde bile havayı yüksek tutuyor. Ama her gönülsüz gülüşünün arasında, günün ona ağır geldiğini hissediyorum.

En azından Austin'in görmesine izin vermiyor.

Eve döndüğümüzde geç olmuştu, ben de Austin'i yatırdım. Pearl doktordan sonra arkadaşlarıyla buluştu, o yüzden hala dönmedi. Aşağıya indiğimde, Jameson ve ben yine birlikte uyuduğumuzdan beri içinde bulunduğumuz garip karmaşa içindeydik.

"Bizi aldığınız için teşekkürler, ama ihtiyacınız varsa şimdi gidebilirsiniz." Lavaboya doğru yürüyüp biraz su aldım. "Eminim kulüpte halletmen gereken işler vardır."

"değil."

Başımı arkaya eğiyorum ve sinirli bir kıkırdama çıkarıyorum. "Hiçbir şey yolunda değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Burada güvendesin."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, tezgâha doğru geri çekilip onu kavriyorum ve şu anda tek yapmak istediğim şey çılgılık atmamak.

Bırak çıksın.

Ama yapamam.

Çünkü bana bakan bir çocuk var ve onun için kendimi toparlamam gerekiyor.

"Burada güvendeyim," diye tekrarlıyorum. "*Şimdilik* güvende."

"Bunun nesi yanlış?" Jameson mutfak adasını kavrayıp beni izliyor.

"Her şey geçici." Adanın etrafında dönerek onunla olduğu yerde buluşuyorum. "Burada olmak beni yıpratıyor ve tam da bitmek üzere olduğunu düşündüğüm anda saati yeniden başlattık. Ne zaman bitecek? Ne zaman bitecek?"

"Bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu cevabı verenin ben olduğumu ve senin bu konuda ne hissettiğini hatırlıyor musun?"

"Bu farklıydı." Jameson çenesini sıkar.

"Öyle mi?" Omuzlarımı geriye atıyorum. "Çünkü bunların hepsinin aynı olduğunu düşünmeye başladım. Dimitri'nin ne dediğini duydun. Beni buraya göndermesinin gerçek nedenini bile bilmiyoruz - tabii sen biliyorsan ve bunu benden saklıyorsan o başka."

"Bilmiyorum." Ses tonu bana gerçeğin bu olduğunu söylüyor ve o da bundan memnun değil.

"İşte gördünüz. Görünüşe göre beni burada tutman ona tam da istediği şeyi veriyor. Artık ne yapıyoruz ki?"

"Seni güvende tutuyorum. Bunu neden göremiyorsun?"

"Ne pahasına? Şu anda tek yaptığım seni ve kulübünü kızdırmak." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bizi sonsuza kadar koruyamazsın Jameson. Biz senin sorumluluğunda değiliz. Ama Austin benim. Sahip olduğu tek şey benim. Bir noktada, Austin ve ben bunu kendimiz üstlenmeliyiz ve bunun gerçekleşeceği zamana hazırlanmaya başlamalıyım."

"Henüz değil."

"Peki ne zaman?" Bağırmamaya çalışıyorum ama göğsüm yanıyor.

Bu adamdan kaçmak istiyorum, böylece onu bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağım ve aynı zamanda gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Bilmiyorum, Tempe." Saçlarını geriye tarıyor, sesi benim kadar sinirli çıkıyor. "Bunu çözdüğümde gidebilirsin."

"Peki bu ne kadar sürecek?"

"Sence de bu sorunun cevabını bilmek istemez miydin?" Ayağa kalkıp bir adım daha yaklaşıyor. "Hepimizin hayatına devam edebilmesi için bu lanet olası karmaşayı düzeltmemi istemez miydin? Sen ve Austin buradan çıkıp hayatlarınızı geri alabileceğiniz diye mi? Anlıyorum, sandığınızdan daha fazla. Siz ikiniz bu kapıların ardında elde ettiğinizden çok daha fazlasını hak ediyorsunuz, ancak bu işin ortasında olduğunuz sürece, sizi orada korumasız bırakmayı reddediyorum. Eğer gitmenize izin verirsem ve bir şey olursa-"

Duraklıyor, çenesini düşürüyor ve başını sallıyor.

"Sen benim sorumluluğumdasın." Bakışlarıyla beni sabitliyor, okyanus grisi gözlerinde pek çok duygu yüzüyor. "Ve bu gece..."

Düşüncesini bitirmesini bekliyorum ama onun yerine iç geçiriyor. "Peki ya bu gece?"

Bakışları benimkilere dönüyor ve başını sallıyor. "Sen bela için bir mıknaatıssın."

"Bu benim hatam değil."

"Öyle olmadığını biliyorum." Avucunu yüzünde gezdiriyor. "Siktir."

Jameson başını arkaya eğiyor ve iç çekiyor. Gözleri kapalı ve stres ondan yayılıyor, etrafımızdaki odayı dolduruyor. Uzaklaşmalıyım ama bunun yerine kendimi öne doğru adım atarken buluyorum. Ellerimi göğsüne koyuyor ve vücudundan yayılan ısının bir kısmını içime çekiyorum.

Ne kadar sinir bozucu olursa olsun ya da beni kaç gün görmezden gelirse gelsin, benim ve kardeşimin yanında oldu. Panik dalgalarının çöktüğünü hissettiğimde, onu rahatlatmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum.

Jameson ellerimin göğsünde durduğu yere bakıyor. "Sen iyi misin?"

"İyi miyim?" Jameson gülüyor ama hiç eğlenmiyor. "Siktir, Tempe. Bu gece saldırıya uğrayan sendin. İyi misin?"

"Bunların hiçbiri iyi değil." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama ben iyi olacağım. Benim iyiliğim için umursuyormuş gibi yapmana gerek yok."

"Numara yapmıyorum." Ellerini sırtıma yerleştiriyor. "*Yapmıyorum.*"

"Daha yeni geldin." Boğazımdaki yanmaya karşı koyuyorum. "Bana zar zor bakabiliyorsun."

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Peki bunun neden olduğunu düşünüyorsun, orman yangını?"

"Çünkü gitmemi istiyorsun."

Başını yavaşça bir kez sallar. "Hayır. Tam tersi, Tempe. Beni bir arada tutan tek sensin."

Çelik

Onu bir daha öpmeyeceğime yemin ettim.

Dudaklarından yayılan elektriğin damarlarımda bir fırtına ateşi gibi parlaması yeterince kötüydü. Ama ağzım ikinci kez onunkine değdiğinde, ruhumu küle çeviriyor.

"Jameson." Öpüşmeyi kesmek için beni itiyor ama hâlâ tutunuyor.

Parmakları kesiğimi kavırıyor ve umursamamaya çalıştığım bu kızı korumak için yamamın tek başına yeterli olmasını her şeyden çok diliyorum.

"Beni görmezden geldiğin için senden nefret ediyorum." Beni kendine çekiyor, benimle aynı savaşı veriyor. "Bunu tekrar yapamam."

"Biliyorum. Ben de yapamam." Yanağından süzülen gözyaşını başparmağımla yakalıyorum. "Ama yine de yapacağımızı ikimiz de biliyoruz."

Bana göz kırpmıyor ve çok nadiren olduğu gibi gardını indiriyor. İnsanlara göstermekten korktuğu nazik tarafına bir göz atıyorum.

Ağzımı onunkine daldırıyorum ve argümanlarını doğrudan dudaklarından çalışıyorum. Benimle istediği kadar savaşılabılır ama bunu inkar edemez.

Ben bilirim.

Günlerdir onu sistemimden çıkarmaya çalışıyorum. Bunun yeterli olacağını düşünerek soğuk hindiye gittim.

Ama o benim tüm kötü alışkanlıklarımdan, tüm bağımlılıklarımdan daha kötü.

Tempe kollarını enseme doluyor, ben de onu kucağıma alıyorum. Onu yatak odama taşırken ve kapıyı tekmeleyerek kapatırken, her adımda amcığı sikime sürtünüyor. Sırtını duvara yaslayıp çenesini tekrar kavıyorum ve onu daha derinden öpmek için başını geriye yatırıyorum.

Aminin sıcaklığı sikime baskı yaparken bacakları bana yapışıyor. Eğer iyi olsaydım, gitmesine izin verirdim, ama şimdi ona sahibim, yapamam.

Bir elimi başının yanındaki duvara koyup tutunmaya çalışıyorum. Ama kayıyorum. Ayaklarımın altındaki zemin dengesiz. Kalçalarımı çekirdeğine doğru ittiğimde göğsündeki uğultuyla oda titreşiyor.

Tırnakları enseme ve beni lime lime etmesini istiyorum. Evrenin gücü onun içinde yaşarken neler yapabileceğini göster bana.

Ağzımı boğazına daldırıyorum ve dişlerimi omzunun pürüzsüz etine batırmadan önce köprücük kemiğine doğru bir yol öpüyorum. Çığlığıyla birlikte başını geriye savuruyor ve başını duvara çarpıyor.

"Bunu yapmama izin vermemen gerekiyordu, Tempe." Onu ayağa kaldırdım ve etrafında döndürdüm, saçlarından yakaladım ve göğsünü duvara sabitledim.

Bir elimi bacaklarının arasına sokarak, kıkını sikime doğru çekmek için amını kavıyorum.

"Neden olmasın?" diye karşılık veriyor. "sevip tekrar terk etmeyi mi planlıyorsun Çelik?"

"Bazen küçük bir velet gibi oluyorsun." Aminı o kadar sert kavıyorum ki çığlık atıyor; acı ve zevkin karışımıyla tırnakları duvarı çiziyor. "Bana bir daha yol adımla seslenirsen, başkanla yattığında ne olacağını sana öğretilirim."

Sırtını dikleştirip kıkını bana sürtüyor. "Söz veriyor musun... *Steel*?"

Bu kız tüm küstahlığıyla bununla başa çıkabileceğini sanıyor. Taşaklarını amına sokmak için bu kadar çaresiz olmasaydım, onu dizlerine kadar iterdim.

"Seni uyarmıştım, orman yangını." Şortunun düğmelerini açtım ve iç çamaşırıyla birlikte aşağı ittim.

Sikimi serbest bırakarak bacaklarının arasına kaydırıyorum ve heyecandan kalçalarının içini ıslatıyor.

Şortu ayak bileklerinde olduğu için duruşunu genişletemiyor. Saçlarını tutuşum ve yanağını duvara bastırışımla benim merhametime kalmış durumda.

Sikimi kalçalarının arasına itiyorum, amına sürtünüyorum ama içinde olmamın rahatlamayı reddediyorum. Islak aminin kaygan damlası

Amcığı sikimi ıslatıyor ve ben de onu yavaşça kalçalarının arasından sikiyorum, tırnaklarını duvara geçirene kadar onunla alay ediyorum.

Kalçalarını daha da dışarı çekerek, yuvarlak kıcını sallamak için kalçalarımı öne doğru çarpıyorum.

"Jameson."

"Onu sen istemedin, Wildfire. Steel'i istedin." Hâlâ ihtiyacı olan zevki ona çok görerek ilerliyorum. "Benim kulübüm, benim kurallarım, hatırladın mı? Ben söyleyene kadar kendini iyi hissedemezsin."

Tempe, amcığının hemen yanına sürtünürken inliyor, sikimin başı her vuruşta onu kızdırıyor.

"Bunu istemediğini söylüyorsun..." Parmaklarımla şapırdatmadan ve çığlık atmasını sağlamadan önce etrafına uzanıp klitorisini ovuyorum. "Ama senin açgözlü küçük amcığın benim için yalvarıyor."

Amına tekrar vuruyorum, inliyor ve alnını duvara yaslıyor.

"Senin iyiliğin için senden uzak durmaya çalıştım. Ama kendine engel , değil mi?" Elimi yukarı çekip parmaklarımı ağzına sokmadan önce klitorisini tekrar daire içine alıyorum ve onu kendi tadına bakmaya zorluyorum. "Sana haddini bildirmekten başka çarem kalmayana kadar bu alingan küçük ağzını çalıştırdın. Ne istediğini biliyor musun, Tempe?"

Parmaklarımı çekip boğazını tutuyorum ve omzunun üzerinden bana bakması için onu ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Sen." Kelime dudaklarında bir fısıltı.

Bir anlık tereddütle gelen bir itiraf.

"Beni mi istiyorsun? Bana sahipsin." Başparmağımı boğazının orta sütununda aşağı yukarı sürüklüyorum. "Seni ilk gördüğüm andan beri bana sahipsin."

"Bunu kastetmiyorsun." Bana göz kırıyor, her nefesinde göğsü kabarıyor.

"İstemesem söylemezdim." Yüzünü eğerek ağzımı kulağının yanına daldırıyorum. "Neden senden uzak durmaya çalıştığımı sanıyorsun? Çünkü eğer seni tekrar becermeme izin verirsen, seni asla bırakabileceğimi sanmıyorum."

Sessizlikte nefesi kesiliyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Gözlerinin içine bakabilmek için onu döndürüyorum ve benimle savaşmasını ya da benden korkmasını bekliyorum. Benim şeyleri yapan bir adam için fazla tatlı olduğu için bakışlarında bir farkındalık belirmesini. Ama parmakları bileğimi bulduğunda beni itmiyor. Gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim ruhunun kapısı açılıyor.

"Durdur beni." Boğazını sıkıyorum. Dişlerini sıkıyor.

"Hayır."

Onu duvardan çekiyorum ve yerden kaldırıp yatağa taşıırken şortu ayağından düşüyor.

Onu üzerine oturtuktan sonra kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce onun diğer kıyafetlerini çıkarıyorum. Ela gözleri yumruğumda okşadığım sikimi izliyor ve hatasını anlayana kadar teninin her santimini boyamak istiyorum.

"Ayaklar yukarı," diye emrediyorum.

Dizlerini açıyor ve ayaklarını yatağın tabanına koyuyor. Islak amcığı yayılmış ve mükemmeldir. Tempe hayatının her alanında karşı koyuyor. Benim yatağım hariç, o boyun eğiyor.

"Aferin kızıma." Kalçalarını tutup öne doğru çekiyorum ve eğilerek sikimi içine sokuyorum.

Amcığı bir mengene gibi beni kavlıyor. Beni eve davet ediyor.

Tatlı amına girerken dizlerini geniş tutuyorum, dibe vurduğumda vücudunun her santimini yutmasını izliyorum. Neredeyse beni alamayacak kadar sıkı, sikimi o kadar acıtana kadar sıkıyor ki dayanamıyorum.

Onu çıplak yakalamak cennete inanmaya en çok yaklaştığım andı. İçine girerken amının her santimi beni kavlıyor.

Aşağı uzanıp, meme uçlarını çimdikledim ve çektim. Onlarla alay ediyorum. Hassas derisini göğüslerinin ortasından göbek deliğine kadar fırçalıyor, sonra tekrar yukarı doğru ilerliyorum. Dölüm için çaresizmiş gibi sikimi sıkmasına neden olan şeyi bulana kadar her santimini öğreniyorum.

"İşte yine o açgözlü küçük amcıkla gidiyorsun." Derinlemesine girdim ve durdum, orada tuttum.

Amcığı beni sıkmaya devam ediyor, onu reddettiğim sürtünmeye ihtiyaç duyuyor. "Lütfen, Jameson." Kollarımı, göğsümü tırmalıyor; vücudu yalvarıyor

en az güzel ağzı kadar.

"Neye ihtiyacın var, Tempe? Buna mı?" Sikimi neredeyse sonuna kadar çekiyorum. Çok yavaş, işkence ettiğim tek kişi o değil.

"Evet," diye pantolonunu indirdi.

"O zaman bana kime ait olduğunu söyle." Parmaklarımı kalçalarının iç kısımlarında gezdirerek sikimi tekrar içine sokuyorum. "Bu seni ne kadar kızdırırsa kızdırısın. Bu güzel vücudunun sahibi kim?"

"Biliyorsun."

Parmaklarım amının etrafında geziniyor ama klitorisini geçip onu inletiyorum.

"Kimin dölünün seni dolduracağını söyle."

"Senin." Tekrar klitorisinin üzerinde gezindiğimde başını geriye doğru eğiyor.

"Bu doğru, orman yangını. *Benim.*" İçine giriyorum ve her sert darbede göğüsleri zıplıyor. "Bu amcığı öyle bir sikeceğim ki, asla unutamayacaksın."

Beni sarsıyor. Beni parçalara ayırıyor.

Tempe göğsümü oydu ve var olduğunu bilmediğim şeyleri çaldı.

Onu daha derinden becermek için üzerine eğiliyorum ve vücudumun ağırlığı onu yatağa geri bastırıyor. Onun hak ettiği adam olana kadar bedenlerimizi birbirine mühürlemem gerekiyor.

Bacaklarının arasına yerleşip kalçalarımı kıvılcımlar çıkaracağını bildiğim bir yere vurmak için eğdiğimde tırnakları sırtıma batıyor. Bacakları kalçalarımın sarıldıkları yerde titriyor ve vücudu her sert darbede titriyor.

Meme uçları göğsümü sıyrıyor ve pürüzsüz teni vücutlarımız birbirine bastırdıkça eriyor. Ağzına sahip çıkıyorum ve çıkan sesi çalıyorum. Bir gramının bile kaçmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Jameson." Başını arkaya doğru eğiyor.

"İşte iyi bir kız. Benim için gel." Daha derine ittim. "Seni yakaladım."

Amcığı sikimi sıkıştırırken topukları kıcıma giriyor ve kenara düştüğünde daha fazla kendimi tutamıyorum ve amcığı sıkıyor. Döllerim onu dolduruyor. Ağzımı onunkine mühürlüyorum ve doruk noktasının her darbesinde vücudunun talep ettiği şeyi ona veriyorum.

Sonunda geri çekildiğimde Tempe titriyordu.

Dağınık.

Terli.

Nefes

nefese.

Saçlarını yüzünden çekip ona bakıyorum.

Kesinlikle büyüleyici.

"Bu çok yoğun." Saçlarını yüzünden silerken derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor.

"Öyleydi." Parmak uçlarım yanağının üzerinde duraklıyor.

"Merak etme." Gülümsüyor. "Söylediğin şeyler için seni tutmayacağım."

"Öyle olsa iyi olur." Alnından öpüyorum. "Yalan söylediğimi mi düşündün?"

Omuz silkiyor.

"Ben sözümün eriyimdir, Tempe." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sırf seni mutlu etmek için bir bok söylemem, özellikle de seni becerirken. Söylediklerimde ciddiydim ve son birkaç gündür kaçtığım her şey bu."

Bedenlerimizin hâlâ birbirine bağlı olduğu yere bakıp sırtıyor. "Eğer hala içimde olmasaydın bu neredeyse romantik olurdu."

"Amını döllerimle doldurmamdan daha romantik bir şey olamaz." Ela bakışları benimkilere kayınca yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve söylediklerimde ciddiydim. Beni buna zorlamak için her hakka sahipsin."

"Ciddi misin?" Parmaklarını çenemdeki kılların üzerinde gezdiriyor.

"Her kelimesinde."

Özgüven beni korkutmaz. Güçlü bir kadın bende kaçma isteği uyandırmaz.

Beni bu kıza çeken ilk şey buydu.

Karanlık odamda güneşin doğuşu gibi kocaman gülümsediğinde göğsüm kabarıyor.

çekerek kalçalarını aralıyorum ve döllerimin damlamasını izliyorum. Parmaklarımı onun kabarık amcığının içinde gezdiriyorum, serbest bıraktığımı topluyorum ve tekrar içeri itiyorum. "Jameson..." Tempe bu saldırı karşısında inliyor ve başını geriye doğru eğiyor. "Sen

hala doğum kontrol hapi kullanıp kullanmadığımı sormadı." "Kullanıyor musun?"

Çenesini eğip bana bakıyor ve bir kez başını sallıyor. "Evet."

Bu cevap beni hayal kırıklığına uğratmamalı ama bu kız beni aptal yerine koyuyor.

Ellerimi kalçalarından karnına doğru gezdirerek mırıldanıyorum. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Bu onu korkutabilir ama umurumda değil. Kendini bana verdi ve şimdi kafama her türlü fikri yerleştirdi. Ona sahip olmak bana hiç sahip olmayı düşünmediğim bir şey sunuyor.

Hak ettiğimi düşünmediğim huzur.

Yok etmekten mutluluk. Twisted

Kings'in dışında bir hayat.

Belki onu sulayabiliriz. Belki büyümesini izleyebiliriz. Belki

ben daha fazlasını istiyorumdur. Keşke o da aynısını

isteyebilse.

Tempe

GÖZLERİM, Jameson'ın parmak uçlarının omurgamda aşağı yukarı gezindiğini hissederek açılıyor. Arka bahçeye açılan cam kapıya bakacak şekilde yan yatıyorum.

Güneş henüz ufukta görünmedi ve saat sabahın beşi olduğunu söylüyor, yani Austin birkaç saat daha uyanamayacak.

"Sen hiç uyumaz mısın?" Gözlerimi kapatıyorum ve Jameson'ın parmaklarının tenimde dolaştığı hissine dalıyorum.

"Fazla değil."

Burnumu yastığına gömüyorum. Tarçın ve deterjan gibi kokuyor. "Neden olmasın?"

"Her zaman yapacak çok işim ya da aklımda çok şey var." Parmakları duraklıyor ve yüzümü ona dönüyorum.

Bir elini ensesinin arkasına koyuyor ve beni diğer kolunun kıvrımına çekiyor. Parmaklarımla sert göğsünü izleyerek ona karşı rahatlıyorum. Kıyafetlerimiz dağılmış, hâlâ dün gece nereye attıysak orada duruyorlar. Beni almadan önce dikkatlice sandalyeye astığı kesimi hariç.

"Uyumaya ihtiyacın var." Parmağımı çenesinde gezdiriyorum, oradaki kirli sakalın izini sürüyorum ve onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Uyumaya devam edersen kendini yıpratacaksın."

dikkatli değil."

Dokunduğumda gözlerini kapatıyor.

"İyi olacağım. Ayrıca, sana ayak uydurmaya devam edebildiğim sürece, önemli olan tek Şey bu." G l ms y yor, hâlâ gözlerini açmıyor.

Gülüyorum. "Bunun bir sorun olacağını kesinlikle ."

Bana bakıyor. "Toprağın bu tarafında olduğum sürece olmaz, orman yangını."

"Neden  yle dedin ki?" Kaşlarını çatıldı ve gülümsemem düştü. "Sakın bana ölmeyi planladığını söyleme."

"Yakın zamanda değil." Jameson elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama benim içimdeki erkeklerin ömrü pek uzun olmuyor. Özellikle de armalarında "Başkan" yazan kişilerin. Babam ve büyükbabam iki iyi  rnek."

"Onlara ne oldu?"

Jameson'ın geçmişinin parçalarını hala  ğreniyorum ve ailesi hakkında nadiren konuştuğu için onlar hakkında söylentiler dışında pek bir Şey bilmiyorum. Babam bir keresinde Jameson'ın pozisyonunu çok gençken aldığından ve bu yüzden hak etmediğini düşündüğünden bahsetmişti.

"Büyükbabam bir bar kavgasında ölmüş. Ya da en azından polis raporunda öyle yazıyordu. O zamanlar bölgeler arasındaki sınırlar bu kadar net değildi ve Portland'dan dönerken uzun bir yolculukta farkına varmadan rakip bölgeye adım atmışlar." Jameson çenesini kaşıyor. " te yandan babam... Rakip bir kulüp neredeyse on yıl önce Twisted Kings'i devirmeye çalıştığında vuruldu. Geldiğini görmediği şanslı bir atış yapmışlar. Alnının ortasına bir tane, hepsi bu."

Jameson elini alnına götürür. " z r dilerim."

Bana bakıyor ve elimi kaldırıp arkasından öpüyor. " z lecek bir Şey yok, orman yangını. Bu hayat böyle. Ve şimdi buradayım."

"Sıradaki ateş hattı mı?" Kaşlarımı  attım.

Jameson kıkırdar. "Ben olsam demezdim..." "Biliyorum.

Ama senin öleceğini düşünmek hoşuma gitmiyor."

Birbirimiz için ne olduğumuzu tanımlamamış olabiliriz ama Jameson'ın benim için bir Şey ifade ettiğini artık inkâr edemem. Buradan ayrılma düşüncesi kalbimi parçalıyor. Ve d n geceki itirafından sonra, onun da aynı Şeyi hissettiğini düşünmeye başlıyorum.

"Beni canlı istediğin için minnettarım." Jameson yanağını okşadı. "Ve merak etme, yakın zamanda gitmeyi planlamıyorum."

"Hiç kimse ölmeyi planlar mı?" Meydan okuyorum ama kaşlarını çatığında içimi kötü bir his kaplıyor. "Neydi o?"

"Hiçbir şey."

"Bu hiçbir şey değildi. Belli ki söylediklerim hakkında bir şeyler düşünmüşsün. Konuş benimle, Jameson."

Jameson derin bir nefes alıp çenesini kaşıyor. "Bana sadece annemi düşündürdü. Bu kadar. Haklısın. Çoğu insan ölmeyi planlamaz ama o planladı."

"Yani o...?" Ama başıyla onaylayınca cümlemi tamamlayamadım. "Fark etmemiştim."

"Bilemezsiniz. Adamlarımın yarısının bundan haberi bile yok. Babam hiç olmamış gibi davranmakta çok iyiydi."

"Özür dilerim." Elimi göğsünde gezdiriyorum. "Kaç ?" "Beş."

"Genç."

"Yeterince genç değil." Başını sallıyor. "Hala hatırlıyorum."

Jameson gözlerini kapatıyor ve bir an sessiz kalıyor. Elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve yemin ederim hiç hissetmediğim kadar sert atıyor.

"Her şeyden çok pagebrush'ı hatırlıyorum. Alerjilerim azmıştı. O gün babam beni dükkâna götürmeden önce annem ilacımı içirmişti. Bu benim için yaptığı son şeydi." Ağır bir nefes veriyor. "Eve geldiğimizde tüm pencereler açıktı. Babamın arkasından oturma odasına girdim ve annem orada öylece asılı duruyordu-"

Sözünü kesiyor, çenesi geriliyor.

"Merdivenin üzerinde bir giriş vardı-" Sertçe yutkunuyor ve bu kadar genç yaşta tanık olduğu şeyi hayal etmek bile kalbimi acıtıyor. "Sanırım suçluluk duygusuyla başa çıkamadı."

"Kendini suçlu hissetmesini gerektirecek ne vardı?"

Jameson'ın gözleri, gözyaşı dökmese bile hüznle doluyor. "Bir erkek kardeşim vardı, Wyatt. Annem bir gün ona banyo yaptırırken telefon çaldı. Annemin dikkati dağıldı. Babam sadece bir dakikalığına olduğunu söyledi ama geri döndüğünde artık çok geçti. *Bir dakika* ve her şey değişti. Bunları net olarak hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Ama babam bana bunun onu her zaman rahatsız eden bir şey olduğunu söyledi. Annem bizi terk ettikten sonra bile onun yaptıklarını hissetmediğini çünkü hiçbir şeyin bir çocuğu kaybetmek kadar acı vermediğini söylerdi."

"Bu beş yaşındaki bir çocuk için çok fazla."

Ve şimdi Jameson'ın kulübü dışındaki her türlü bağlantıya neden direndiği anlaşılıyor. Çoğu insanın asla hissetmediği kayıpları hissetti.

Onu geride tutan egosu ya da unvanı değil, korkusudur.

"Ondan sonra büyükannem yanımıza taşındı ve bana karşı hep iyi oldu. Doldurması zor bir boşluktu ama elinden geleni yaptı. Bunun karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim."

Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Gördüğüm kadarıyla deniyorsun. Ona karşı iyisin."

"Kulübüm Tempe dışında kimse için iyi değilim."

"Austin ve benim için iyisin." Ona bakmak için kendimi yukarı kaldırıyorum. "Hiç gerek yokken bizi yanına aldın. Kardeşimi güldürüyorsun. Ona bisikletinin yağını nasıl değiştireceğini gösterdin. Önemli olan her zaman büyük şeyler değildir. Önemli olan sadece insanların yanında olmak. Austin bunu görüyor ve takdir ediyor. İkimiz de öyle."

Jameson'ın ağzının köşesinde küçük bir gülümseme kıvrılıyor. "Çocuklar genelde benden korkar ama o ablasına çekmiş. Beni her zaman diken üstünde tutuyor."

Gülüyorum. "Bunun tek nedeni seni örnek alması. Ve senin yanında kendisi olacak kadar sana güveniyor."

Jameson'ın gülümsemesi bana bakarken yavaşça kayboluyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Sana ya da ona hiçbir şey olmayacak Tempe. Buna izin vermeyeceğim."

"Söz mü?"

"Hayatım
üzerine."

"Bizden bıktığında bile mi?"

Jameson çenemi tutuyor. "Senden bıkmak diye bir şey yok."

Eli yan tarafımı sıyrıyor ve kıcımlı tutuyor. Bir öpücük çalmak için beni kendisine doğru kaldırıyor. Alt dudağımla ısırıyor ve odanın havası değişiyor.

Yukarı tırmanıp çarşafı geri çekiyorum ve bacaklarının arasına diz çöküyorum. Elimi sert aletin etrafına sarıp okşuyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun, orman yangını?"

"Bizimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Başparmağımla sikinin üzerinde gezdirerek onu kızdırıyorum. "Ve uzun gününüze başlamadan önce sizi rahatlatıyorum."

"Beni rahatlatmak mı istiyorsun?" Ellerini başının arkasında birleştiriyor ve sırtlıyor.

Başımı salladım.

"O zaman üzerine tükür."

"Evet, Başkanım." Sırıttıyorum ve onun siki benim sözlerimle zonkluyor.

Öne doğru eğilip sikine tükürürken, aşağı yukarı okşarken bakışlarımızı ayırmıyoruz.

Tekrar yaptığım da göğsü bir hırıltıyla titriyor.

"Şimdi ne olacak?" Yönlendirilmeye ihtiyacım yok ama yönlendirmeyi sevdiğini biliyorum.

Ve hayatım boyunca buna ne kadar direnmiş olursam olayım, bu adama teslimiyetimi sunmak istiyorum.

Tekrar sikini okşarken, her sıkı çekişte karın kasları esniyor.

"Meme ucunu benim için çimdikle, orman yangını."

Serbest elimle uzanıp meme ucumu çimdikliyorum, o beni izlerken çekiştirip onunla alay ediyorum. Kendimle oynuyorum ve onun sikini okşuyorum. O da sabırlı, aramızdaki her anın tadını çıkarıyor. Ben acele etmeye çalışsam bile asla acele etmiyor.

"Çok güzel göğüslerin var." Jameson göğsümü tutuşumu izliyor. "Tadına bakmama izin ver."

Meme ucumu ve sikini bırakıyorum, öne doğru eğilip ellerimi başının iki yanına koyuyorum, böylece göğüslerim yüzüne sarkıyor. Çenesini yukarı kaldırıyor, gözlerimin içine bakıyor ama ellerini başının arkasında kilitli oldukları yerden kıpırdatmıyor, dilini çıkarıp önce bir meme ucumu sonra diğerini okşuyor.

Göğüslerim özel bir şey değil, en fazla onun için bir avuç. Ama her yerime olduğu gibi onlara da tapıyor. Sanki ben onun kişisel sanat eseriymişim gibi.

"Dediğimi yapacak mısın, Tempe?" Diliyle meme ucuma dokunuyor. "Beni memnun etmek istiyor musun?"

Her şeyden çok.

Meme ucumu ağzına götürürken "Evet," diye nefes alıyorum.

Jameson bakışlarımı kırmadan zirveyi serbest bırakıyor. "O zaman yatak başlığını tut ve o tatlı amcığın tadına bakmama izin ver."

Gergin bir şekilde yatağa tırmanıyorum, yüzüm duvara dönük ve yatak başlığını tutuyorum. Ama onun üzerine çıkmaya çalıştığım da, Jameson kışkırmadan tutup beni aşağı çekiyor.

"Yüzüme otur, orman yangını. Dilime bin ve seni onunla becermeme izin ver."

"Vay anasını." Amımı ağzına doğru çekerken başımı geriye doğru eğiyorum.

İçime sokmadan önce dili klitorisimde daireler çiziyor. Gıcırıyor, dilinin yumuşak dairelerinde kendimi kaybediyorum. Uyluklarımdaki kirli sakalının sert çiziklerinde. Kıçımı kavıyor ve kalçalarımı sallıyor, beni bacaklarımın arasından çaresizmiş gibi öpüyor.

"Jameson." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya atıyorum.

Klitorisime karşı mırıldanıyor ve hızını artırıyor ve yıldızları görmek için ihtiyacım olan tek şey bu. Kendimi öne atıp yatak başlığına tutunurken vücudum titriyor. Ama o gitmeme izin vermiyor ve yavaşlamıyor. Ben onun için sertçe boşalırken beni diliyle beceriyor.

"Mükemmel." Beni üzerinden kaldırdı, kalçalarımı geriye doğru kaydırmadan önce tüm uzunluğumu yaladı. "Şimdi oraya git ve sikimi em."

Bana söyleneni yapıyorum, ellerimi yavaşça göğsünün dalgalanmalarından aşağı sürükleyerek bacaklarının arasına iniyorum. Aletinin tabanını kavrayıp dik tutuyorum, dilimle ucunu daire içine alırken gözlerinin içine bakıyorum.

"Siktir, Tempe. Dilimde hâlâ senin tadın varken bu çok daha iyi hissettiriyor." Parmak eklemlerinin arkasıyla yanağımı okşuyor. "Beni memnun etmek için çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Dudaklarımı başının etrafına kapatıyorum ve ağzımı onun üzerine batırmadan önce onu tekrar kızdırıyorum.

Jameson saçlarımın arkasını tutuyor, ben onu daha derinden yutarken parmaklarını kafa derime batırıyor. Elim alamadığım şeyi okşuyor, dilimi ucunun üzerinde döndürürken sert shaftının tabanında yukarı ve aşağı kayıyor.

Dilimi yarığın üzerinde gezdirirken çoktan sızıntı yapıyor ve dudaklarımı kaplayan tadının tadını çıkarıyorum.

Dilimi düzleştirerek sikiğin alt tarafındaki damar boyunca gezdiriyorum, sonra ağzımı tekrar üzerine batırıyorum. Yanaklarımı çukurlaştırıyorum, yavaşça aşağı yukarı sürüklüyorum, onunla alay ediyorum, kapüşonlu gri gözlerine bakıyorum.

Ona zevk vermenin inanılmaz güçlü bir yanı var.

O bir odaya hükmeden bir adam. Bir kulübü yöneten. Kontrol her zaman ondadır.

Ama şu anda benim merhametime kalmış durumda.

Göğsünde bir hırıltı titreşiyor ve sanki bakmaya değer tek kişi benmişim gibi beni izliyor.

"Siktir." Parmaklarını sırtımdan aşağı doğru sürüklüyor ve sikiğin üzerinde bıraktığım ıslak yolu izlerken bunu çıkarıyorum.

Ucuna ulaştığımda, yüzümün kenarlarını sabit tutuyor ve kalçalarını yataktan kaldırarak kendini boğazımdan aşağı zorluyor. Beni derinden vurduğunda öğürüyorum

ve hızlı, gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

O içeri girerken ellerim sikinin tabanını sıkıyor.

Karnının sert kasları her hamlede esniyor, ama tam boşalmak üzere olduğunu hissettiğimde beni üzerinden çekiyor.

"Dizlerinin üzerine çök." Yere işaret ediyor ve ben yataktan kayıyorum, o üzerimde dururken halıya batıyorum.

Jameson bir eliyle sikini tutup okşarken diğer eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Dil." Çenesi sıkıştı.

Dilimi dışarı çıkarıyorum ve o da sikinin başını üzerine yerleştiriyor, kendini okşarken yavaşça üzerimde kaydırıyor.

"Çok güzelsin, dölüm için yalvarıyorsun." Tekrar okşuyor, hâlâ içine sokmuyor.

Aletin başını ıslak dilime sürüyor, aletin görüntüsünden zevk alırken daireler çiziyor. Son bir çekişle vücudu sertleşiyor ve ilk sıcak döl ipi ağzıma fışkırıyor.

Jameson bir eliyle çenemi tutuyor, ağzımı açıyor, dilimi ve dudaklarımı salgısıyla kaplıyor.

Ben ona bakarken dölle boğazımdan aşağı sızıyor ve çenemden aşağı damlıyor. "Dilin benim dölümle konuşurken olduğundan çok daha iyi görünüyor.

"Bana geri dön, orman yangını." Başparmağıyla damlayanları topluyor ve çenemi iterek dudaklarımı mühürlemeden önce ağzıma sokuyor. "Yut."

Ağzımı kapatıyorum ve onu yutuyorum.

"Aferin kızıma." Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Her deliğini sikeceğim. Her santimini dolduracağım. Dün gece sana söylediklerimde ciddi olup olmadığımı sormuştun ve ciddiym. Fark ettiğinden daha fazla. Beni istediğim her şekilde alacaksın, Tempe. Artık benimsin."

Çelik

TEMPE bir eliyle AUSTIN'in dondurmasını tutarken diğer eliyle onun kemerini çözüyor ve ben kapısını açmak için kamyonun etrafında dönerken ön camdan onları izliyorum.

Kadın onu güldüren bir şey söylüyor ve içinden kopan kıkırdama tüm vücudunu titretiyor. Sahne çok evcimen, hatta tatlı. Eğlenmemem gerekirken bir anlığına görmekten korktuğum bir şey.

Ama arabanın kapısını açtığımda ve Tempe elimi tutup dışarı çıktığında, onlardan önce hissettiğim boşluğa geri dönmeyi düşünüyorum ve midem düğümleniyor.

Sonra Austin kamyondan çıktı. Kollarıma atlıyor ve onu yere bırakmadan önce bir daire çizdiriyorum. Hâlâ kıkırdıyor ve masum kahkahaları kulüp binasında pek duyulmayan bir şey.

Arabanın kapısını çarparak kapattığımda, son birkaç yılda iki tekerlek üzerinde olmayı tercih ettiğim halde dört tekerlek üzerinde geçirdiğim birkaç zamanı düşünüyorum. Ama onlar için, umurumda değil.

"Partiye geliyor musun, Prez?" Soul sigarasını söndürür ve kulüp binasının merdivenlerinden aşağı iner.

Müzik çoktan çölde yankılanırken, arka taraftan çığlıklar ve bağırışlar geliyor.

"Bir dakika içinde."

"Gidebilir miyiz?" Austin bir aşağı bir yukarı zıplar.

Elimi başına koyuyorum. "Bu sefer olmaz, koca adam. Sadece bu gece yetişkinler."

Austin kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Tempe ellerini onun omuzlarına koyar. "Merak etme, biz de kendi eğlencemizi yaşayacağız."

"Neden Jameson'la gitmiyorsun canım?" Büyükanne, Sonny ile birlikte gelir. "Austin'e ben bakarım."

Bugün dondurma maceramıza katıldı ve Tempe ve Austin'in yanımdan ayrılmasına izin vermediğimde umutlarla birlikte sürdü.

"Bunu sana giydiremem." Tempe kaşlarını çatar.

"Sorun değil, git. Sen biraz yaşamayı hak eden yirmi iki yaşında bir kızsın. Gecenin tadını çıkar."

Büyükannem iyi niyetli ama sözleri kurşun gibi batıyor. Tempe daha yirmi iki yaşında. Önünde koca bir hayat var ve benimle ilişkiye girerek kendini engelliyor.

Güvende olduğunda, hak ettiği hayatı yaşamasına izin vermeliyim. Başından beri planımız buydu. Ama elleri Austin'in omzunda duran Tempe'ye baktığımda, bunu nasıl yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Onu izleyebileceğine söz veriyor musun?" Tempe soruyor.

"Pearl'ün bizim için planları var." Austin dimdik ayağa kalkıyor ve yemin ederim bu çocuk gün geçtikçe daha da büyüyor.

"Öyle mi? Peki bunlar ne?"

Büyükanne eğilip Austin'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Austin o kadar büyük gülümsüyor ki tüm yüzü parlıyor.

"Bu bir sır." Austin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Tempe'yi yanıma çektim. "On dolarına bahse girerim ki kök birası içeriyor."

Büyükannem bana göz kırpmıyor çünkü onun tüm sırlarını biliyorum, çünkü ben Austin'in yaşındayken ve babam kulüp binasında geç saatlere kadar kalırken benimle aynı şeyleri yapardı.

"Tamam." Tempe rahatlar. "Ama yatma saati

sekiz." "Elbette." Pearl gülümseyerek elini uzatıyor.

Austin onu alır ve Sonny'nin onları eve geri götürmesi için aceleyle kamyonete binerek uzaklaşırlar.

"Sekizde yatakta olmasına imkan yok, değil mi?"

"Muhtemelen hayır." Başımı sallıyorum. "Ama endişelenme, rutinlerle arası iyidir, yani o zaman olmasa da kısa süre sonra."

Tempe gülümseyerek beni kolumdan dürtüyor. "Büyükannenle bu kadar yakın olman çok sevimli."

"Sevimli mi?"

"O da öyle dedi." Havoc yanımdan geçerken sırtıma bir şaplak attı. "Çok tatlısın, Prez."

"Siktir git." O gülerek kulüp binasına girerken ben başımı sallıyorum. Sonra Ghost bisikletinden atlıyor ama Havoc kadar mutlu görünmüyor. "Neyin var?" Önümde durduğunda soruyorum.

"Çevrede hareket yok."

"Muhtemelen oradaki kayıplarını azaltmaya karar vermişlerdir. Bardan ne haber?" "Ondan hâlâ haber yok."

Tempe'nin omuzlarına daha sıkı sarılıyorum. "Değişirse bana haber ver."

"Yapacağım, Prez." Havoc'un peşinden kulüp binasına gidiyor.

"Kimden bahsediyordu?" Tempe kollarımın arasında dönerek bana baktı. "Dimitri mi?"

Çenesini yukarı kaldırdım. "Öncelikle, o güzel ağzından onun adını duymak hoşuma gitmiyor."

Başını sallayarak dudaklarını ıslatıyor.

"İkincisi, bu kulüp ; sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"O *benim* peşimde, Jameson. Bu yüzden *süper gizli kulüp işini* kullanma. Mazeret. Seni tehlikeye atan benim."

Kendine olan güvenine sırtıyorum çünkü erkeklerimin önünde bana cevap vermeye devam ederse bu kızın ağzını terbiye ederken çok eğleneceğim.

"Sorun değil, orman yangını. İsteddiği kadar peşimden gelebilir." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Seni ya da Austin'i hedef almadığı sürece, bununla başa çıkabilirim."

Tempe tartışmak için ağzını açtığı anda Ghost kulüp binasından geri çıkar.

"Kontrol etmeni istediğim bir şey var, Prez." Ses tonu beni şimdiden gerdi.

"Hemen geliyorum."

Tempe'ye dönerek saçlarını yüzünden çekiyorum. "Geri dönmeye hazır mısın? En kısa zamanda seninle buluşacağım."

"İyi olacağım." Parmaklarını kesiğimin üzerinde gezdirerek ön tarafını düzeltti. "Git ve ihtiyacın olan şeyle ilgilen Başkan."

Bana her böyle seslendiğinde, sikimi içine sokmak ve bir daha asla dışarı çıkmamak istiyorum. Hiçbir zaman yaşlı bir kadın istemedim çünkü zamanımı kaçınılmaz olarak bölen çok fazla sorumluluğum var ve bir insan ne kadar anlayışlı olursa olsun, herkesin sınırları olduğunu farkındayım.

Ama Tempe parmaklarını yamamın üzerinde gezdirdiğinde, bir anlığına onun benim gibi bir adamla başa çıkabilecek kadar güçlü olabileceğini düşünmeme izin verdim. Tıpkı kardeşi için adım atacak kadar güçlü olduğu gibi.

Bunun üstesinden gelebileceğini düşünmek istiyorum çünkü sırtında başkanın adını taşımanın cazibesinin ötesini görüyor. Dezavantajını anlıyor. Acıyı. Hayal kırıklığını. Bir motorcuyla birlikteyken hayatın zor yanlarını.

Ama belki de onun için buna değersem bunu riske atmaya razı olurdu.

Olduğumdan değil. Kesiğimin üzerine düştüğümünden beri ilk kez birine asla yetemeyeceğim için hayal kırıklığına uğradım.

"Birazdan orada olacağım." Çenesini kaldırıp onu öpüyorum, Soul'un yanımdan geçip Ghost'a doğru kıkırdayarak yürüdüğünü fark etmiyorum.

Kulüpteki kadınlarla asla alenen yakınlaşmam. Bu belli bir izlenim yaratıyor ve yerine getiremeyeceğim beklentiler oluşturuyor. Ama Tempe tam önümde dururken, sadece onun sunduğu rahatlığın tadına bakmadan edemiyorum.

Tempe topuklarını tekrar yere koyarak geri çekiliyor. Yanakları bir ton ısınıyor ve daha sonra bu konuda bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Merak etme, Prez. Onu yakaladım." Luna yanımda beliriyor ve kolunu Tempe'ninkinin arasından geçiriyor.

Saçlarındaki mor renk soluyor ve güneşte sarıyı daha çok gösteriyor. Benden kulüp binasının kapısına doğru bakıyor ve Ghost hemen bakmayı kesiyor.

"Hadi kızım." Luna Tempe'yi çeker. "Görünüşe göre yetişmemiz gereken şeyler var."

Luna omzunun üzerinden bana göz kırptıyor ama flörtöz değil. Zor zamanlar geçirmiş tatlı bir kız, ben de onu yanıma aldım. Ve birkaç erkekle takıldığını bilsem bile, sadece benim adamlarımdan biri gerçekten ilgisini çekiyor.

Kulüp binasının merdivenlerini çıkarken Ghost'la karşılaşıyorum ve onun Luna ile Tempe'nin koridorda kayboluşunu izlediğini gözden kaçırmıyorum.

"Eğer erkek gibi davranmazsan derslerini bitirir bitirmez hayatına devam edeceğini biliyorsun," diyorum ona.

"Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun." Hayalet başını sallar ve Luna'ya sırtını döner.

"Çocuklara istediğin kadar yalan söyle, ama bana yalan söyleyemezsin Marcus." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öyle ve seni bu konuda bir şey yapmaktan alıkoyan şeyi anlıyorum, ama senin için iyi olabilecekken bu çok utanç verici."

"Benim için neyin iyi olduğu önemli değil, Prez. Ben onun için iyi değilim."

Onunla tartışmanın hiçbir yaramayacağını bilerek başımı sallıyorum. Ghost'un böyle olmasının bir sebebi var. Sadece birkaçımızın bildiği karanlık sırlar. Yama tavşanları bunu bir oyun gibi görüp Ghost'un bekârlık serisini bozan kişi olmak için yarışırken, o kendini toparlayana kadar bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

"Pekâlâ. Benim için neyin var?" Konuyu değiştiriyorum ve Ghost telefonunu çıkarıyor.

"Birkaç dakika önce kız arkadaşınızın evinde hareketlilik oldu." "Dimitri?"

Hayalet başını sallar. "Hayır, bir kadın. Tempe'nin annesi." "Ne?"

Telefonu elinden kapıyorum ve ekrana bakıyorum.

Ön verandadan bir açı ve Tempe'nin annesini kaldırımında rölantide duran bir arabanın yolcu tarafından çıkarken yakalıyor. Yürüme yolunda aceleyle ilerliyor, gözleri etrafı izliyor mu diye kontrol ediyor.

"Nasıl yaşıyor? Çok fazla kan vardı." "Hiçbir fikrim yok, ama yaşıyor."

Elimi yüzüme silerek bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyorum.

Yaşıyor ve ilk kez yüzünü gösteriyor. Tempe'ye ulaşmaya çalışmadı ve şimdi şüpheli davranıyor. Pek iyi görünmüyor.

"Evde ne yaptı?"

Ghost telefonunu kapıyor ve kamerayı mutfaktaki bir kameraya çeviriyor.

"Doğruca bu çekmeceye gitti ve içinden bir zarf aldı."

"İçinde ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Gümüş eşyalar." Hayalet başını sallıyor. "Görünüşe göre peşinde olduğu şey tepsinin altına saklanmış ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sence bütün bunların içinde mi?"

"Bence iyi görünmüyor." Cebimi yokluyorum, canım sigara istiyor ama Tempe'nin sigara içmemden hoşlanmadığını bildiğim için direniyorum.

Sonunda akıllıca davranıp beni terk edecek olsa bile, o hâlâ yanımdayken daha iyi bir adam olmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum.

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Geri gelirse sana haber veririm."

"Tempe ile konuşacağım. Annesinin hayatta olduğunu bilmesi gerekiyor ama bu gece değil.

Ara vermeye ihtiyacı var.

Hepimizin ihtiyacı var."

"Anlaşıldı."

Ghost'u kulüp binasına kadar takip ediyorum, keşke bu yük omuzlarımda olmasaydı. Daha da kötüsü, bu kadar yükü zaten sırtında taşıyan bir kıza yüklemek zorunda kalmamayı diliyordum.

Ama Austin'in iyiliği için Tempe'nin bilmesi gerekiyor. Eğer annesi onu kulüp evime gönderen adamlarla ilişki içindeyse, ikisi düşündüğümünden daha fazla tehlike altındalar ve benim görevim onları yağmak üzere olan her türlü pislikten korumak.

Tempe

LUNA kulüp binasının arka tarafına giden yolu gösteriyor ve dışarı çıktığımızda tam bir çılgınlık yaşıyoruz. Barbekünün aksine, bu geceki manzara farklı ve daha çok Twisted Kings yerleşkesine geldiğim ilk geceye benziyor.

Avlunun ortasına bir ring kurulmuş ve iki adam dövüşüyor. Biri rakibinin burnuna bir darbe indirdiğinde kan fışkırıyor. Ama ikisi de sırtıyor, bu yüzden hepsinin iyi eğlencede olduğunu varsayıyorum.

Etrafta hiç çocuk yok. İçki ve uyuşturucu bol. Kokain, ot. Bir kız barda üstsüz uzanırken, adamlardan biri memelerindeki viskiyi yalıyor.

Bu delilik ve bu adamların neden bağlardan ya da taahhütlerden hoşlanmadıklarını hatırlatıyor.

Bu Jameson'ın hayatı.

Karşılaştığı baskılar ağır olduğunda iyi hissettiren şeylerin peşinden gitmek. Gerçeklik ona ağırlık verdiğinde kaçmanın yollarını bulmak.

Bunu düşünmek ne kadar acı verse de anlıyorum. Ama iltihaplanmasına izin vermiyorum. Bu onun dünyası.

Sadece ayak parmağımı daldırıyor olmam yargılayabileceğim anlamına gelmez. Ben gittiğimde, ben gelmeden önce ne yapıyorsa ona geri dönecek.

kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Luna kalabalığın içinde bana rehberlik ediyor, ateş çukuruna ulaşana kadar durmuyor. Bir grup kız etrafta toplanmış konuşuyor ve yaklaştığımızda tüm gözler bana çevriliyor.

Kızıl saçlı bir kadın oturduğu yerden fırladı ve gülümseyerek bize doğru yürüdü. Bacaklarının tamamını gösteren bir şort giymiş ve fanilasını karnını gösterecek şekilde belinden bağlamış.

"Merhaba, ben Wren. Sen de burada yeni misin?" Elini bana doğru uzattı.

Uzun kirpikleri yeşil gözlerinin üzerinde dalgalanıyor ve burada kıskançlığa yer yokken tüm bu kızların ne kadar güzel olduğuna dair kıskançlığımı gömmeye çalışıyorum.

"Tempe." Elini sıktım.

Beni barda oturup Jameson'la konuştuğu o günden hatırlamadığı çok açık.

"oldum, Tempe." Gülümsüyor.

"Zahmet etmeyin." Reina koltuğunda arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı. "O bizden biri değil, Wren. Steel'in son zamanlarda antisosyal olmasının tek sebebi o. Yakında gidecek."

"Kes şunu, Reina." Luna gözlerini devirir.

"değil." Wren'in elini bırakıyorum ve dikkatimi Reina'ya çeviriyorum.

Kıskançlığın bana bir faydası olmayacak diye orada oturup beni ezmesine izin verecek değilim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Reina'ya yukarıdan aşağıya bakıyorum. Çok güzel, özellikle de bu gece, makyajı mükemmel yapılmış. Sarı saçları arkadan bağlanmış ve göğüsleri belli ki öyle olmasa da doğal bir güzelliği var. Yama tavşanları ona akın ediyor gibi görünüyor, bu yüzden en azından onlara sadık olduğunu tahmin ediyorum.

Jameson'a olan ilgisi gerçek olsaydı, Jameson'ın ona ilgi göstermemesinden dolayı incindiği için üzülürdüm. Ama şeytani gözlerine bir kez baktığımda, peşinde olduğu tek bir şey olduğunu anlıyorum - onun yaması.

Muhtemelen bunda yanlış bir şey görmüyor, buradaki erkeklerin peşinden özür dilemeden koştuğu düşünülürse. Ama Jameson'ı benim tanıdığım gibi tanısaydı, onu sadece bu nedenle isteyen birinin arkasına asla adını yazmayacağını bilirdi.

"Ne?" Reina beni tersledi.

"Kızgın olabilirsin ya da hayatına devam edebilirsin Reina. Ama Steel beni burada istediği sürece hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın." Gözlerimi dikip bakıyorum, onun damarına basmak için kullanmadığım sürece yol adının dilimde nasıl doğru durmadığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Peki o zaman..." Reina ayağa kalkıyor, yaklaşırken kalçalarını sallıyor. Benden biraz daha kısa ve kıvrımları karşılaştırıldığında etkileyici. "Bu durumda, sanırım tek yapmam gereken seni beklemek. Ve eğer erkeğimi tanıyorsam, senden sıkılması uzun sürmeyecektir."

Adamım

benim.

Sıkıldım.

Her kelime derimin altına işliyor. Jameson'la paylaştığımız şeyin özel olduğunu düşünmeyi her şeyden çok istiyorum, ama ya her kızla böyleyse ve Reina'nın kalbi bu yüzden kırıldıysa?

Ne de olsa, bir kızın kendisini galaksinin merkezi gibi hissetmesini sağlayacak güce tek başına sahiptir.

Dikkatli, sabırlı, odaklanmış.

Ama bu bana gösterdiği şeyin benzersiz ya da özel bir şey olduğu anlamına gelmiyor.

Reina aklıma girdiğini biliyormuş gibi sırtıyor ve bundan nefret ediyorum. Söylemek istediğim ama söyleyemediğim onca şey yüzünden boğazım yanıyor. Onu ondan daha fazla sahiplenemem ve hâlâ sahiplenmek istediğimden emin değilim. Jameson bana kendimi ne kadar güvende hissettirse de, bu hayat tehlikeli.

Tahmin edilemez ve dağınık.

Onunla birlikte olmak, bu ortamda yirmi dört saat yaşamak demek. Daha da kötüsü, Austin'i bu ortama sokmak. Buna hazır olduğumu sanmıyorum.

"Hey, wildfire." Bir kol omuzlarıma dolanıyor ve Jameson'ın beni yanına çektiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Gel benimle otur."

Reina'nın gülümsemesi ona bakarken düşer ve tüm kızlar sessizleşir.

Bu adamın varlığıyla bir grup insanı susturması daha önce hiç tanık olmadığım bir şey. Ateş çukurunun etrafındaki kızların ona gökyüzünde parlayan bir aymış gibi baktığı düşünülürse, herhangi bir insanın onun için nasıl yeterli olabileceğini bilmiyorum.

Jameson beni bahçenin başka bir yerine çekerken fark etmemiş gibi görünüyor. Luna da onu takip ediyor ve yanından geçtiğimiz neredeyse herkese el sallıyor.

"Dersler nasıl gidiyor?" Jameson Luna'ya soruyor.

Kulüp binasına sırtını dayamış bir sandalyede duruyor ve beni kucağına çekerek sandalyeye oturtuyor.

"Güzel, bu benim ön lisans için son dönemim. Sonra kim bilir." Diğer tek boş koltuğun Ghost'un hemen yanında olduğunu görünce donup kalıyor.

"Otur." Jameson Luna'yı sandalyeye yönlendirir ve Luna tedirgin görünse de oturur.

Hala Ghost ve Luna'yı anlayamıyorum. Luna tanıdığım en dışa dönük insanlardan biri ama Ghost'un yanında gerginleşiyor. Sanki birbirleriyle hiç konuşmamışlar gibi davranıyorlar, oysa Ghost'a gözetleme konusunda yardım eden o.

"Bir içki ister misin?" Jameson saçımı yanağımdan alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ben iyiyim."

"Evet, öyle." Adaylardan biri elinde bir tepsi içkiyle geldiğinde Luna neşelenir. "Bu gece eğlenmemiz gerekiyordu, unuttun mu? Al, iç şunu."

Bütün tepsiyi alıp masanın üzerine koydu ve bana, Jameson'a ve Ghost'a dağıttı.

"Yeni arkadaşlara." Kadehini kaldırarak gülümsüyor.

Yeni bir arkadaş edinmeyeli uzun zaman olmuştu ama ben de gülümseyerek karşılık verirken, kızların çoğu bana ters ters bakarken kulüpte dost bir yüz gördüğüm için şükrediyorum.

"Yeni arkadaşlara." Atışı yapıyorum ve doğrudan kafama gidiyor.

Jameson elini çıplak bacağıma koymadan önce ikimizin de gözlüğünü kenara koyuyor. Kendime güveniyordum ve bugünkü dondurma işimiz için sevimli görünmek istiyordum, ama şimdi elbisem yukarı kalkıyor ve kalçalarımı ortaya çıkarıyor. Başparmağını ileri geri hareket ettirerek parmak uçlarıyla etek ucumu okşuyor.

"Üşüdün mü?" Parmakları tüylerimin diken diken olduğu bacaklarımın üzerinde geziniyor.

"Evet."

Aslında değilim, ama vücudumun ona ne kadar kolay tepki verdiğini kabul etmektense böyle düşünmesi onun için daha iyi.

"Reyes." Jameson yanından geçerken ona el sallıyor. "Tempe için bir battaniye kap."

Neyse ki bu gece hafif bir esinti var da Reyes gidip bana battaniye getirirken kimse bir şey düşünmemiş gibi görünüyor.

Reyes geri döndüğünde Jameson onu bacaklarımın üzerine koyuyor ve ben de onun kucağında yan dönüyorum.

"Daha iyi mi?"

"Çok."

Elini battaniyenin altında, çıplak tenimde tutuyor ve dokunuşuyla beni gıdıklıyor.

Tanımadığım başka bir motorcu bize doğru bakınca, "İnsanlar bize duruyor," diyorum.

Jameson çenesini indirip kulağıma fısıldıyor. "Sana bakmamak çok zor."

"Aramalarının sebebinin ben olduğumu sanmıyorum." Başımı

sallıyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü" -etrafa bakıyorum- "buradaki bütün kızlar çok güzel."

"Kimse senden daha güzel değil." Kalçamı sıkıyor. "Bunu

kastetmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Eli bacağımanın üzerinde ilerliyor, parmakları iç çamaşıırıma değene kadar bacaklarımın arasına dalıyor.

Neyse ki herkesin dikkati yaptıklarını fark edemeyecek kadar dağınıktı. Ghost ve Luna bile çekimlerini yaptıktan sonra ortadan kayboldular ve beni Jameson'la yalnız bıraktılar.

Dişleri kulak mememi sıyrıyor ve vücudum onun dokunuşuyla yanıyor. Gözlerim etrafa dalıp kimsenin dikkatini çekmediğinden emin oluyor.

Kulüp binasının köşelerinde ve bahçede her an sevişen insanlar varken neden bu konuda endişelendiğimden emin değilim. Ama Jameson'ın herkesin bizi görebileceği bir yerde bana dokunması yasak sınırında hissettiriyor. Özellikle de herkes onun kadınlara sahip çıkmadığı konusunda bu kadar ısrarcıyken.

"Biri bizi görebilir." Parmakları tekrar üzerimde gezinirken gözlerim dalgalanıyor.

"Güzel." Boynuma öpücükler kondurdu. "O zaman seninle uğraşmamaları gerektiğini daha iyi anlayacaklar."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Omzumu öpüyor. "Ama kulübümde bunu yapmak zorunda değilsin. Nerede durduğunu bilmeleri gerek."

"Peki orası neresi?"

"Yanımda." Başparmağını amıma bastırıyor ve ben bir iniltiyi ısıyorum. "Kucağımda."

"Şimdilik."

Beni bunu söylemeye neyin zorladığını bilmiyorum. Ya ona ya da kendime hatırlatmak için. Ancak şu anda içinde ne kadar kaybolmuş olursak olalım, bunun daha fazlası olabileceğini düşünmek tehlikeli.

Jameson mırıldanıyor, kabul etmiyor ya da tartışmıyor ve onun tepkisizliğini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Ama gözlerim fal taşı gibi açıldığında dikkatim dağılıyor ve bahçenin karşısındaki Reina'yla bakışlarımız kilitleniyor.

Havoc'un koluna asılı olmasına rağmen bana ters ters bakıyor.

"Seni ele geçirmelerine izin verme," diyor Jameson, muhtemelen baktığım yönü fark etmiş olacak ki dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Ben değilim."

En azından ben öyle yapmamaya çalışıyorum. Ne de olsa şu anda onun kucağında olan benim. Ve aldığım olumsuz tepkilerden anladığım kadarıyla bu onun için pek de alışıldık bir durum değil.

"Güzel." Jameson iç çamaşırımı yana doğru sıyrıyor. "Çünkü tek düşündüğüm sensin."

"Öyle mi?"

Bir parmağını içime sokuyor ve göğsüm nefes vermemle birlikte sönüyor. "Mm-hmm. Sana göstermemi ister misin?" Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Nasıl?" Kelime neredeyse boğazımda düğümleniyor.

"Sikimi çıkar, orman yangını."

Gözlerim açıldı. "Burada mı?"

Jameson kulağımın arkasındaki noktayı öpüyor. "Evet. Sana küçük bir ders vermem gerek."

"Bunun için gerçekten uygun bir zaman mı?"

Jameson elini battaniyenin altından çıkarıyor, ıslak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek beni kendi tadımla kaplıyor. "Ya beni sorgulamaya devam edersin ve ben ağzını dölle doldururken seni ayaklarımın dibinde diz çöktürürüm. Ya da sikimi çıkarıp bu battaniyenin altında üzerine oturabilirsin. Her iki durumda da, şu anda tam olarak ne düşündüğümü sana kanıtlayacağım."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. Onun iğrenç tehdidi karşısında içim sıkıştı.

Jameson battaniyeyi üzerimde tutarken ben de açmak için battaniyenin altına uzanıyorum.

Neyse ki kimse izlemiyor gibi görünüyor.

"İyi kız." Parmaklarımı sert sikinin etrafına doladığımda Jameson inliyor.

"O ıslak amcığışı hissetmeme izin ver."

Sırtım göğsüne gelecek şekilde dönüyorum, onu kaldırıp altına yerleştirirken ihtiyatlı olmak için elimden geleni yapıyorum, ama sikine gömüldüğümde başım gerilmeden dolayı yüzüyor. Tamamen oturduğumda, bir kolunu dolaştırıyor ve beni ona karşı sabit tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Göğsüne yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum.

"Tüm erkeklerimin önünde beni becermene izin vermemi mi bekliyordun, wildfire?" Bedenimi yerinde tutarken bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Bana böyle bindiğini görmekten zevk alamıyorlar. Tek bildikleri burada oturup konuştuğumuz."

Klitorisimle oynuyor ve kalçalarım sıkılıyor.

"Aynen öyle." Tekrar yapıyor. "Hiç horoz ısıtmayı duydun mu, Tempe? Sen kıpırdamadan amcığının beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?"

"Jameson-" diye inliyorum ama klitorisimde hızlanmaya başlamasıyla kesiliyorum. Onu içimde hissetmek ve hareket etmeme izin verilmemesi işkence gibi.

"Etrafına bakmanı ve bir şey hatırlamanı istiyorum." Vücudum onun dokunuşuyla şekillenmeye başlarken beni sıkıca tutuyor. "Şu anda sikimin üzerinde oturan sensin. Lanet olası kulübümün ortasında, her birinin bakıp kime ait olduğunu görebileceği bir yerde. Bırak istedikleri kadar konuşsunlar. Bunu anlamıyorlar ve beni de anlamıyorlar. Sadece sen anlıyorsun."

Klitorisime baskı uyguluyor ve yer değiştirmeye çalıştığımda beni üzerine bastırıyor. Yemin ederim, parmağının her hareketiyle amım sıkılaşıırken sikinin içimde daha da sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Beni boşalt, Tempe," diye fısıldıyor kulağıma. "İyi bir kız gibi sikimi sık. Tüm halkımın önünde bana sahip çık."

Başımı arkaya eğerken tırnaklarım kalçalarına batıyor.

Her zaman yaptığı gibi beni becermeyi reddetse bile onu en derinimde hissediyorum. Jameson bana dokunuyor ve göğsüm baskıdan yanıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Ve nihayet doruğa ulaştığımda, herkesin göreceği şekilde titrememek için ona tutunmak zorunda kalıyorum. Her titreşimi merkezime gönderiyor ve her nabızda onu o kadar sert sıkıyorum ki inliyorum.

"Siktir." Burnunu boynuma gömüyor ve boşalırken siki seğiriyor.

Tıpkı söz verdiği gibi, bir santim bile kıpırdamama gerek kalmadan.

Burada ne yaptığımızı bilen sadece iki kişi olsak bile beni tüm kulübün önünde işaretliyor.

Önemli olan tek şey bu. Önemli olan onlar için değil, benim içindi. O benim, sadece bu an için bile olsa.

Tempe

"BURASI NERESİ?" Jameson'ın elini tutuyorum ve motosikletinden inmesine yardım etmesini kabul ediyorum.

Bacağını bisikletinin üzerine atıyor ve iniyor. "Mutlak hiçlik." "Bu konuda yanılmıyorsun." Omzumun üzerinden gülümsüyorum ve o da Elimi.

Jameson hiçliğin ortasında bisikletini yolun kenarına çekti ve etrafımızda boş çölden başka bir şey yoktu.

Beni bir kayanın üzerine çıkarırken "Burası çok güzel," diyorum ve oturuyorum.

"Öyle." Bacaklarımın arasında duruyor. "Düşünmeye ihtiyacım olduğunda binmek için en sevdiğim yerlerden biri."

Çölün etrafına bakıyorum. Her yönde kilometrelerce uzanıyor. Ufka kadar bozkır ve mavi gökyüzünden başka bir şey yok ve anlıyorum. Jameson sürekli bir kaos ve talep içinde yaşıyor. Eğer kaçacaksa, bunun burası gibi bir yer olması mantıklı.

"Çok güzel." Kollarımı omuzlarına doluyorum ve onun da benim gibi çöle bakmadığını, bana baktığını fark ediyorum. "Beni neden buraya getirdin?"

Pearl bugün Bea'ya bakacak, o yüzden Austin'e de bakmayı teklif etti. Jameson bunun bir gezintiye çıkmak için mükemmel bir fırsat olduğunu söyledi, ama şimdi buradayız, daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Bir süreliğine yerleşkeden çıkmak istersin diye düşündüm." Jameson saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ve konuşmamız gerek."

"Uh-oh," diye takılıyorum, gözlerimi kısarak. "Jameson Steel *konusmamız gerektiğini söylüyor*. Bu iyi bir şey olamaz."

Kıkırdıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bilirsiniz, klasik ayrılık cümlesi *"sen değilsin, benim"* cümlesinden önce gelir.

Çıktığımızı söylemiyorum. Sadece seninle dalga geçiyorum."

"Sanırım bunu hiç kullanmak zorunda kalmadım." Omuz silkiyor. "Hiç kız arkadaşım olmadı."

"Hiç mi?"

"Hayır." Jameson başını sallar. "Bakire olduğumdan değil."

"Şok edici." Gözlerimi deviriyorum.

"Velet." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip alay ediyor. "Peki ya sen? Sanırım bu cümleleri sık sık kullanmak zorunda kaldın, orman yangını."

"Yakınından bile geçmiyor." Başparmağının altını öpüyorum ve o da elini kalçama indiriyor. "Ben de pek kimseyle çıkmam. İlişkiler ve ben pek uyuşmuyoruz."

"Nasıl yani?"

"Ailemden aldığım parlak sevgi örneği dışında mı demek istiyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Sırıttıyor. "Evet, onun dışında."

Başımı arkaya eğip gökyüzüne bakıyorum ve düşünüyorum. "Sanırım her zaman bir şeylerin yürümesi için biraz fazla kapalı oldum. Ve denediğimde bile, vermek zorunda olduğum şey asla yeterli olmadı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Muhtemelen duymak istemeyeceği pek çok nedenden . Bir kızın bu duygusal yükü taşıması hiç seksi değil. Annem bana bir şey öğrettiyse, o da erkeklerin kadınlarının uyumlu ve kişiliklerinin kolay yutulur olmasını tercih ettiğidir. Ben bunların hiçbirini değilim.

Ama Jameson gözlerini benden ayırmıyor ve bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

"Teknik olarak bir tane gerçek erkek arkadaşım oldu," diye itiraf ediyorum. "Ama o zamanlar henüz on sekiz yaşındaydım, bu yüzden bunu ne kadar ciddi olarak değerlendirebileceğinden emin değilim. Benden biraz büyüktü ve ona hiçbir zaman istediğini veremedim.

Seni seviyorum demeyi. Taşınmak. Bu konuda ısrarcıydı ama sanırım kalbim her zaman dirençliydi."

"Ondan şimdiden hoşlanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Sen yapmazdın. Ondan ayrıldığımda, annemle yatarak benden intikam aldın."

"Şaka mı yapıyorsun?" Jameson'ın sırtı dikleşir.

"Keşke olsaydım. Ama bu onun hatası değil. Artık onunla yaşamıyordum, bu yüzden onun kim olduğunu bilmiyordu. İkimizle de oynadı. Ondan sonra biriyle çıkmaya çalışmayı bıraktım. Sadece kendime odaklanmanın daha iyi bir yatırım olacağını düşündüm."

"Bana o listeyi ne zaman getireceksin, Tempe?" Bir esinti saçlarımı savurduğunda Jameson saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne listesi?"

"Seni incittiği için öldürmem gereken her şerefsiz."

Şaka yaptığını düşünerek neredeyse gülecektim. Ama yanağımın üzerinde, kaşımı kesen yara izine kadar bir yol çiziyor ve bunu kastettiğinden emin oluyorum.

"Asla." Kollarımı Jameson'ın boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Benim için daha fazla belaya bulaşmayacaksın. Ayrıca, geçmişte kaldı. Bunun hakkında ne derler? Bizi biz yapan şey bu."

"Yani geçmişin seni mükemmel mi yaptı?"

Gülüyorum. "Daha çok... duygusal olarak hasarlı ve güvenilmez. Ama yine de güçlü."

Jameson eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Tanıdığım en güçlü kadın."

Sıcak çöl esintisi etrafımızda dalgalanırken, öpücüğüyle beni sahipleniyor, bedenimi kendine çekiyor.

Büyürken aşkın ne olduğuna dair iyi bir örneğim olmadı. Çok fazla acı veriyormuş gibi görüldüğünde ne anlama geldiğini anlayamadım. Ve ilk erkek arkadaşımın yaşadıklarından sonra, belki de asla anlayamayacağımı düşündüm.

Ama Jameson bana sarılırken, bunun mümkün olabileceğini düşünmeye cesaret ediyorum. Belki aşk yaraları kesip açmak yerine iyileştirebilir.

Jameson öpüşmeyi kestiğinde, parlak mavi gökyüzünün çerçevelediği başımı kaldırıp ona bakıyorum. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken gri gözleri beni izliyor. Ve bana baktığında ne gördüğünü ya da dağınıklığımı nasıl anlamlandırdığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama yemin ederim ki hayatımın geride bıraktığı tüm kırık parçaların ötesine bakıyor ve ötesinde ne olduğunu anlıyor.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" Ellerimi kesiminin ön kısmında gezdirerek soruyorum. "Buraya konuşmak için geldiğimizi söylemiştin, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Annen hakkında konuşmamız gerek."
Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kalbim sıkışıyor. "Cesedini buldunuz mu?"

"Tam olarak değil." Ellerimi tutuyor ve avuç içlerimi göğsüne bastırıyor.
"Görünüşe göre bulunacak bir ceset yok. O ölmemiş."

Ölmemiş.

"Sen neden ?" Kalbim küt küt atıyor. "Onu öldürdüklerini gördüm.
Kan-"

"Hayatta kaldı."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Başını sallıyor. "Ama o yaptı. Hareket evinizdeki bir kamerayı tetikledi ve Ghost onun bir şey alırken görüntüsünü aldı."

"Anlamıyorum." Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Benim evimde miydi? Eğer hayattaysa, neden aramadı? Neden Austin'i kontrol etmedi? Neden-"

"Tempe." Gözyaşlarım gözlerimi yakarken Jameson beni kucaklamak için kendine çekiyor.

Kollarında beni rahatlatıyor, sorularıma cevap vermiyor. Ve ilk gözyaşı süzüldüğünde, aslında ne dediğini duyuyorum. Annem hayatta ama bana ulaşmadı. Beni kulüp binasına gönderdikleri gece o adamlarla birlikte ortadan kayboldu. Bunların hepsi bir tuzaktı.

Yüzümü Jameson'ın göğsüne gömüyorum ve kalbim hızla çarpıyor. "O ne yaptı?"

Bu soru ondan çok benim için. Jameson bunu hissetmiş olmalı çünkü cevap vermiyor. Sırtımı okşuyor ve bana sarılıyor.

"Onu gerçekten terk etti." Kalbim kardeşim için acıyor.

"Muhtemelen ilk başta iyileşiyordu." Jameson onu mazur göstermeye çalışıyor ve bunun benim iyiliğim için olduğunu biliyorum çünkü bu durumla ilgili hiçbir şey onun açısından iyi görünemez.

"Ama o zaman değildi." Başımı kaldırıp ona baktım. "Kendin söyledin; benim evimdeydi. Belli ki kendini daha iyi hissediyor ve gelip bizi bulmaya çalışmadı bile. Beni anlıyorum; yirmi iki yaşımdayım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Ama Austin... O bundan çok daha iyisini hak ediyor."

Başımı sallayarak saçlarımı geriye atıyorum.

"Ve sen de bunu ona vereceksin." Jameson çenemi yukarı kaldırıyor.

"Ya bu yeterli değilse?" Bir damla gözyaşı serbest kalır. "Öylece çekip gittiğini nasıl açıklayacağım? O boşluğu nasıl doldurabilirim? Ben onun kız kardeşiyim, annesi değil. Bunu onun için nasıl doğru yapabilirim?"

Gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor ve Jameson başparmağıyla onları siliyor. "Kulübün bana aile hakkında öğrettiği bir şey varsa, o da unvanların o kadar da önemli olmadığıdır. Etrafımızdaki insanlar için ne olduğumuzu eylemlerimiz belirler. Austin için oradasın ve önemli olan da bu. Sen yeterlisin, Tempe. O çocuğun seni nasıl örnek aldığını gördüm. İhtiyacı olan tek şey sensin."

Bu sözleri içime çekerken göğsüm genişliyor, onun bunu şu anda itiraf ettiğinden daha fazla anladığını biliyorum.

"Teşekkür ederim." Başparmağını yanağıma sürttüğünde gülümsemeye zorluyorum.

"Elbette, orman yangını." Yüzümü ellerinin arasına alıp nazik bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Çöl rüzgârla uğulduyor ve bu boş arazinin huzurunun beni içine çekmesine izin veriyorum.

Ellerimi Jameson'ınkilerin üzerine koyarak ona bakıyorum. "Sence neredeydi?"

"Bilmiyorum. Onu evinize getiren arabanın plakası çalıntı."

Bunu duymak hoşuma gitmedi. "Oradayken ne aldı?" "Mutfakta bir zarf.

Gümüş takımların altındaydı. Sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Orada bir şey olduğunu bilmiyordum. Sence-" Duraksıyorum, düşündüklerimden korkuyorum. "O da bu işin içinde miydi?"

Onu vurduklarına göre, hedef tahtasına oturtulduğunu düşündüm. Ne de olsa Dimitri'nin bardan tanıdığı kişi bendim. Benim için oradaydı, onun için değil.

Yanılmıyorsam tabii.

Mutfakta gördüklerimi düşününce, ne kadar yakın durduklarını hatırlıyorum. Ona söylediği son sözleri hatırlıyorum.

"Lütfen yapma."

Bundan daha fazlası var mıydı?

"Henüz hiçbir şeyden emin değiliz." Jameson kaşlarını çattı.

"Ama öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen."

Gözlerimi kapatıyorum ve hava umut olabilirmiş gibi ciğerlerimi dolduruyorum. Ama bıraktığımda, onun öldüğünü sandığım zamanki kadar boş oluyorum.

Annem hayatta olabilir ama bu daha iyi değil.

Bu işin içinde olsun ya da olmasın, o adamlar için Austin'in hayatını tehlikeye attı. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmayan tek kişi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Sanırım bir şeye ihtiyacın olduğu için bana söylüyorsun."

"Herhangi bir şey tanıyıp tanımadığınızı görmek için videoyu izleyebilirsiniz-" "Bunu yapabilirim."

Başını sallar. "Bunu , Tempe. Sana ya da Austin'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Alnını benimkine değdiriyor ve ben gözlerimi kapatıp kollarımı onun omuzlarına doluyorum.

Yalan söylemek bu kadar kolayken kelimelere hiç güvenmedim. Ama Jameson'a inanıyorum.

"Teşekkür ederim, Jameson." İç çekiyorum, ona yaslanıyorum.

"Senin için her şeyi yaparım, orman yangını." Beni öpüyor.

"Her şey."

Çelik

Son zamanlarda ne zaman bir adım ileri atsam, sanki beş adım geri gidiyormuşum gibi hissediyorum. Bu gece, bunun değişmesi gerekiyor.

Ghost Tempe'nin annesini ya da Tempe'nin evine geldiği arabayı bulamadı ama Dimitri Stone adına kayıtlı bir Iron Sinners güvenli evi bulmayı başardı. Son birkaç haftadır pek bulamadığımız bir mola oldu.

Ve şu anda buna ihtiyacımız var.

Tempe'ye annesinin hayatta olduğunu söyledikten sonra işler gerginleşti. Hala Austin'e ne söyleyeceği üzerinde çalışıyor, bu yüzden şimdilik bunu kendine saklıyor, bilginin tüm ağırlığıyla yükleniyor. Henüz ne anlama geldiğini bilmiyorken ona umut vermek istemiyor ve bu onun üzerinde baskı yaratıyor.

Cevaplarını almalıyım.

Bunu düzeltmeliyim.

Bunu onlar için düzeltmek, gitmelerine izin vermek ve göğsümde kocaman bir delik açmak anlamına gelse bile.

"Buna nasıl yaklaşmak istiyoruz?" Havoc'a dürbünü uzattım, o da gözlerine kaldırdı.

Güvenli evi uzaktan gözetliyorduk ve birkaç ışık yanıyordu, bu yüzden orada birinin olduğunu varsayıyorum.

Havoc sahneyi yeniden değerlendiriyor, mesafeyi tararken mırıldanıyor.

Özel operasyon eğitimi böyle zamanlarda işe yarıyor. Özellikle de onlarla aramızda boş bir çölden başka bir şey yokken ve yaklaşımımızı gizleyecek hiçbir şey yokken.

Siper eksikliği, kendi kulüp binamızı savunurken işimize yarayan bir şey. Ama burada, açık arazi onların avantajı, bizim değil.

O yöne doğru gitmeye başladığımız anda ortalık karışacak. "Doğu girişi en iyi ." Havoc bana dürbünü uzattı.

"Ana araba yolunu geçince arka tarafta bir ahıra giden bir sapak var. Tepe yaklaşırken saklanmamızı sağlayacak ama her iki durumda da son dönüşü yaptıktan sonra onları atlatmayı umacağız."

En azından bu ev Vegas'ın Demir Günahkarlar kulüp evinin karşı ucunda. Bu bize zamanlama konusunda üstünlük sağlıyor çünkü içerideki adamlar motor sesimizi duyar duymaz yardım çağırırlar bile, desteğin buraya gelmesi otuz dakika sürer.

"Dimitri'nin orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şüpheliyim." Başımı salladım.

Dimitri'nin kolay lokma olmasını ve onu lime lime etmeyi ne kadar istesem de, kendi adına bir evde saklanacak kadar aptal olduğundan şüpheliyim. Tempe'ye adını verdiği anda yapacağımız ilk şeyin onu tüm veritabanlarında aramak olacağını biliyor olmalı ve sadece bu düşünce bile bunun bir tuzak olabileceği anlamına geliyor.

girmekten başka seçeneğimizin olmaması çok kötü.

"Yola çıkmaya hazır mıyız?" Soul arkamdan yaklaşarak soruyor.

O ve ikinci adam dalgası geldi ve onları silahlı ve hazır bulmak için geriye bakıyorum. Dezavantajlı olsak da olmasak da, bundan daha iyisi olamaz.

"Ya şimdi ya da asla."

Motoruma geri dönüyorum ve motoru çalıştırıyorum, güvenli evdeki adamların bunu duyabileceğini ve başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum.

Ben Dimitri'yi etkisiz hale getirene kadar Tempe ve Austin güvende değil. Ve o burada olmasa bile, Demir Günahkârlar'ın sahip olduğu her mülkü yakıp yerle bir edeceğim, buradan başlayarak.

Kardeşlerim bisikletlerimizle beni takip ediyor. Bizi anlık olarak görüş alanından koruyan küçük tepeye doğru hep birlikte ilerliyoruz. Ama diğerk tarafa döndüğümüz anda, evle aramızda boş bir çölden başka bir şey kalmıyor, bu yüzden yavaşlamadan ateş ediyoruz.

Biz ilerlerken motorum kaldırımı yalayıp yutuyor. Elli metre ötede ilk silah sesi çölde yankılanıyor ve adamlarım hemen ayrılıp daire çizmeye başlıyor.

Tıpkı planladığımız gibi.

Onlara sertçe ve acımadan vurun.

Onlar da bizim gibi savaşarak ölecekse başka seçenek yok. Birkaçını bilgi alabilecek kadar uzun süre hayatta tutabilirsem, her şeye değecek.

Motosikletimi durdurup atlıyorum ve silahıma uzanıyorum. Birisi üst kattaki pencereden ateş ediyor ve ben de vurulmamak için Legacy ile bir kulübenin arkasına saklanıyorum.

Bir el daha ateş edilmeden önce kafasını bir anlığına dışarı çıkarır.

Kurşun onu kıl payı iskalarken kulübenin ahşap kaplamasını parçalıyor.

"Eğer dikkatini dağıtabilirsen görüş alanım açık." Legacy sırtını kulübeye dayayıp silahını havaya kaldırıyor.

Bir kez başını sallıyor, üzerimizdeki ısıyı aldığım anda harekete geçmeye hazır.

Sayamayacağım kadar çok kez bu durumla karşılaştık. Bu noktada, savaş koreografisi yapılmış bir rutin.

Babamın sorumlu olduğu ve baskınların daha kaotik olduğu zamanları hatırlıyorum. Her seferinde adam kaybediyorduk ve hedefimize ulaşmak için girip çıkmaktan daha iyi bir plan yoktu. O zamanlar bunun nedenini anlamamıştım ama Helix'in kulübe ihanet etmesinden sonra anladım.

Güven.

Bu sadece herkesin sizin arkanızı kolladığını ve sizin de onlarınkini kolladığınızı bilerseniz işe yarar. Yaşanan onca kötü şeyden sonra elimizdeki tek iyi şey bu.

Tetikçi yeniden doldurduğunda üst kattaki pencereden gelen atışlara ara verildi ve ben de evin yan tarafına ateş ederek ortaya çıktım. Görüş alanının dışında, yani vurulmayacak, ama mesele bu değil. Legacy'ye mükemmel bir açıklık vermek için siper oluştuyorum.

Geri çektiğim anda, atıcı tam olarak beklediğimiz şeyi yapıyor, nişan almak için geri fırlıyor.

Ancak Legacy onun üzerindedir ve alnı görünür hale geldiği anda Legacy tam ortasına vurur.

Havoc gibi eski bir asker değil ama kulüpteki en iyi nişancı.

"Güzel." Bir başka Demir Günahkâr'ın ruhunun ait olduğu cehenneme sırtıyorum.

Soul ve Ghost birkaç kişiyle birlikte evin köşesini dönüyor. "Batı tarafı temiz. Havoc ve Sonny şimdi evi temizliyor."

Havoc'un bizi içeri alması uzun sürmüyor ve oturma odasında üç Demir Günahkâr'ı bağlı buluyorum. Dördüncüsü mutfağın ortasında kendi kanının içinde yatıyordu ve Dimitri'nin Tempe'nin evindeki aynı kan birikintisini boyadığı düşünöldüğünde bu ironik bir durumdu.

Ne yazık ki Dimitri burada değil.

Oturma odasında bağlı olan adamların yanına gidip onları değerlendiriyorum, en zayıf halkayı arıyorum ve ancak on sekiz yaşında görünen bir çocuğu işaret ediyorum.

"Önce o."

Evin arka tarafına giden koridora doğru ilerliyorum ve Havoc çocuğu bizimle birlikte sürüklerken, diğer çocuklar önde kalıyor.

"Burası." Neredeyse boş bir yatak odasını gösterdim ve Havoc onu içeri sürükledi.

Yerde bir şilte ve köşede bir torba kıyafetten başka bir şey yok. Demir Günahkârlar adamlarına da diğer her şeye davrandıkları gibi davranıyorlar.

-Bok gibi.

"Burası senin odan mı, evlat?"

Başını sallıyor, titriyor.

Henüz farkında olmayabilir ama bu hayat için biçilmiş kaftan değil. Gözleri çok geniş ve biz ona henüz bir şey yapmamışken çok korkuyor. Şanslıyız ki,

bu onu kırılacak birine ihtiyacım olduğunda mükemmel bir hedef haline getiriyor. Kollarımı göğsümde kavuşturarak çocuğa bakıyorum. "Bunu senin için gerçekten basitleştireceğim. Bize Dimitri'nin nerede olduğunu söyle, ben de buradan çıkıp gitmene izin vereyim.

burada."

Titan ve ekibini yerle bir etmeyi planlıyor olmam, işe lanet olası bir gençle başlayacağım anlamına gelmez. Özellikle de kendisi ve kulübü arasında seçim yapmak zorunda kaldığı anda bu hayattan ayıklanacak olan biriyle. Ona iyilik yapıyorum, Titan kokusunu almadan önce sadakatini test ediyorum.

"Dimitri'nin nerede olduğunu bilmiyorum."

Silahımın namlusunu alnının ortasına dayıyorum ve gözleri kapanıyor.

"Bana palavra atma. Burası Dimitri'nin evi. Nerede lan o?"

"Yemin ederim." Sesi titriyor. "Bize hiçbir şey söylemiyorlar. Silahları arkada koruyoruz ve Dimitri birkaç haftada bir gelip ediyor. Ama sonra yine gidiyor."

Silahımı indiriyorum ve çocuk gözlerini kırptırarak açıyor. "Buradayken ne yapıyor?"

"Fazla değil." Çocuk başını sallıyor. "Envanteri kontrol eder ve Mastiff'e yeni sevkiyatlar hakkında bilgi verir. Çoğu zaman bodrumda kilitli kalıyor ama oraya başka kimsenin girmesine izin verilmiyor, o yüzden ne yaptığını bilmiyorum."

"Pekâlâ." Havoc'a başımı salladım. "Ben kontrol ederken onu burada tut."

Koridora geri dönerek, bodruma açıldığını tahmin ettiğim kapıya yöneliyorum.

"Ghost, Soul, benimlesiniz. Legacy, olaylara göz kulak ol."

Ghost ve Soul alt kata inerken Legacy başını sallıyor. Merdivenlerin dibinde, içinden geçmek için bir çift cıvata kesici gerektiren ayrı bir kapı vardır. Oda çoğunlukla boş ve sıcaktır. Hava sirkülasyonu yok ve her yüzey tozla kaplı.

Diğer taraftaki masaya doğru ilerliyorum ve yığınla resim ve plan buluyorum. Dövme salonumuzun planı. Kodların ve bina yönetmeliklerinin çıktıları.

Ghost'un sürücünde bulduklarını doğruluyor. Strip'teki işlerimizi kapatmak için kendi sırlarımızı kullanıyorlardı.

Fotoğraf ve bina planları yığını karıştırırken en alttaki bir klasör dikkatimi çekiyor ve açtığımda içim daralıyor.

Üstteki fotoğraf Tempe'nin Dirty Drakes'ten çıkarkenki fotoğrafı. Altında ise Sonny'nin kamyonetine binerken çekilmiş.

Resimler birbiri ardına onun her hareketini takip ediyor. Bazıları çalışırken, bazıları eve dönerken. Kulübümde kalmaya başlamadan önce Austin'le arka bahçede çekilmiş birkaç fotoğraf.

Dimitri, fark ettiğimden daha uzun süredir onu ve Austin'in her hareketini izliyormuş.

Fotoğraflara bakarken yumruklarım sıkılıyor.

"Orada ne buldun-" Soul elimdekini görünce cümlesini tamamlayamadı.

Tempe'nin kulüp binasının dışında kucağımda otururken çekilmiş bir fotoğrafı. Gözleri kapalı, başı arkaya eğik ve tam olarak hangi anda olduğunu biliyorum.

İşte bu. Bu ancak içeriden biri tarafından çekilebilecek bir fotoğraf.

"Siktir." Soul elini saçlarının arasında gezdirir. "Ne yapmak istiyorsun, Steel?"

Fotoğrafı buruşturup yere atıyorum. Vücudumdaki her kemik birbirine sürtünüyormuş gibi hissediyorum. Kızımı izliyorlar. Austin'i izliyorlar. Ve daha da kötüsü, kendi adamlarımdan biri bunu yapıyor.

"Bir mesaj göndermek istiyorum." Soul'un gözlerinin içine bakıyorum. "Bu hainlere benim olanla oynadıklarında ne olacağını hatırlatacağız. Sonra da Titan'ın sahip olduğu her şeyi yerle bir edeceğiz."

Tempe

Sonny ve Reyes kamyonun yanında dururken ben kamyonu park ediyorum. Genelde içlerinden biri kullanır ama Pearl, Austin ve benimle birlikte olduğu için hem önden hem de arkamızdan geldiler.

Jameson hala eskort olmadan yerleşkeden ayrılmama izin vermiyor ve ilk başta bundan ne kadar şikayet etsem de, olanlardan sonra minnettarım.

Dimitri isteyken bana ulaşmaya çalıştı. Annem yaşıyor.

Son zamanlarda kime güveneceğimi bilmiyorum ama verdiği sözleri yerine getiren tek kişi, en başta buraya korkarak geldiğim adam.

Dışarı çıkarken Sonny'ye baktım. "Bana bir saniye ver."

"Geliyorum." Austin emniyet kemerini çekiştiriyor.

Elini sıkmak için uzandım. "Önce meşgul olup olmadığına gerek, tamam mı?"

Austin olduğu yerde kalıyor, ben de kapıyı arkamdan kapatıp garajdaki açık bölmelere doğru yürüyorum. Jameson bugün Kings Auto'da eleman sıkıntısı olduğunu, bu yüzden yardım etmek için erken kalktığını söyledi.

Kulübüne ve işlerine her şekilde sahip çıkmasına saygı duyuyorum. Görev ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, adamlarının yanındadır.

Havoc önce beni fark ediyor, üzerinde çalıştığı kamyonu yaslanıp gülümsüyor. "Steel, misafirin var."

Kamyonun altından çıkan Steel'e bağırır.

Hiçbir şeyin Jameson'ın tıraşlı haliyle kulüp binasındaki bir odaya hükmetmesinden daha seksi olabileceğini düşünmemiştim. Ama ayağa kalktığında üzerinde basit bir beyaz tişört ve kot pantolon vardı, yağ ve gres lekeleri içindeydi, göğsüm titriyordu. Kesigi koyun kenarındaki bir kancaya asılı ve sanırım tişörtü lekeli ve dağınık olduğu için onu mahvetmesin diye.

Jameson ellerini bir bezle silerken gülümsüyor. O kadar içten ki kalbimi çalıyor.

"Wildfire, seni buraya getiren nedir?" Elindeki paçavrayı yana atarak bana yürüdü. "Ya da şöyle mi demeliyim, *ikinizi* de buraya getiren nedir?"

Austin'in kamyonda oturduğu yere el sallıyor.

"Austin seni işte görmek istedi, ben de ona gelebileceğini söyledim ama sadece meşgul değilsen." Başparmaklarımı ceplerime daldırıyorum, aniden habersizce buraya geldiğim için gerginleşiyorum. "Bu garip mi? Garip, değil mi? Özür dilerim, önce seni aramalıydım."

"Tempe." Jameson elini başımın arkasına uzatıyor ve ben geri adım atmaya çalışırken saçlarıma doluyor. "Önce aramana hiç gerek yok. Eğer sen ya da Austin beni görmek istiyorsanız, gelin. Eğer meşgulsem ya da dışarıdaysam, haberin olur. Aksi takdirde, istediğin zaman beni rahatsız edebilirsin."

Jameson ağzını benimkine daldırıyor ve beni bir öpücüğe boğuyor. Yumuşak ama derin.

Samimi ama hızlı.

Ve geri çekildiğinde, bunun tek taraflı olmadığını biliyorum. Bu ne kadar beklenmedik olsa da, o da bunu hissediyor.

Kendi gözlerimle görmeseydim asla güvenmeyeceğim bir adamla yaşayacağımı düşünmediğim bir hayat. Jameson'ın dünyası zaman zaman beni korkutsa da, onun yanında kendimi güvende hissetmekten başka bir şey yapmıyorum.

Bundan daha fazlasını gördüm.

İyi, kötü ve kırık; her parçaya tapıyor.

Sanki hayatımı koşarak geçirmişim gibi, ama onunlayken bir an olsun . İster Austin'le kanepede oturup süper kahraman dizilerinin bölümlerini izlediğimiz akşamlar olsun, ister Jameson'la arka verandada sessizce kahve yudumladığımız sabahlar olsun, güneş günü ısıtmaya fırsat bulamadan önce. O anların içine yerleşiyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Kardeşimin yüzünde daha fazla gülümseme. Hayatımda daha fazla heyecan.

Yataktan kalkmak için okul ödevlerinin monotonluğundan veya Dirty Drakes'teki vardiyadan daha fazla neden.

Jameson gözlerimin içine bakıyor ve Austin kamyonundan atlayıp bize doğru koşarken, tüm bunlara sahip olabildiğim sürece sahip olmak istiyorum.

Austin bize ulaşır ulaşmaz Jameson'ın bacağına tutunuyor ve gömleğine yağ bulaşıyor. Jameson'a gülümsüyor ve benim gördüğüm adamı görüyor. Bir yama ya da bir kulüp lideri değil, bir adam. Benden daha fazla acı yaşamış biri.

Aşk ve hayat tarafından ben ve kardeşim kadar kırılmış biri. Ve bir şekilde, üçümüz birbirimizde ihtiyacımız olduğunu bilmediğimiz şeyi bulduk.

"Hey, koca adam." Jameson yüzümü bırakıp elini Austin'in başına koyuyor ve saçlarını savuruyor. "Bugün pelerin yok mu?"

Jameson bana bakıyor; kaşları çatılmış.

"İhtiyacı olmadığını söyledi."

"Öyle mi?" Jameson Austin'e bakar.

"Yine de hâlâ güçlüyüm, değil mi?" Austin ona sorar.

"Bunu biliyorsun. Ne dediğimi hatırlıyor musun? Seni süper kahraman yapan pelerin değildir. Etrafındaki insanlar. Pelerin olmadan da kendini güçlü hissediyorsun, değil mi?"

"En güçlüsü." Austin sırtıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve bir süper kahraman gibi poz veriyor.

"O zaman sanırım her şey hazır."

Jameson bana göz kırpmıyor ve içim kıpır kıpır oluyor.

Nadiren gösteren bir adamdan nezaket. Bu tedirgin edici koşullarda bile kardeşime pelerinini çıkarması için güven veren bir adam.

Hayatta birinin bana yardım etmesine izin vermekten korkarak direnç gösterdim. Ama ya Jameson'ın yardımı beni zayıf değil de güçlü yaparsa? Ya bundan önce hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadığı için başka hiçbir şey doğru gelmediyse?

"Görünüşe göre tüm ekibi getirmişsin." Jameson hâlâ kamyonunda oturan büyükannesine el sallıyor.

"Tempe ve Pearl'ün elbiseye ihtiyacı var." Austin'in omuzları çöktü.

"Elbiseler, ha?" Jameson şortumun içindeki çıplak bacaklarımı süzüyor ve dikkati Austin'e dönmeden önce hayal ettiğinden emin olduğum şeyle tenim karıncalanıyor. "Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

"O değil." Elimin tersiyle Austin'in yanağını okşuyorum. "Bu yüzden onu neşelendirmek için alışverişten önce seni görmeye geleceğimize söz verdim."

"Siz işlerinizi hallederken neden onu bana bırakmıyorsunuz?" Jameson'a bakarken kaşlarım çatılıyor. "Meşgulsün."

"Aynen öyle." Çömelir ve Austin'e bakar. "Bir çift el daha kullanabilirim. Var mısın?"

Austin gülümsüyor, heyecanla başını sallıyor. "Evet!"

"Mükemmel. Atla." Jameson Austin'i döndürür ve onu omuzlarına alır.

Austin kıkırdarak Jameson'ın yüzünün yanlarını kavırıyor ve Jameson ayağa kalktığında kendini sabitliyor.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

Jameson eğilip başımın üstünü öptü. "Ve bu zavallı çocuğu kıyafet alışverişine götürerek ona işkence etmene izin mi vereyim? Hayatta olmaz. Ayrıca, yeniden inşa etmemiz gereken bir motor var."

Jameson'a bakıyorum ve gözlerim yaşıyor. İkisi de bana bakarken, kalbim kendi üzerine çökebilirdi. Göğsümde patlayan sıcaklıktan o kadar bunaldım ki.

"İyi eğlenceler, wildfire." Jameson uzaklaşmak için dönmeden önce beni alnımdan öpüyor. "Beladan uzak durmaya çalış."

Jameson, Austin'in bacaklarından tutarak onu körfeze geri taşır ve tüm adamların kafaları yeni yardımcılarını karşılamak için açılır.

Austin'i bundan nasıl koparacağım? Benim kadar onun da kalbi kırılacak.

Tek yapabildiğim midemi sıkmak ve böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı ummak.

Kamyonete geri tırmanıp motoru çalıştırıyorum ve Pearl bana bakıyor.

"Görünüşe göre birini garajda kaybettik."

"Görünüşe göre elbise alışverişinden daha heyecanlı."

Gülümseyerek başını sallıyor.

Strip'e giden yol sessiz ve Pearl'ün yanında olmanın ne kadar kolay olduğunu takdir ediyorum. Asla yargılamıyor ve sakinleştirici bir varlığı var. Jameson'ın onunla neden bu kadar yakın olduğunu anlayabiliyorum ve annesinin ölümünden sonra onun yanında olduğu için minnettarım.

Eminim ki kesiğinin altına gömdüğü kalbinden sorumlu biri varsa o da odur.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?" Pearl kamyonetten inip mağazaya girdiğimizde beni takip ederek soruyor.

Biz raflara göz atarken Sonny ve Reyes dükkânın köşesinde durup konuşacak bir yer buluyorlar.

"Mayonun üzerine yakışacak bir elbiseye ihtiyacım var." Raftan bir tane alıp havaya kaldırıyorum. "Jameson yarınki barbeküyü Mead Gölü'ne taşıyacağını söyledi, ben de plaj için güzel bir şeyler bulabileceğimi düşündüm. Sen de orada olacaksın, değil mi?"

"Tabii ki. Austin'in kumdan kaleler için büyük planları var."

Pearl'e gülümsüyorum, hayatına girmemize izin vermesini takdir ediyorum.

"Hazır buradayken bir çift siyah şort daha alsam iyi olacak. Baktığım dairenin peşinatını ödeyebilmek için barda birkaç vardiya daha almam gerekiyor."

Pearl kıkırdıyor ve rafı ararken başını sallıyor. "Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Sonsuza kadar kalamayız. Ayrıca, eminim Jameson kendi alanına kavuşmak için sabırsızlanıyordur."

"Sana söz verebilirim ki bu onun istediği son şey." Pearl kaşlarını çatı.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Çünkü torunumu tanıyorum. Kendisi için yokmuş gibi davranmak daha kolayken, tüm kalbiyle koruyacağı çok az şey vardır. Ama kardeşleri, kulübü ve ailesi için her şeyi yapar."

"Biliyorum."

"O zaman sen ve Austin'in onun için ne görmelisiniz."

Başımı sallıyorum, bir elbiseyi diğeriyle değiştiriyorum. "Sadece güvenliğimiz için endişeleniyor."

"Sadece senin güvenliğin değil, Tempe. Sana nasıl baktığını görüyorum. Austin'e nasıl baktığını. Torunum daha önce hiç kimsenin kendisini size açtığı gibi hayatına girmesine izin vermemiştir."

Raftan bir elbise çekip aynada kendime doğru tutuyorum. "Nedenini bilmiyorum."

"Çünkü onu gerçekte olduğu gibi görüyorsun ve bu özelliğini kabul ediyorsun." Pearl yanıma geliyor ve tutarak aynadaki bakışlarımla buluşuyor. "Sana hiç büyükbabasıyla tanıştığım zamanı anlatmış mıydım?"

Başımı sallıyorum.

"Tıpkı Jameson'ın ilk başta sana yaptığı gibi beni de kulüple korkutmaya çalıştı. Bununla birlikte gelen her şeyi kaldıramayacağımı düşündü. Ama ben onun yanıldığını çok çabuk kanıtladım." Gülümsüyor ve ben de bundan şüphe duymuyorum. "O adamlardan biriyle birlikte olmak için omurgalı bir kadın olmak gerekir. Özellikle de kesik yerlerinde başkan yaması varsa. Ama gördüğüm kadarıyla sende omurga var Tempe. Kulübünü idare edebilen biri. Yaptıkları şeyi yapmak için güçlü bir adam gerekir. Ama onları sevmek için daha da güçlü bir kadın gerekir."

Sertçe yutkunuyorum. "Gerçekten o kadar güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Kolumu sıkıyor. "Annesinin yaptığı şey ailemizi neredeyse parçalıyordu ve düşündüğünüz nedenlerden dolayı değil. Hepimiz kötü şeyler yaparız. Hepimiz geri alamayacağımız hatalar yaparız. Ama bir aile birlikte iyileşir, birlikte savaşır. Annesinin kalbi bunu yapamayacak kadar kırılmıştı ve Jameson hâlâ iyileşemedi."

Pearl elbiseyi elimden alıyor, bana doğru tutuyor ve parmaklarını üzerinde gezdiriyor.

"Ama acının her şeyimiz olmasına izin veremeyiz. Kaybettiklerimiz için yaşamalıyız. Jameson ailesi yüzünden tüm hayatı boyunca acı çekmeyi hak etmiyor. Olanlar yüzünden kendine verdiği bu ceza onun için adil değil. Bunu görmesine yardım et. Ona kulübün dışındaki hayatı ve büyüdüğünden daha büyük bir sevgiyi gösteriyorsun. Ve onun da senin için aynısını yaptığını hissediyorum. Ne de olsa sen baban değilsin, değil mi Tempe?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Ben öyle düşünmemiştim." Pearl elimi sıktı. "Kendinize inanın. Üçünüz de mutluluğu hak ediyorsunuz ve bunu birbirinize yansıtıyorsunuz."

Pearl omzumu okşuyor ve ben donmuş halde dururken raflara bakmak için uzaklaşıyor.

Jameson da ben de soyumuzun günahlarından korkarak o kadar çok zaman geçirdik ki, onların ötesini görmemize izin verirsek ne olabileceğimizden kendimizi kopardık. Ve daha fazlasını istediğimi itiraf etmekten korkuyorum ama istiyorum.

Jameson için, Pearl'ün düşündüğüm her şey istiyorum.

Onun olmak istiyorum.

Çelik

Kiliseye en son gelen asla ben değilim, ama bugünün ağırlığı omuzlarımda ve masanın başındaki yerimi aldığımda bu ağırlık hiç hafiflemiyor.

"Demir Günahkârlar konusunda ne durumdayız?" Sandalyemde arkama yaslanarak soruyorum. "Titan mesajımızı aldı." Hayalet sırtıyor.

"Beklediğimiz kadar iyi gitti bekliyoruz

."

"Güzel."

Dimitri'nin evine saldırdıktan sonra evi yerle bir ettik. İşbirliği yapan çocuk ileride daha iyi seçimler yapacağını umarak serbest kaldı ama diğerleri o kadar şanslı değildi. Polislerin kulübe kadar izini sürebileceği cesetler bırakmak benim tercihim değil ama Titan şahdamarına saldırıyor ve ben de oturup bunu kabullenmeyi reddediyorum.

İleride ne olursa olsun, karşılık vereceğiz. Aradığım cevapları alana kadar tüm Demir Günahkârlar nüfusunun derisini yüzeceğim.

Tempe ve Austin güvende olana kadar.

"Sence ne zaman misilleme yapacak?" Legacy asla yerinde duramadığı için botunu yere vurarak soruyor.

"Er ya da geç," diye cevaplıyor Hayalet. "O ve adamları şehirdeki birkaç işletmemize göz atarken görüldüler. Endişeliler ve bir açık arıyorlar."

"Endişeli olmak iyidir. Titan'ın bir hata yapmak üzere olduğu anlamına gelir."

Adamlarım bazen bana kızıyor çünkü bizi neyin içine soktuğumu iyice analiz etmeden kulüp için büyük kararlar almıyorum. Ama doğru olmak düşüncesiz olmaktan daha iyidir. Dart atıp bir şeylerin yapışmasını beklemektense can bildiğim zaman sert vurmayı tercih ederim.

Kana susamış olmamızın bir önemi yok. Kulübün her durumda hazırlıklı olmasını sağlamak benim sorumluluğum.

Titan aynı şeyi yapmasıyla bilinmez.

O düşüncesizdir. Kararsız.

Bazen bu onun lehine işliyor. Yerleşkenin dışında olay çıkarıp, sınırlarımızı güçlendirmek için şehirdeki ekibimizi seyreltmemizi sağlaması gibi. Ama şu anda, bunu ona karşı kullanmayı umuyorum.

Ghost'a bakıyorum. "Bize içeriden kimin çalıştığına dair bir ipucu var mı? O fotoğrafları kimin çektiğini bilmem gerek."

Hayalet başını sallar. "Herkes kâğıt üzerinde kontrol ediliyor, adaylar bile. Bu da Titan'ın muhtemelen yetenekli birine kamu kayıtlarını sildirdiği anlamına geliyor. Flaş belleği hacklemem bu kadar uzun sürdükten sonra güvenliği Richter dışında birinin sağladığını düşünmeye başladım. Her kim şifrelediyse iyi iş çıkarmış."

"Senin kadar iyi mi?"

Hayalet sırtıyor. ", değil mi?"

Başımı sallıyorum, Ghost bizim tarafımızda olduğu için minnettarım çünkü bulunacak bir şey varsa o bulacaktır. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

Zamanın şu anda yanımızda olmaması hem bir lütuf hem de bir lanet.

"Bu odanın dışındaki hiç kimse kulüpte bir hain olduğunu bilmiyor ve biz onları ayıklayana kadar da böyle kalmalı." Odanın etrafına bakıyorum. "Soul ve ben kimin bize karşı çalıştığını bulana kadar her üyeyle oturacağız. Birileri çözülecek."

"Peki ya hainin kim olduğunu öğrendiğimizde?" Havoc

sırtıyor. "O zaman küçük bir parti vereceğiz."

Bu durumla ilgili hiçbir şey çözülme bile tüm adamlarım bundan mutlu görünüyor. Shack'i bir hainin kanıyla boyamanın tatmin edici bir yanı var. Helix ve suç ortakları bize karşı döndükten sonra hepimizin çok aşına olduğu bir şey.

"Hainle ilgili elimizdeki tek şey buysa, bir sonraki işimize geçelim." Kollarımı kavuşturuyorum. "Temyiz başvurusu kabul edildi, yani artık resmileşti. Kaos dışarı çıkıyor."

"Sikeyim evet." Havoc yumruğuyla masaya vuruyor. "Monroe bunu nasıl başardı?"

"Görünüşe göre savcılığın gizli tanığı geri çekildi." Soul'a bakıyorum ve o da bunun nedenini çok iyi bildiği için sırtıyor.

Soul'un benim başkan yardımcım olmasının bir sebebi var ve kulüp için katlanacağı şeyler benim dışımdaki herkesi geride bırakır. Kaygısız bir adam gibi görünebilir, ancak dünyaya gösterdiği şeyin altında onun çarpık, karanlık tarafına götüren derinlikler var. Twisted Kings'in yararına olacaksa, ahlaksızlık ve hastalık arasındaki çizgiyle alay eden bir taraf.

Havoc sırtıyor. "Ne kadar uygun değil mi?"

"Eve ne zaman geliyor?" Legacy soruyor.

"Cuma. Şu anda evrak işlerini hallediyorlar ama bu konuda da hıyarlık yapıyorlar, bu yüzden birkaç gün daha sürecek. Chaos'a sıkı durmasını ve kapının bu tarafına geçene kadar kimseyi kızdırmamasını söyledim. Onu orada tutmaları için onlara bahane vermesini istemiyoruz."

Masadaki boş sandalyesine bakıyorum, tüm kardeşlerimi yerlerine oturtmaya hazırım.

"Bu iyi ihtiyacımız vardı." Legacy saçlarını geriye doğru tarıyor. "Demir Günahkârlar'la işler böyle gitmeye devam ederse, bir çift ele daha ihtiyacımız olacak."

Başımı salladım. "Soul çoktan Kaos'u bilgilendirdi. İşe koyulmaya hazır."

"Ama önce..." Soul ellerini başının arkasına bağlar. "Adam evine uygun bir karşılamayı hak ediyor."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Beklentiler çoktan başladı. Reno ve Los Angeles şubeleri kutlama için geliyor."

Düşmanlarımız Kaos'tan sınırdan sadist işkence yöntemleri nedeniyle korkuyor olabilir ama o sadakati nedeniyle kulüpteki kardeşleri tarafından saygı görüyor. Yol adının hakkını ne kadar verse de kulübün saygısını kazanmasının nedeni budur.

"Onu geri almak iyi olacak." Soul dirseklerini masaya dayıyor. "Ve parti için bir bahaneyi kim sevmez ki?"

"Özellikle de bir bölüm karıştırıcısı." Havoc sırtıyor.

Ne zaman birden fazla bölüm bir araya gelse ortalık karışıyor. Reno'daki kardeşlerimiz şehre en son geldiklerinde, birisi filmlerde olduğu gibi olacağını düşünerek dökülen içkiyi kibritle tutuşturunca barın bir kısmını yeniden inşa etmek zorunda kaldık.

Adamlarım savaşta zeki olabilir ama kutlama yaparken pervasız sarhoşlar.

"Reno ekibi geliyorsa kızını saklasan iyi olur, Steel." Soul bana göz kırpmıyor. "Reaper sana saygı duyuyor olabilir ama kızın sırtında senin adın olmadan, seni ne kadar kızdırırsa kızdırısın ateş edecektir."

Legacy, "Belki de seni *ne kadar* kızdıracağını görmek için," diyerek kaşlarını çattı.

Haksız değiller. Reaper ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve bunu yapmasının nedeni de tam olarak bu. Tempe'yle aramda bir şey olduğunu öğrendiği an, ona olan sadakatimin ne kadar derin olduğunu test edecek. Ve başka bir adamın onunla oynadığını düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor.

"Bu konuda-"

"Oh kahretsin." Soul'un gözleri genişler. "Düşündüğüm gibi aptalca bir şey mi söyleyeceksin?"

Çenemi kaşıyorum, bu kızla tanışmadan önce kesin olduğunu düşündüğüm tüm kuralları çiğnemek üzere olduğumu biliyorum. "Evet, öyle."

"Onu sahipleniyor musun, Prez?" Legacy dirseklerini masaya koyuyor ve odanın tüm odağı benim üzerimde.

Etrafımdaki kardeşlerime bakıyorum ve son otuz yıldır hiçbir şeyin benim için onlardan daha önemli olmadığını biliyorum. Ama Tempe ve Austin bunu değiştirdi. Onları bir bütün olarak tutabilmek için ruhumdan kesime kadar her şeyimden vazgeçebilirdim.

Onları evime taşıdığımda, bunun geçici olması gerekiyordu. Zaten orada hiç uyumadığım için onları saklamak için güvenli bir yerdi. Ama Tempe ve Austin içeri girdikleri andan itibaren, onların asla gitmelerini istemediğimi biliyordum. Bu duygu her geçen gün daha da artıyor.

Onlara hayatımda ciğerlerime hava girmesi gibi ihtiyacım var.

Eğer giderlerse, asla . Ve bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı geldi.

O.

"Tempe benim," diyorum odaya bakarak. "Onunla evlenmek istiyorum. benim yaşlı kadınıam."

Armam bana kulüpte çok fazla güç veriyor, ancak bir kardeşlik olmamızın nedeni, bu duvarlar arasında alınan en önemli kararların tek bir kişi tarafından alınmamasıdır. Oylamaya sunulurlar. Ve hiçbir şey birisini herhangi bir sıfatla bizden biri olmaya davet etmekten daha önemli değildir.

Yaşlı bir kadına sahip çıkmak da dahil.

Bu gerçekleştiğinde, kulübün bir parçası olur. Kulüp, o andan itibaren onu desteklemeye ve korumaya yemin eder. Kardeşinin ölümü durumunda bile ona her zaman göz kulak olunacaktır.

O her zaman aileden biri olacak.

"Sadakatinin sorgulandığını biliyorum-"

"Çoğunlukla senin tarafından," diye belirtiyor

Ghost.

"Doğru." Başımı salladım. "Helix'in babası olması güven kazanmasına yardımcı olmadı."

"Ya da seninle tanıştığında kıcıını tekmelemeye çalışıyordu," diye sırtarak tekrar söze giriyor Ghost.

"Hepsi doğru." Ona ters ters baktım. "Kızda ateş var."

Havoc öne doğru eğilip sırtıyor. "Sana katlanacaksa buna ihtiyacı olacak Prez."

"Orası kesin." Legacy kıkırdar.

"Lanet olsun." Soul başını sallar. "Kaos'a iki bin dolar borçlu olacağım. Bu kadar ileri gitmeyeceğine yemin etmiştim."

"Bu desteğinizi sunduğunuz anlamına mı geliyor?"

Soul doğruldu ve elini omzuma koydu. "Anladığımı iddia edemem ama o seni daha iyi yapıyor Jameson. Tabii ki destekliyorum. Senin için en iyisini istiyorum kardeşim. Ve görünüşe göre, bu o ve çocuk."

"Teşekkürler." Başımı salladım.

"Ayrıca..." Soul sırtarak geri çekiliyor. "Daha az rekabet, geri kalanımız için daha fazla amcık demek."

"Güzeli söyledin." Havoc gülüyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Tebrikler, Prez."

Omzuma bir şaplak atıyor ve Ghost başını sallayarak her zamanki gibi gülümsüyor, ki bu da çok fazla değil.

"Ona ne zaman soracaksın?" Legacy çenesini yukarı kaldırıyor. "Bu öğleden sonra."

"Ani plan değişikliği, barbeküyü Mead Gölü'ne taşımanın nedeni bu mu? Bize romantik davranıyorsun, ha?" Legacy sırtıyor, ben de başımı sallıyorum. "Umalım da evet desin o zaman."

Çocuklar gülüyor ve ben başımı sallıyorum. "Daha iyi olacak." "Yapacak." Havoc başını sallıyor. "Yapacağını biliyorsun."

Sanırım öyle olacak.

Ama bu hayatın zor olduğunu da anlıyorum, özellikle de bu masanın başında oturan adamla birlikte olmanın. Tempe güçlü bir kadın, ama soruyorum

Tüm inancı için. Tüm güvenine. Ondan sadece kulübüme değil, *bana* da inanmasını istiyorum.

Her iki durumda da, bana bir şans verirse gururumu tehlikeye atmaya ve bunu sonuna kadar götürmeye hazırım. Çünkü ona sahip çıkmamayı -Austin'e verdiğim sözleri yerine getirmemeyi- düşündüğümde nefes alamıyorum. Hayatımdan çıkıp giderlerse bir daha toparlanamayabilirim. Üçümüz, sahip olduğumuzu düşündüğümüz aile değiliz ama yine de öyle olduk.

Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

"Burada işimiz bittiyse bir içki içelim derim." Soul ayağa kalkar ve diğerleri de onu takip eder.

Yavaşça odadan dışarı süzülüyorlar ve kapı aralığında Tempe'yi görüyorum, kulüp binasının ortasında duruyor.

Daha önce hiç görmediğim bir elbise giyiyor ve onu görmek neredeyse kalbimi durduruyor.

Üst kısmı bordo ve göğsünü sarıyor. Bel kısmı siyah kumaştan kalın bir bantla sarılmış ve kalçalarından dışarı taşıyor. Pürüzsüz bacaklarının tüm uzunluğu sergileniyor. Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, kurumuş kalbimden geriye kalanları çalıyor.

Benim için o kadar.

Ben bu kız için gidiciyim.

Tempe

ÇELİK BENİMLE kilisenin bulunduğu odanın eşiğinde KARŞILAŞTI.

Böyle görünmesi yasadışı olmalı. Ön kolunu kapının pervazına dayamış, tişörtünü karnını görebileceğim kadar yukarı çekmiş. Kusursuzca kesilmiş kaslarının izini gösteriyor ki bu tamamen baştan çıkarıcı.

"Hey, orman yangını." Çenemi yukarı kaldırıyor ve ona ulaştığımda dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

Bana taktığı lakap ve alt dudağımı öpücüklerle okşaması içimi eritiyor. Ellerimi kesiğinin altından geçiriyorum ve ellerimi sert göğsüne yerleştiriyorum.

"Bu elbise sana çok yakışmış."

"Güzel bir elbise." Ona gülümsedim.

Başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Sadece içinde sen olduğun için. Buraya gel."

Elini benimkinin içine sokuyor, beni odaya çekiyor ve kapıyı kapatıyor.

Buradaki tek pencere kulüp binasının içine baktığı için karanlık ve şu anda panjurlar kapalı. Tepede tek bir ampul var ama parlak değil.

Etrafıma baktığımda bir duvarın fotoğraflarla kaplı olduğunu görüyorum. İçlerinde insan yok, sadece açık yol var. Bazıları siyah beyaz, bazıları renkli. Ve değişen manzaralar, ülkenin her yerinde çekildiklerini açıkça ortaya koyuyor.

"Bunlar ne?" Ben soruyorum.

"Büyükbabamın kulübü kurduğunda başlattığı bir gelenek. Rütbeli bir üye olarak ilk koşunuzda, bir Twisted King olarak geçireceğiniz ilk kilometreleri işaretlemek için açık yolda bir atış yaparsınız."

"Hangisi senin?"

Jameson gülümseyerek en soldaki bir fotoğrafı işaret ediyor. "Maryland."

Jameson'ın resmindeki güzel orman yoluna hayranlıkla bakarak, "Bu uzun bir yolculuk," diyorum.

Jameson'ın gülümsemesi düşer. "Bu Demir Günahkârlar'ın eski liderinin babamı ortadan kaldırmasından hemen sonraydı. Kulübünün üyeleri arasında yolumuzu sonra, nereye gittiğini anlamaya çalışarak onu tüm ülke boyunca takip ettik."

"Onu buldun mu?"

Jameson başını sallıyor ve Jameson'ın büyük olasılıkla ne yaptığını bilmek için ne olduğunu sormama gerek yok.

Duvardaki resimlere bakıyorum. Kulübün tarihi. Tutundukları gelenekler ve değer verdikleri şeyler. Hayatımdaki her şey bana hep geçici gelirken hiç deneyimlemediğim bir bağ.

Odanın etrafına göz gezdirerek, üyelerin kutsal saydığı alanı inceliyorum.

Kiliseleri.

"Burada bulunmama izin var mı?" Bakışlarım ortadaki büyük ahşap masaya kayıyor.

Twisted Kings logosu üzerine oyulmuş ve birileri ekstra boyut katmak için meşale kullanmış olmalı çünkü bazı kenarlarda kömür izleri var. Etrafındaki sandalyeler büyük ve sağlam, masanın başında Jameson'a ait olması gereken bir sandalye var.

"İstedğin yerde olabilirsin, orman yangını. Kilisenin ortasında olmadığımız sürece."

"Sizin, yerleşkedeki herkesi başıboş bırakmaktan daha fazla kuralınız olduğunu düşündüm." Gülümsüyorum, masanın etrafında yavaşça yürüyorum ve parmaklarımı pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok güzel."

"Onu büyükbabam oydu."

"Gerçekten mi? Bu muhteşem."

Jameson başını sallar. "Evet. Ve bilginiz olsun, *insanların* burada başıboş dolaşmasına izin verilmez. Ama *insanlar siz değilsiniz*."

"Öyle mi?" Benimle masanın başında çeneme uzandığında gülümsüyorum. "Beni bu kadar özel yapan ne?"

"Genel olarak konuşursak... her şey." Sırıttıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Birileri bu sabah iyi bir ruh haliyle uyanmış. Ben öyle değilim. şikayet ediyor; övgülere devam edin Başkan."

Jameson başını sallıyor, çenesini eğiyor ve gülüyor, ama nedenini bilmediğim bir gerginlik var.

Üzerimde yükselirken ellerini kalçalarımaya dayıyor ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde çok ciddi. Hâlâ onun küçük taktiklerini öğreniyorum ama bakışlarındaki yoğunluk bana söylemek üzere olduğu şeyin ya çok iyi ya da çok kötü olduğunu söylüyor.

"Bir şey mi oldu?" Kaşlarım çatılıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için yanağımın içini ısıyorum.

"Kötü bir şey değildir umarım." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Senin ve Austin'in gitmenizi istemiyorum."

"Biliyorum. Bu iş bitene kadar olmaz."

Başını iki yana sallar. "Sadece o zaman değil. Genel olarak gitmeni istemiyorum."

Asla."

Sertçe yutkunarak ona göz kırpmıyorum. "Ne diyorsun Jameson?"

Onun gri gözlerine bakarken kalbim hızla çarpıyor. Çölün ortasında denize doğru sürüklenirken. Ellerini yüzüme doğru kaldırıp, kendini tamamen açmış gibi bana bakarken.

"Tempe, ben iyi bir adam değilim." İç çekiyor. "Bu hayat zor ve kulüp her zaman hoşuna gideceğinden daha fazla ilgi göreceksin. Adamlarıma sadık biriyim ve bu yüzden her zaman kardeşlerimin yanında olacağım. Sen ve Austin'den önce, bu benim için yeterliydi. Önemli olan tek şey kulübümdü."

Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve gözlerimin arkasından yaşların süzülmeğe başladığını hissediyorum.

"Ama sonra sen geldin ve amaçladığından çok daha fazlasını çaldın. Soğuk göğsümde atan bir şey buldun ve ondan kaçmak için bu kadar çok çabalamayı bırakırsam hayatın nasıl olabileceğini görmemi sağladın."

Jameson alnımı öpmek için eğiliyor, dudakları tenimi okşarken duraklıyor.

"Senden bunu istemenin bencilce olduğunu biliyorum - Austin'i bu hayata getirmeni istemenin. Ama yemin , ikinize de ihtiyacınız olanı vermek için her şeyi yapacağım. Size doğru davranmak ve Austin'in hak ettiği desteğe ve aileye sahip olduğundan emin olmak için. Siz ikiniz bana bir amaç veriyorsunuz. Nefes almama yardım ediyorsunuz. Adamı görüyorsunuz, yamay değil. Beni görüyorsunuz. Bunun için sizi sevmek istiyorum. Bunun için size teşekkür etmek istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

"Jameson-"

"Sadece bir düşün." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek geri çekiliyor. "Kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için asla bir ailem olsun istemedim. Ama şimdi anlıyorum ki bunun nedeni ailemin henüz hayatıma girmemiş olmasıymış. Ama sen ve kardeşin, işte siz busunuz. Benim ailem. En azından bunu düşüneceğine söz ver."

"Jameson." Uzanıp yüzünün iki yanını tutuyorum ve ona gülümsüyorum. "Bunu düşünmeme gerek yok. Cevabım zaten evet."

Sertçe yutkunuyor. "Emin misin? Anlaşması kolay bir adam olmadığımı biliyorum."

"Sizinle gayet iyi başa çıkabilirim,
Başkan." "Öyle mi?" Sırıttıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Jameson sandalyesine geri gömülüyor ve beni de yanına çekerek kucağına oturmamı sağlıyor. Ama yüzümü bırakmadı, bu yüzden ağzım onunkinin hemen üzerinde geziniyor.

"Benim yaşlı kadının olmanın ne demek olduğunu anlıyor musun?" "Bu konuda bilgilendirildim."

Kaşları çatıldı. "Pearl,"
diye açıklıyorum.

"Tabii ki." Jameson gülümsemesini gevşetip gözlerimin içine bakmadan önce kıkırdıyor. "Bunun kolay bir karar ya da kulüpte kolay bir rol olmadığını biliyorum... her şey göz önüne alındığında. Bu yüzden iyice düşündüğünden emin olmak istiyorum."

Bir motorcuyla birlikte olmanın tehlikesinden bahsediyor olabilir. Ya da beni hayatına almasını hâlâ kabul etmeyen kadınlardan bahsediyor olabilir. Her iki durumda da, kalbimde onun yanında olmak için mücadele etmeyi kabul ediyorum.

"Birbirimiz için ne olduğumuzu dış güçler belirlemez Jameson. Ne geçmişimiz, ne de düşmanların. Her zaman onların başkanı olacaksın ve bu rolün sorumluluk getirdiğinin farkındayım. Ama konu sen ve ben olunca, önemli olan tek şey birlikte neyi seçtiğimiz, birlikte neyi inşa ettiğimizdir. Ve birbirimiz için kim olduğumuz. Bana sadık kalacak mısın?"

"Tüm varlığımla." Yüzümü avuçluyor ve gözlerine baktığımda ona gerçekten inanıyorum.

"Bizi koruyacak mısın?" "Mezarıma kadar."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Hızlı bir öpücük için eğildim. "Aile."

Jameson saçlarımı geriye çekiyor ve beni daha derinden öpüyor. Dili benimkine karışıyor ve ben onun kucağında sallanıyorum. Kaval kemiklerim deri koltuk minderine gömülürken bile sert sandalyenin arkası dizlerime batıyor.

Göğsüm Jameson'ın deri kesiğine sürtünüyor ve kendimi birinin yanında olmanın gerçekten ne demek olduğunu anlamama yardımcı olan adama teslim ediyorum. Benim kanımdan olmayan bir insanı gerçekten önemsemenin ne demek olduğunu.

Bana onurun ve sadakatin gerçekte ne olduğunu gösteren kişi. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum." O kadar çok ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Elleri kalçalarımın doğru kayıyor ve elini eteğimin altına sokmak için eteğimi çekiştirmeden önce avuçluyor.

"Bu elbisenin altında mayo yok mu?" Ağzıma karşı hırlıyor. "Sana bu öğleden sonra plaja gideceğimizi söylemiştim ve eğer kardeşlerimin önünde soyunursan, sana baktıklarında kulübüme ihanet eden ben olacağım."

"Kolay erişimi tercih edeceğini düşündüm," diye takılıyorum.

Burnunu boğazımda gezdiriyor, boynumun kenarını ısıyor. "Sadece sen ve ben olduğumuzda... evet."

Kucağında sallanıyorum, göğüslerime inen yolu öpmek için hamle yaptığında başımı arkaya eğiyorum.

"Ama bütün erkeklerim gölde olacak ve senin bu elbisenin içinde ne kadar güzel olduğuna bakacaklar. İhtiyacım olan son şey, seni böyle gören tek kişi ben olduğumda rüzgarın onlara bir gösteri yapması. İstedikleri kadar sırtında kendi isimlerinin olmasını dilesinler. Ama asla olmayacak. Neden, Tempe?"

"Çünkü ben senim."

"Mm-hmm." Jameson mırıldanıyor. "Ve ben de senim. Beni bu şekilde sahiplenmek istemen benim için bir onur, wildfire. O kadar ateşli bir şey ki, bunun için sana teşekkür etmekten kendimi alamıyorum."

"Öyle mi?" Alnımı onunkine doğru eğiyorum. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Seni döllerimle doldurarak."

"Bu konuda..." Parmaklarımla boynunun kenarlarını sıyırıyorum. "İlaç paketim az önce bitti, bu yüzden doktora gidene kadar bir şeyler kullanmak isteyebiliriz."

"Hayır." Başını sallıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. "Ne demek hayır?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"Bana kalsa, şu andan itibaren hap kullanmayacaksın zaten."

Gülümseyerek geri çekiliyorum. "Jameson Steel az önce beni hamile bırakmak istediğini mi itiraf etti?"

Kendimi bir ilişki yaşarken hayal bile edemezken kendi çocuklarımın olmasını hiç düşünmemiştim. Ancak bu adamın hayatıma kattığı sevgi ve güvenlik, kalbimi balon gibi şişirdi.

"Evet, yaptım. Ne kadar çok olursanız o kadar iyi. Küçük minyatür Tempe yerleşkede dolaşıyor."

Kaşlarımla çatıldı. "Onların da senin gibi olabileceğinin farkındasın değil mi?" "O zaman iyi şanslar."

Gülüyorum ve ağzımı bir öpücükle yakalıyor. Çenemi tutuyor ve beni kendisine bağlıyor. Boştaki eliyle kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve ben de onun sertleşmiş sikini çıkarabilmesi için yer değiştiriyorum.

Parmaklarım onu kavlıyor ve göğsünde titreşen hırıltı vücudumun ağrmasına neden oluyor.

Yerimden kayarak kendimi kucağından çekip yere bırakmaya çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"Neden seni memnun etmeme izin vermiyorsun?" Eğilip kulağının kabuğuyla alay ediyorum. "Burada diz çökmeni istemiyorum. Seni kraliçe gibi tahtıma istiyorum." Kalçalarını kaldırıyor. "Sikimin üstüne otur, orman yangını. İzin ver

Ait olduğun yerde sana tapıyorum."

Yavaşça sert gövdesine gömülürken gözlerinin içine bakıyorum. Beni geriyor, sadece onun yapabileceği şekilde dolduruyor. Kalçalarındaki elleri, tamamen oturana kadar beni son bir santim itiyor. Kalçalarımın etrafında dönmeye başlarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

"Hak etmediğim bir cennet gibi hissediyorsun." Boğazımın ortasını öpüyor.

Kolumdaki parmakları, boynumu öperken elbisemin askısını aşağıya indiriyor. Onun üzerimdeki hissini kovalıyorum, serbest kalmak için çaresizlik içinde ona biniyorum.

" böyle. İyi bir kız gibi sikime bin. O senin. Sadece senin."

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve Jameson'ı bir öpücük için kendime çekiyorum. Onunla tanıştığımda ulaşamayacağım kadar uzakta olan bir adamı sahiplenirken birlikte eriyoruz.

Issız bir çölün iki ucunda tek başımıza dolaşıyorduk. Ve bir şekilde birbirimizi bulmayı başardık.

Tüm hayatımı savaşıarak geçirdim ama Jameson'ın kollarında artık buna gerek duymuyorum. Güvenli alanımı buldum, ortağımı. Kendimi ona teslim ediyorum çünkü o da bana bunu yapıyor, hiç çekinmeden.

Geldiğinde, beni bir yamayı yeleğe sabitleyen dikişlerden daha derin bir şekilde işaretler.

Beni kendi olarak
işaretledi. Ve o da
benim.

Tempe

LUNA YANIMDA DURUYOR, neon-mor güneş gözlükleri takıyor. Gülümsüyor, yüzünü gökyüzüne doğru çeviriyor.

"Nevada'yı seviyorum." Kollarını sallıyor.

"Çünkü Nisan ayındayız ve hava katlanılabilir durumda."

Gülüyorum. "Doğru." Kollarını indiriyor.

Sahilde Austin'in Jameson'a ızgara kurmasında yardım ettiği yere bakıyorum. Birkaç müşteri adayı tepeden aşağıya, motosikletlerin ve kamyonların park ettiği yerden sahile sandalyeler taşıyor.

Gölün bu bölümünde sadece biz varız ve kumdan çok kayalık olsa da kulübün dinlenmesi için güzel, تنها bir alan.

Jameson, katlanır masayı taşımasına yardım ettiği için Austin'e tek koluyla sarılıyor ve onları izlerken kalbim genişliyor.

Bunun artık bizim hayatımız olacağını düşünmek çok garip. Helix'in temsil ettiği her şeye karşı direncim göz önüne alındığında bunu asla hayal edemezdim. Ama Jameson bakış açımı değiştirdi. Bu sadece bir kulüp değil; bir aile. Onun için, bunun bir parçası olduğum için minnettarım.

"Gidip güneş kremi bulsam iyi olacak." Luna kollarını inceliyor, birkaç yama tavşanının erkeklerin dikkatini çekmek için birbirlerine losyon sürdüğü yere bakıyor.

"Belki kibarca rica edersen, Ghost sürmene yardım eder." "

Luna gülümsüyor, yanakları kızarıyor. "Ve sen de inkar ediyorsun."

Luna bakışlarımı Ghost'un onu izlediği yere kadar takip ediyor. Ama bakışları buluştuğu anda, Ghost'un bakışları telefonuna kayıyor.

"Dövmelerle kaplı bir adama karşı koymanın imkansız olmasının sebebi nedir?" Luna iç geçirir. "Steel seni kilitlediğine göre artık avda değilsin. Rütbeli üyeler arasında yaşlı bir kadını kaçırın ilk kişi. Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını tahmin *etmemiştim*."

"Teşekkürler mi?" Gülüyorum.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun." Luna kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Ama bu adamlar ilişkilerden çok bisiklete binmeleri ve silah atmalarıyla tanınıyorlar."

"Açıkkçası ben de en az sizin kadar şaşkınım. Buraya gelirken bunların hiçbirini planlamamıştım. Ben de hiçbir zaman bir ilişki istemedim. Ama bir şey var... Bilmiyorum. Onunlayken bir şeyler mantıklı geliyor."

"Bunu hak ediyorsun, Tempe. İkiniz de hak " Luna'nın yanaklarında içten bir gülümseme beliriyor. "Kim bilir, belki şimdi diğerlerine de bulaşır."

"Belki bu konuda bir şeyler yaparsan, olur." Kolunu dürtüyorum.

"Evet, evet." Yeni boyanmış mor saçlarını at kuyruğu yapmak için bileğinden bir saç bağı çıkararak beni serbest bırakıyor. "Ghost'un benim için yanıp tutuştuğuna dair kanıtın olduğu anda bana haber ver, ben de onu içeri tıkayım. O zamana kadar, benimle *en az* ilgilenenin o olduğuna ikna oldum. Bu yüzden oturup beklemeyi reddediyorum."

Başımı sallıyorum çünkü adamın zaten onun peşinden koştuğunu görmüyor ama ikisi de bunu kabul edene kadar onu ikna etmeye çalışmanın bir faydası yok.

"Hadi gidip ayaklarımızı ıslatalım," diyerek Luna konuyu değiştiriyor.

"Sana iyi eğlenceler. Austin'i kontrol etmem gerek. Görünüşe göre Pearl'ün etrafına bir hendek kazıyor, bu yüzden kurtarılmaya ihtiyacı olmadığından emin olmalıyım."

Luna gülerek suya doğru yürür. "İyi şanslar."

Sahile doğru ilerliyorum. Havayı serinleten hafif bir esinti var, dışarıda olmak için mükemmel bir sıcaklık. Bir rüzgar eteğimi hışırdatıyor ve neyse ki Jameson çıkmadan önce mayomu giymemi sağlamış, böylece herkese şov yapmamış oluyorum.

Kulübün neredeyse yarısı burada, yama tavşanları da dahil. Reina hâlâ her göz göze geldiğimizde bana ters ters bakıyor ama Jameson kulüp binasının ortasında durup beni yaşlı karısı olarak ilan ettiğinden beri bana yaklaşmadı ya da tek kelime etmedi.

Umarım bir arada yaşamayı öğreniriz çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum ve her ne kadar gitmesini istesem de onun da diğer kızlar kadar bu kulübün bir parçası olduğunu biliyorum.

Ayrıca, Jameson'ın geçmişinin güzel bir sarışın olarak gözümün önünde olması, benim de kendi geçmişim olmadığı anlamına gelmez. Geçmişte olan şey tam olarak budur. Bu hayatı kabul edeceksem, neye imza attığımı benimsemeliyim.

Jameson Steel gibi bir adamla yarı yolda kalmak olmaz. Ya ona güvenmeliyim ya da gitmeliyim. Kafamı kaldırıp beni gruba doğru yürürken izlediğini gördüğümde yüzündeki gülümseme endişelenecek bir şey olmadığını doğruluyor.

Ghost telefonundaki bir şeyle Jameson'ın dikkatini çekiyor, ben de Austin'in yanına gidiyorum.

Gölün bu tarafında fazla kum yok ama Pearl sandalyesini koyacak uygun bir yer buldu. Austin ve Bea etrafına bir hendek oyduklar ve şimdi onu suyla dolduruyorlar.

"Kalenizde güvende misiniz?" Hendeğin kenarında duruyorum.

"Tabii ki. Parlak zırhlı küçük şövalyem yanımda olduğu sürece." Pearl gülümseyerek Austin'in bir kova suyu daha hendeğe boşaltmasını izliyor.

"Daha hızlı," diyor Bea Austin'e kum az önce döktüklerini içerken.

Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, göle doğru koşarlarken etrafa sığıyor. Austin'in bu geçiş sürecinde bir arkadaşı olduğu için minnettarım ve umarım bu durumu kolaylaştırır. Evimizde film gecelerini ve oyun buluşmalarını paylaşabileceği biri.

Bizim evimiz.

Ne zaman böyle düşünmeye başladım bilmiyorum ama artık öyle. Hiç sahip olmadığım bir ev.

"Torunumun akıllandığını duydum." Pearl gülümsüyor. "Tebrikler."

"Umarım burada kalmamızın bir sakıncası yoktur. Dört yaşında bir çocuk evin içinde koşuştururken pek huzur ve sessizlik olmadığını biliyorum."

"Hiç de değil." Pearl başını sallıyor. "Çok uzun zamandır çok sessizdi. Jameson'ın tekrar eve dönmesini seviyorum. Siz ikiniz de cabası."

"Teşekkürler, Pearl."

Kadın başını sallar ve Austin hendeğe bir kova su daha ekler. Bu konuda hızlı davranmış ve şimdi taşıyor.

"Sanırım bu kadarı yeterli."

Pearl ayaklarına su sıçradığında gülüyor ve ben de kovayı ondan kapıyorum.

"Beğendiniz mi?" Bea ve Austin gururla gülümseyerek bana bakıyorlar. "Mükemmel olmuş."

"Tatlım Bea," diye sesleniyor Legacy kızına, elinde bir şişe güneş kremi tutarak. "Buraya gel."

Bea'nın omuzları çöküyor ama Austin suya doğru koşarken o da isteksizce babasının yanına gidiyor. Onu takip ediyorum, yerden bir taş çıkarmasına yardım etmek için çömeliyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Jameson düz bir taş alırsam atlayacağını söyledi." Düz bir taş alır ve beyzbol topu atar gibi suya atar, böylece taş hemen batar.

"Bu şekilde atmalısın." Topraktan başka bir yassı taş çıkarıp ayağa kalkıyorum. "Frizbi gibi. Fırlatırken düz tutmaya çalış."

Ona nasıl yapıldığını gösteriyorum ve kayam batmadan önce iki kez sekiyor. Austin'pek etkilenmediği bir şey.

Etrafımızdaki zemini tarıyor ve suyun içinden çıkan yassı bir taş gördüğümde ona uzatıyorum.

"Bu işe yaramalı." Arkasında durup elini taşla doğru pozisyona getiriyorum. "Bunun gibi."

Onu bırakmadan önce harekete alışabilmesi için kolunu yavaşça ileri geri hareket ettiriyorum.

Austin suya odaklanırken tüm yüzü buruşuyor. Kolunu geri çekiyor ve az önce ona gösterdiğim hareketi taklit ederek taşı suya fırlatıyor. Suyun altında kaybolmadan önce bir kez sıçırıyor.

"Başardım!" Zıplıyor, artık pelerinin giymese de kendine özgü süper kahraman pozuyla yere iniyor. "Atladı."

"Öyle oldu." Hemen etrafta koşuşturup başka bir taş aramaya başladığında gülümsüyorum.

Hâlâ Austin'in annemle neler yaşadığını ve neleri telafi etmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Onu suya taş üstüne taş atarken izliyorum ve hepsine sahip olmasını istiyorum. Annemin bana yaşatmadığı çocukluğu hak ediyor. Sadece çocuk olabileceği, büyümenin getirdiği sorumluluklar hakkında endişelenmeyeceği bir çocukluk.

Austin suda bir aşağı bir yukarı koşarken Bea bir uçurtmayla dikkatini dağıtır. Her adımda ayakları su sıçratıyor. Birkaç tur attıktan sonra nihayet yavaşlıyor, yanımda duraklıyor ve başını bacağıma yaslıyor.

Elimle yanağını okşuyorum ve onunla birlikte suya bakıyorum.

"Bu gideceğimiz anlamına mı geliyor?" Austin suya bir taş atar ve taş hemen batar.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Kaşlarım çatıldı.

"Annem bana kötü şeyler söylediğinde eğlenceli şeyler yapmama izin verirdi." Austin ayak parmağını kuma gömüyor. "Ama ben gitmek istemiyorum."

"O zaman iyi ki değilsin koca adam." Jameson arkamızdan gelip Austin'i kollarının arasına alıyor ve Jameson onu gıdıkladığında Austin gülmeye başlıyor.

Jameson kardeşimi tutuyor, bana dönüyor ve yüzlerindeki gülümseme o kadar büyük ki kalbim ikiye ayrılıyor. Her biri için bir parça.

"Ciddi misin?" Austin benden Jameson'a bakarak soruyor. "Hiç ayrılmayacak mıyız?"

"Hiç." Jameson, Austin'in başının üstündeki saçları karıştırıyor. "Sen ve kız kardeşin hiçbir yere gitmiyorsunuz. Artık benimsin."

Jameson'ı kucaklamak için kendine çekerken Austin'in gözleri doluyor. "O zaman sen de benim olabilirsin."

"Yapabilir miyim?" Austin'in sırtını

sıvazlar. Austin başını sallar,

Jameson'a sıkıca sarılır. *Aile*.

Her zaman belli bir şekilde görünmesi gerektiğini düşündüm ve öyle olmadığı için asla bir ailem olamayacağı anlamına geliyordu. Ama Jameson'ın kardeşime sarılışını izlerken, bizi tüm kalbiyle -tüm kulübüyle- koruyacağını ve seveceğini bilirken, hiç beklemediğim bir aile buldum.

Jameson boştaki kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın üstünü öpmek için beni kendine çekiyor. Gölün yumuşak dalgaları, uzaktan geçen bir tekne tarafından tekmelendikten sonra kıyıya vuruyor. Ve ben o sabit seste kendimi kaybediyorum.

Duraksadım.

Savaşmayı
bıraktım. Ve
kaçmayı
bırakıyorum.

Onlar için sadece burada olmak istiyorum.

"Dondurma!" Austin, Jameson'ın kollarında ayağa fırlar ve Legacy'nin bir soğutucudan dondurma çıkardığı yere .

"Biraz ister misin?" Jameson Austin'i yere bırakır ve Austin hemen zıplamaya başlar.

"Önce tuvalet." Zar zor ayakta durabilen kardeşime kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

"Gitmek zorunda değilim."

"Sadece deneyelim, sonra istediğin kadar dondurma yiyebilirsin."

"Tamam." Sinsice yaklaşıyor.

"Havoc'un güneşliği kurmasına yardım edeceğim." Jameson, Havoc'un iki tarafı dengelemek için uğraştığı yere .

"Tamam, hemen döneceğiz." Yukarıdaki otoparkta arabaların ve motosikletlerin arkasına gizlenmiş bir tuvaletin bulunduğu manzarayı işaret ediyorum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Austin'in ayaklarına bakmadan önce Jameson'a hızlı bir öpücük veriyorum. "Ayakkabılarını kap. Banyoda çıplak ayak yok."

Dondurma vaadiyle o kadar heyecanlandı ki, beni yokuş yukarı çekmek için elimi tutmadan önce onları ancak ayağına .

"Sonny. Reyes," bağılıyor Jameson, beni ve Austin'i göstererek.

"Sadece bir tuvalet molası." Gülümsüyorum.

"Üzgünüm, orman yangını. İkiniz bir daha asla tek başınıza bir yere gitmeyeceksiniz."

Anlasam bile gülerek başımı sallıyorum. Babamın kızı olmak tehlikeliydi ve konuşmazdık. Ama Jameson'ın kulübün başkanı olması, onun yanında olsam da olmasam da beni daha fazla risk altına sokuyor.

Austin beni tepeye doğru çekiştiriyor ve tuvalete doğru yol alıyoruz. Gün geç oluyor ve yol bomboş.

Ben kardeşimi içeri götürürken Sonny ve Reyes dışarıda bekliyorlar ve sabunları olmasına seviniyorum çünkü uzun süredir kimsenin banyoyu temizlemediği belli.

Dışarı çıktığımızda koku hala burnumda ve neredeyse bir şeye takılıp düşüyordum.

"Ne-" Yere baktığımda Sonny'nin boynundan kanlar akarak yerde yattığını görüyorum. "Sonny."

Ama yarasına baskı uygulamak için aşağı inmeden önce bir el ağzımı kapatıyor ve biri beni tutuyor. Austin'e baktım, Reyes

onu yerden kaldırır ve ağzını bir bezle kapatır.

"Hayır." Elimle ağzımı kapattığım için kelime boğuk çıkıyor ve boynuma bir şey battığında sadece bir tekme atabiliyorum.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki çılglık atamıyorum ya da savaşıyorum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve dünya kararmadan önce gördüğüm son şey masmavi bir gökyüzü oluyor.

Çelik

HAVOC BANA BİRA VERİYOR ve ben de büyükannemin hâlâ sahildeki sandalyesinde oturduğu, Tempe'yle banyodaki işleri bittikten sonra Austin için bir dondurma tuttuğu yere doğru yürüyorum.

Bu çocuğun en küçük şeyler için duyduğu heyecan beni bir şekilde etkiliyor. Onun gününü aydınlatmak için fazla bir şey gerekmiyor ve keşke bu, insan yaşlandıkça daha kolay tutunabileceği bir şey olsaydı.

"Gel otur," diyor büyükannem, eliyle gözlerini siper ederek bana bakarken.

Yanındaki plaj sandalyesine çöküyorum. "Görüyorum ki Austin seni davetsiz gelen ordulardan korumayı kendine görev edinmiş."

Hendeğe bakıp gülümsüyor. Su çoktan çekilmiş ama o hâlâ sandalyesini hareket ettirmemiş.

"O yaptı. Ve senin de akıllıca bir şey yaptığını duydum." Büyükannem elime uzandı ve sıktı. "Seni mutlu görmek güzel, Jameson."

"Beni mutlu ediyorlar." Biramdan bir yudum alıyorum, bu kelime üzerinde düşünüyorum.

Mutluyum.

Bu gerçekten çabaladığım bir şey değil. Adamlarımın çalışkan, dikkatli ve hazır olmama ihtiyacı var.

Ama mutlu musun?

Kulübümü koruyabildiğim sürece ruh halim hiç önemli olmadı. Tempe ve Austin'de durum farklı.

Evet, onları korumam gerekiyor. Ama sabahları ilk iş olarak bana gülümsemelerini sağlayan şey benim uyanıklığım değil. Sadece onlar için ne yaptığım ile ilgilenmiyorlar. Sadece etraflarında olmamı istiyorlar. Evimin kapısından içeri girdiğimde amacımın kesiğimdeki yama ile hiçbir ilgisi yok. Sadece bana ihtiyaçları var-Jameson.

Geçmişte olduğumdan daha iyi bir adam ve onlar için de öyle olmak istiyorum. "Bu uzun zamandır verdiğim en iyi karar." Suyu bakıyorum. "I Tempe ile konuştuğun için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum. Onu yaşlı bir kadın olmanın ne demek olduğu konusunda bilgilendirdiğin için."

Büyükannem gülüyor. "Birinin yapması gerekiyordu. Hepiniz çok uzun zamandır çılgınca koşturuyorsunuz, bu yüzden ona destek olacak başka kimse yok. Kız ne kadar sert olursa olsun buna ihtiyacı olacak."

Büyükanneme bakıyorum. "İkimizin de yanında olduğun için teşekkür ederim." "Tek yaptığım, ikimizin de zaten bildiği bir şeye dikkat çekmekti. seni idare edebildiği sürece. O güçlü bir kız. Yanınızda duracak kadar omurgalı ve eğer yaramazlık yaparsanız egonuza meydan okuyacak kadar sağduyulu biri."

"Yapacak." Kıkırdıyorum. "Sana çok benziyor. Bir boktan korkmaz. Kendini savunur-"

"Seni daha iyi bir adam yapar."

Biramdan bir yudum alarak saçlarımı geriye tarıyorum. "Deniyorum."

"Kendine çok fazla baskı yapıyorsun Jameson. Bu adamlar için çok iyi şeyler yapıyorsun." Barbekünün etrafında gülüşen adamlara bir bakış atıyor. "Büyükbaban ve baban seninle gurur duyardı. Oğlumuz . Onların bıraktığı mirası yaşıyorsun. Üzerindeki baskıyı her zaman istemediğini biliyorum ama onların bile düşünemeyeceği bir şekilde bunu benimsedin."

Başkanlık armama bakıyorum, babamın gece bunu ilk kez taktığını hatırlıyorum. O sırada beyaz dikişlerde hâlâ kan lekeleri vardı ve ölümünün intikamını alana kadar bunu bir onur nişanı olarak taşıdım. Yeri geldiğinde kulübüme ne vermem gerektiğini hatırlatan bir şeydi.

Benim

kanım.

Benim

hayatım.

Gençtim ve o zamanlar bildiğimden çok daha fazlasını bildiğimi sanıyordum. İntikam yolunda ilerlerken ateşle vaftiz edildim. Öğrenmem gereken çok şey vardı ve geriye dönüp baktığımda bunu yapmam çok uzun sürdü.

Ben bu kulüpte büyüdüm. Bu adamların etrafında. Ve onların ihtiyaç duyduğu şey olma sürecinde, bir şekilde kim olduğumu buldum ve *kaybettim*. Tempe içeri girip bana hatırlatana kadar gerçekten ne için savaştığımızı unutmuştum.

Damarlarında bir hainin kanı dolaşıyordu ama o hain değildi. Bana bir şey söylemeye çalışan kaderdi.

"Ona evlenme teklif edeceğim," diye itiraf ediyorum, büyükanneme bakarak. "Henüz çocuklara bir şey söylemedim ama bu gece ona teklif edeceğim."

Büyükannem gülümsüyor ve bu ihtiyacım olan tek onay. Bu bölüm için adamlarımın oyuna ihtiyacım yok ve teknik olarak büyükannemin de oyuna ihtiyacım yok ama istiyorum.

En iyi ve en kötü zamanlarımda yanımdaydı. Annemin ölümünde.

Büyükbabamın.

Babamın *oğlu* aracılığıyla.

Kulüpteki erkekler kadar o da benim için buradaydı.

"Güzel." Büyükannem elimi sıkıyor ve sandalyesine geri suya bakarak gülümsüyor.

Yavaş bir esinti yüzeyi dalgalandırıyor ve enseme gıdıklıyor.

Omzumun üzerinden yukarıdaki manzaraya bakıyorum ama buradan banyoyu göremiyorum ve hâlâ geri dönmemiş olmalarıyla ilgili bir şeyler bana yanlış geliyor.

Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi.

"Her şey yolunda mı?" Büyükannem soruyor, bakışları tepeyi taradığım yere kayıyor.

"Bilmiyorum. Bu kadar uzun sürmemeli." Sandalyemden kalkıp biramı yere bırakırken telefonumu çıkardım ve Sonny'yi aradım.

Sesli mesaja geçene kadar çalışıyor, ben de Reyes'i arıyorum. Aynı şey.

İçime yerleşen ekşi bir hisle sahilde ilerlemeye başladım. "Havoc, potansiyel müşteriler neden cevap vermiyor?"

Hamburger ızgara yaptığı yerden başını kaldırıyor ve hemen spatulayı etrafta dolaşan adaylardan birine uzatıyor. "Neredeler?"

"Austin'in tuvalete gitmesi gerekti, Sonny ve Reyes onu ve Tempe'yi aldı." Tepeye çıkan patikadan yukarı doğru çıkarken manzarayı işaret ediyorum.

Havoc adımlarımı karşılıyor, saçlarını geriye doğru çekiyor ve telefonuna uzanıyor.

O da cevap alamamış olmalı ki, hemen elindekini bir kenara bırakıyor.

"Yemin ederim bir sorun varsa-" Başımı sallıyorum ve hareket ediyorum Daha hızlı.

"Steel?" Ghost'un uzaktan bağırdığını duyuyorum ama yavaşlamıyorum.

Çoktan tepeye çıktım ve park alanını geçtim. Kamyonlarımız ve bisikletlerimizle dolu ve tuvalet de karşı tarafta.

Ses yok. Hareket yok.

Köşeyi dönmeden önce bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum ve Sonny'yi yerde kanlar içinde gördüğümde korkularım doğrulanıyor.

"Lanet olsun." Havoc, Sonny'nin yanına düşer ve nabzını yoklar.

Telefonumu çıkardım ve Patch'i arıyorum ama Havoc başını salladığında çok geç olduğunu anlıyorum.

"Boş ver." Patch cevap verince telefonu kapatıyorum ve onun yerine Ghost'u arıyorum. "Tuvalete git."

Telefonu kapattıktan sonra tuvalete girdim ama boştu. Tempe, Austin ya da Reyes'ten iz yoktu. Dışarı çıktığımda Ghost buz gibi bir bakışla otoparkı geçip bize doğru geliyordu.

"Böyle bir şey olmayacak." Dişlerimi gıcırdatarak Ghost'a doğru ilerledim.

"Onları bulacağız, Steel. Hayatım üzerine yemin ederim." Havoc telefonunu çıkarır ve hâlâ kulüp binasında olan Mayhem'i arar.

Oradaki adamları organize etmek için emirler verdiğini belli belirsiz duyuyorum ama dikkatimi veremeyecek kadar Ghost'a odaklanmış durumdayım.

"Bir sorunumuz var." Hayalet durdu. "Yok artık.

Tempe ve Austin gitmiş."

Akıl sağlığımın kalan her zerresi test ediliyor ve bu kelimeler beynimde bir şeylerin kırılmasına neden oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya eğip derin bir nefes alıyorum. Şu anda kendimi kaybetmemin bana hiçbir yararı olmaz. Tek yapacağım Tempe ve Austin'i riske atmak. Onlar için olacağıma yemin ettiğim adama ihtiyaçları var. Bu kulübü yöneten ve kendisine ait olanı koruyan adama.

Nefes vererek Ghost'a bakıyorum. "Ne oldu?"

"Tempe ve Austin hakkında." Ekranı görebilmem için telefonunu çeviriyor; bilinmeyen bir numaradan gelen bir kısa mesaj.

Bilinmiyor: Kaybetmek nasıl bir duygu Steel? Önce işini. Şimdi de kızını. Sırada kulübün var. Senin için geliyoruz.

Ghost metne iliştirilmiş resmi açıyor ve Tempe ile Austin'in bir minibüsün arkasındaki görüntüsünü görüyor. Her ikisinin de gözleri kapalı, bu yüzden bir şeyle bayıldıklarını tahmin ediyorum. Dimitri, Tempe'nin başını kameraya gösterebilmek için yukarı kaldırıyor ve dudakları Tempe'nin yanağına o kadar yakın ki tüylerim diken diken oluyor.

"Bir takastan bahsetmiyorlar," diyor Havoc, omzumun üzerinden bakıp mesajı okurken.

"Fark ettim."

Ve hiçbir takas Dimitri'nin bir şey istemesinden daha endişe verici olamaz.

Takas olmaması, aradığı şeye zaten sahip olduğı anlamına geliyor.

Barda Tempe'ye söyledikleri kafamın içinde çalkalanıyor. Onu kulübe flaş bellek için göndermedi.

Onu burada
istiyordu. Ama ne
için?

Havoc, Mayhem'le takılıyor ve diğerk adamlar ya Havoc onlara el salladığı için ya da bir şeylerin ters gittiğini hissettikleri için tepeden bize doğru geliyorlar.

Ghost'a dönüyorum. "Fotoğrafin nerede çekildiğini söylemenin bir yolu var mı?"

"İzini sürebilmek için kulüp binasındaki bilgisayarına geri götürmem gerekiyor ama tahmin etmem gerekirse bu bir kullan-at telefon. Ve görüntüde coğrafi etiket yok."

"Yani, bir şey yok mu?"

Ghost başını sallıyor, bu konuda benden daha mutlu görünmüyor.

Dimitri'yi haftalardır takip ediyoruz. Onun adına bir ev bulduğumuzda bile orada değildi. şimdi Tempe ve Austin elinde ve biz hala nerede saklandığını bulmaya yaklaşamadık.

Derin bir nefes alıyorum, ellerimi kesik yerimden aşağı doğru indiriyorum ve merkezimi buluyorum.

Öfkeme
odaklanıyorum.

Netliğimi
geliştiriyorum.

Benim dağılmama ihtiyaçları yok. Onlar için bir arada kalmalıyım. "Herkes kulüp binasına dönsün; yeniden toplanmamız gerekiyor." Etrafıma

bakıyorum

Adamlarım. "Ailemi bulun. Eğerk ikisinin de saçının teline dokunurlarsa bu şehri yerle bir edeceğiz."

Tempe

KULAKLARIM ÇINLIYOR.

Beni sarsarak uyandırıyor ve gözlerimi kırıştıtararak açmak için mücadele ediyorum. Başım ağrıyor ve vücudum sert, soğuk bir yüzeyde yatmaktan dolayı ağrıyor.

Avucumu yere koyuyorum ve dönüyormuşum gibi hissettiğimde ağırlık merkezimi arıyorum.

Bir bodrumdayım, ya da en azından yeraltında bir yerde. Hava serin ve beton odadaki tek ışık uzak köşeden geliyor.

Kendimi yukarı iterken başım dönüyor ve kusmamak için mücadele ederken midem kabarıyor. Boynuma her ne soksularsa başım dönüyor ve kesinlikle sistemimden tamamen çıkmadı.

Kendimi odaya yerleştirmeye çalışırken etrafımı yokluyorum. Ellerim serbest ve söyleyebileceğim kadarıyla zincirlenmedim. Ama bunu sadece benim kaçma riskim olduğunu düşünmedikleri zaman yaptıklarını bildiğim için bu pek rahatlatıcı değil.

Görüşüm netleşiyor ve kardeşimi aramak için etrafa bakıyorum.

"Austin." Kaldırmaya çalışıyorum ama her şey ağır geliyor ve odayı aradığımda onu göremiyorum.

"Merak etme, icabına bakıldı." Dimitri'nin sesi merdivenlerden geliyor ve ben gözümü kırıp ona odaklanırken ayağa kalkıyor. "O alacak

sakinleştiricilerden daha uzun süre kendine gelemmez. Küçük olmak ve her şey."

Neredeyse bunu önemsediği için söylediğini düşüneneğim ama ben daha iyi biliyorum. "Kardeşim nerede?"

"Bu endişelenmen gereken bir şey değil." Dimitri bir adım öne çıkıyor ve ellerim titriyor.

Bakışları çıplak bacaklarıma kayıyor ve omurgama soğuk bir ürperti gönderiyor. Eteğimin altını düzeltiyorum, beni izlemesinden huzursuz oluyorum.

"Neden buradayız? Bunu neden yapıyorsunuz?" Boğazım kaşınıyor, bu yüzden kelimeler zor çıkıyor. "Beni kulüp binasına her ne için gönderdiysen bende olmadığını söyledim zaten."

"Ben de sana bunun önemli olmadığını söylemiştim." Dimitri güler. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Dışarı çıkmak için flash belleğe hiç ihtiyacımız olmadı."

"Flash bellek mi?" Kaşlarım çatıldı.

"Sevimli." Dimitri önümde çömeldi. "Sana ne bulduklarını bile söylemediler, değil mi? Onlar seni karanlıkta tutarken sen sadece işbirliği yaptın ve Steel'in istediği her şeyi yaptın. İyi ve uyumlu olduğunu duydum."

Dişlerim gıcırđıyor. "Neden bilmiyorsun." "Resimler aksini söylüyor." Kara gözleri parlıyor. "Resimler mi?"

"Dur tahmin edeyim, Steel sana bunlardan da bahsetmedi. Seni kulüp binasının her yerinde becerirken birinin izlediğinden endişelenmeni istemedi. Tıpkı annen gibi bir fahişeye olduğun ortaya çıktı."

"Annem hakkında konuşma," diye .

"Neden olmasın? En başta seni bu belaya bulaştıran o." "Sen neden ?"

Gözlerinin içine bakarken boğazım yanıyor.

Şeytan. "Nerede o?"

"Ait olduğu yerde. Bana yalan söylediği için cehennemde yanıyor." Dimitri bodrumun karanlık bir köşesine bakar, orada bir battaniyenin altında bir yumru vardır.

Ayağa kalkıyor, ona doğru yürüyor, kenarından tutuyor ve geri çekiyor. Annemin parçalanmış yüzünü gördüğümde boğazım düğümleniyor. Teni gri ve gözleri boş. Ama boğazını kesmeden önce her ne yaptılarsa yüzü hırpalanmış.

Evdeki videosunu gördükten sonra bile bir parça umut besledim. Bir gün her şeyi açıklayacak ve her şey yeniden anlam kazanacaktı. Şimdi, bu şansını asla bulamayacak.

Bu onun ölümünün bir yanılsama olduğu zamanlardaki gibi değil. Soğuk gerçek bana bakıyor. O artık yok. Geri gelmeyecek. Austin'in şu an sahip olduğu tek aile benim.

Ellerimi bacaklarımın üzerinde gezdirirken parmaklarım titriyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aŗağı yuvarlanırken tüylerim diken diken oluyor. Onları tutmak için savaşıyorum ama iŗe yaramıyor.

"Neden?" Baŗımı sallıyorum; gözyaşlarım yüzümden aŗağı akıyor. "Az önce onu gördüm, yaşıyordu."

"Öyleydi." Dimitri battaniyeyi tekrar vücudunun üzerine atıp bana doğru döndü. "O gece fikrini deęiŗtirip bizi durdurmaya alıŗtıęında ortalığı fena halde karıŗtırdı. Ama doktor bana ihtiyacım olanı getirmesine yetecek kadar uzun süre onu iyileŗtirmeyi baŗardı."

Baŗım dönüyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum. "Onda senin ihtiyacın olan ne olabilir ki?"

Dimitri baŗını yana eğip beni izliyor. "Zarf mı?"

Kendi soruma kendim cevap veriyorum. "Bir doğum belgesi," diye tersliyor. "Kanıt."

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak baŗımı sallıyorum. "Neyin kanıtı?"

Ama soruyu sorarken bile içime ekŗi bir his yerleŗiyor.

"Sana hiç söylemedi, değil mi Tempe?" Sırıtıyor ve bu sırıtıŗ kötölükle dolu. "Austin neden burada seninle değil sanıyorsun? Sence kimi korumaya alıŗıyordu?"

Parçaları birleŗtirirken kalbim hızla çarpıyor.

Annem Austin'in babası hakkında konuşmayı reddediyordu ve konuştuğu birkaç seferde de korktuğu izlenimini ediniyordum ama nedenini bilmiyordum. şimdi biliyorum.

"Sen onun babasısın."

İlk defa görüyorum. Burnunun şekli - ucunda biraz sivri. Kalın kaŗları ve güçlü elmacık kemikleri. Düşünmekten ne kadar nefret etsem de Austin tıpkı ona benziyor ve bunu şimdiye kadar nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

Dimitri bir kez daha çömelir, gözleri parlamaktadır. "Güzeli yüzünün seni gösterdiği kadar aptal değilsin. Ama sen de onun kadar körsün."

Bana uzandığında geri çekiliyorum ama kaçmama izin vermiyor. Eli çenemi öyle sert kavırıyor ki acıtıyor.

"Kardeşim nerede?" İlk seferinde bana cevap vermemiş olsa da tekrar soruyorum.

"Merak etmeyin. Oğlum artık güvende, senden ve senin lanet olası Twisted Kings'inden kurtuldu. Artık evde olduğu için sırtında doğru renklerle büyüyecek... Öte yandan sen amacına hizmet ettin."

"Yani beni öldürecek misin?" Sertçe yutkunuyorum. "Başından beri planın buysa, neden beni mutfakta vurmadın ve fırsatın varken Austin'i almadın?"

"Sen küçük bir sürtük olmaya karar verip onu benden saklayana kadar planımız buydu." Dimitri'nin dişleri sıkılır. "Ayrıca, Titan'ın bir şeyler yapması gerekiyordu ve annen meydan okuyan bir fahişe olduğu için, bir sonraki en iyi seçenek sendin. Şansımıza, en iyisi oldu."

"Ama beni yakaladılar." Başımı sallıyorum.

"Amaç da buydu zaten, Tempe." Ayağa kalktı, odada volta atıyor, beni izliyor. "Seni her zaman yakalayacaklardı."

Sertçe yutkunuyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Gerçek çürüme her zaman içeriden başlar." Dimitri alay ediyor. "Steel, başkan yardımcısı kulübüne sırtını döndükten sonra bu dersi almalıydı, ama şansımıza almamış. Dışarıdan saldırmak bir şeydir, ama gerçekten zarar vermek için -birini yok etmek için- onu içten dışa çürütmeniz gerekir."

"Anlamıyorum."

"Flaş belleği kulüpten çıkarman için sana hiç ihtiyacımız olmadı. Sadece onu bulmalarına ihtiyacımız vardı. Bir hainin kızının neden onu aradığını merak etmelerini istedik. Senden şüphe etmelerini istedik. Ghost'un ona güvenmesinin tek yolu buydu."

Dimitri bana doğru yürüyor, çenemi tutuyor ve uzaklaşmaya çalıştığımda beni ona bakmaya zorluyor.

"Hacklemek ne kadar zor olursa, ne yaptığımızdan o kadar az şüphelenirlerdi. Ve Steel sana ne kadar odaklanırsa, az önce içeri girmesine izin verdiği şeye kadar dikkati dağılırdı." Dimitri eliyle yanaklarımı sıkıyor ve gözlerim yaşıyor. "Bir şey almak için orada olduğunu sanıyorsun ama değildin. Paketi teslim etmek için oradaydın. Ghost o sürücüyü hacklediği anda aradığımız her şeyi bulduk."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bir virüs yerleştirmişsin." " gibi bir şey." Dimitri sırıtıyor.

"Hepsi *senin sayende*." "Ben senin için hiçbir şey yapmadım."

"Ama *bizim için bir şey* yaptın, değil mi?" Dimitri başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor ve kusacakmışım gibi bir his geri geliyor. "Steel'in dikkatini çekmeyi başardın. Helix'in kızı olarak mükemmel bir dikkat dağıtıcıydın. Geldiğimizi göremeyecek kadar senin güzel yüzüne odaklanmıştı."

"Peki ya beni yanında tutmak yerine babam gibi bir hain olduğuma karar verseydi?" Ters ters baktım.

Dimitri elini boğazıma götürüyor ve ben onu itiyorum ama o sadece kıkırdıyor.

"Steel kör değildir ve kadınları öldürmesiyle tanınmaz." Ayağa kalkıyor, odada tekrar volta atıyor. "Güzel bir yüzün ve damarlarında bir hainin kanı var. Ghost bizi içeri alırken Steel'in dikkatini çekmek için ihtiyacımız olan her şey."

"Yapamazsın-"

"Zaten yaptık." Dimitri bana doğru sırtıttı. "Ve şimdi oğlum, ben erkek arkadaşının kulübüne yıllar boyunca Demir Günahkârlar'a yaptıkları her şey için acı çektirirken izleyecek ve öğrenecek."

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum, başka seçeneğim olmamasından nefret ederek. "Austin'i alamazsın."

"O benim."

"Seni tanımıyor bile." Başımı sallıyorum. "Peki bu kimin suçu?" Dimitri bağılıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve annemin Austin'in hayatını kaçarak geçirdiği adamı bir an için görebiliyorum. Muhtemelen son dört yıldır Vegas'tan kaçmasının gerçek nedeni. Austin burada olsaydı, Dimitri ona daha erken ulaşabilirdi.

"Lütfen." Kardeşim için elimden geleni yaparak dizlerimin üzerine çöküyorum. "Austin sadece dört yaşında. Sana güvenmeyecektir. Korkacaktır. Lütfen onu görmeme izin verin. Tanıdık bir yüze ihtiyacı var."

Bu durumdan kurtulmak için her şeyi düşünüyorum, her şeyi söylüyorum.

"Zaten tanıdık bir yüzü var." Dimitri sırtıyor. "Bir Steel onun söyleyebileceğim kadarıyla etrafta iyi ve rahattı."

Minibüse sürüklendiğim anı aklıma geldikçe kaşlarım çatılıyor. "Reyes."

Dünya yok olmadan önce hatırladığım son şey Reyes'in Austin'i yakaladığı oldu. Sersemlemiş bir halde, onu kurtarmaya çalıştığını düşünmek istedim. Ama kurtarmıyordu.

Steel bizi koruması için ona güvendi ve şimdi bu yakınlığı kardeşime karşı kullanacaklar.

Dimitri başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse Steel kendini suçlamalı. Bir potansiyel müşteriye hayatına tam erişim izni veren kişi o. Flaş belleği Helix'in odasına ilk etapta kim yerleştirdi sanıyorsun? Ghost'un yanına gidip ona verecek hali yok ya. Çok şüphelenirlerdi."

"Reyes bir Demir
Günahkâr mı?" "Doğma
büyüme."

"Ama nasıl...?" Jameson yeni bir potansiyel müşteriye araştırırdı ve Ghost bu gibi şeylerin onu atlatmasına izin vermeyen birine benziyor.

"Artık kaynakları olan tek kişi Steel değil diyelim. Ghost ne kadar derine inerse insin, Reyes'in gerçekte kim olduğunu asla öğrenemeyecek."

Gerçekte o?

Bir hain.

Acımasız bir katil.

Jameson ikisinin ne yaptığını öğrendikten sonra bir önemi kalmayacak. Ben bir katil değilim ama umarım Jameson onlara bunu ödetir, ben olsam da olmasam da.

Soğukkanlılığımı toplayarak derin bir nefes alıyorum. "Steel bizi bulacak ve bulduğunda da yaptıklarının bedelini sana ödetecek. Tüm kulübünüz bunun acısını çekecek."

"Bir motorcu sürtüğüne göre kendine çok güveniyorsun."

Ona ters ters baktım. "Katil bir pisliğe göre kendine çok güveniyorsun."

Dimitri benim yorumum üzerine bodruma doğru fırlıyor, kolunu geriye sarıyor ve yanağıma vuruyor. Parmak eklemleri o kadar sert vurdu ki lekeler gördüm ve sırtım arkamdaki duvara çarptı.

Saçlarımı tutuyor ve beni hasta, şeytani gözlerine bakmaya zorluyor.

"Fikrimi değiştirdim. Ne de olsa ölüm senin için çok kolay olurdu. Demir Günahkârlar'ın ağzını kapalı tutmayı bilmeyen sürtüklere ne yaptığını bilmek ister misin? Sana göstereceğim." Başımı savuruyor ve arkası duvara çarpıyor. "Steel seni burada bulamayacak. Kimse bulamayacak. Ve adamlarımı aşağıya getirdiğimde, o lanet boğazını kesmiş olmayı dileyeceksin."

Dimitri'nin bakışlarındaki karanlık, bana dik dik bakarken tüylerimi diken diken ediyor ve son bir karanlık kıkırdamayla kapıyı çarparak merdivenlerden yukarı çıkıyor

Arkasında. Bir şey tıklıyor ve bunun bir kilit olduğunu varsayıyorum.

Çelik beni bulacak.

Yapmak zorunda.

Ama o zamana kadar oturup bekleyemem. Dimitri ve adamları geri gelmeden bu bodrumdan çıkmalıyım. Austin'i bulmalıyım.

Eğer , ikimizin de hayatta kalacağından emin değilim.

Çelik

KULÜP BINASI UĞULDUYOR. Adamlarım, Tempe ve Austin'i bulmamıza yardımcı olacak herhangi bir ipucu için adaylarımızın eşyalarını aramak için ranzayı parçalara ayırıyor.

"Böcek yok," diye onaylıyor Ghost. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla Sonny temiz." "Reyes?"

"Burner hücresi yatağının içinde ama temas noktaları silinmiş. Bir şey bulup bulamayacağıma bakmak için şimdi içine bak."

Başımı sallıyorum ve Ghost kulüp binasının arka tarafındaki bir odaya yöneliyor, orada işlerini halletmek için saklanıyor.

Soul yanıma geliyor, telefonu kapatırken önümde duruyor. "Bu bakışı sevmedim."

"Söyleyeceklerimden daha da az hoşlanacaksın." Soul elini yüzünde gezdiriyor. "Demir Günahkârlar Tempe ve Austin'i ele geçirirken iki işimizi de aynı anda vurdular. Kaynaklarımızı bölmeye çalışıyorlar."

"Hangileri?"

"Kings Auto ve Sapphire Rise. İkisini de fırlatıp atmışlar ve ofislerden alabildikleri her şeyi almışlar. Gerçek bir hasar yok, bu yüzden sadece bir dikkat dağıtma olabilir, ama kesinlikle bir şey arıyorlardı. Şu anda birkaç adamım kontrol ediyor."

"Her iki ofiste de bulabilecekleri hiçbir şey yok." Çenemi kaşıdım, Legacy'nin paranoyakça davranıp tüm kayıtları şimdilik kulüp binasında güvende tutmamızı önermesi beni rahatlattı. "Hasar konusuna gelince, Kaos dışarı çıktığında bununla ilgilenmek zorunda kalacak. Bu gece öncelikli değil. Kimi gönderdin?"

"Mayhem ve Boone."

"Onlara sadece kontrol altında tutmalarını söyle. Bununla yarın ilgileneceğiz." Soul başını sallar ve bir mesaj atar. "Senin yaşlı kadından haber var mı?"

Benim yaşlı kadını.

Onu daha yeni aldığımı ve şimdiden onu hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. Onu bu işe bulaştırmanın riskini biliyordum ama yine de yaptım. Bu bir ders olmalı, ama onları bulduktan sonra bile gitmelerine izin vermeyeceğim.

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama Ghost Reyes'in odasında bulduğu kullan-at telefonda veri çekmeye çalışıyor."

"Buna hâlâ inanamıyorum." Soul'un çenesi sıkıştı. "Onun hakkında içimde kötü bir his vardı ve içgüdülerimi dinlemeliydim."

"Aynen. Ama temiz çıktı." Başımı salladım. "Hâlâ bunun nasıl olduğunu bulmamız gerekiyor."

Soul onaylarcasına başını sallar.

"Prez." Havoc beni bilardo masasının yanına götürüyor, masanın bir tarafında Vegas haritası var. Diğer tarafa da bir yığın silah yığılmış.

Savaş moduna giriyor ve ben bundan memnunum çünkü Demir Günahkârlar ile çok uzun zamandır bu çizgide ilerliyoruz. Ailemin başlattığı savaşı aldılar.

Tutsak yok.

Merhamet

yok.

Iron Sinners operasyonunu finanse edenin Rick Zane olması ya da Vegas'taki tüm paraya, kaynaklara ve kirli polislere erişimlerinin olması umurunda değil. Tempe ve Austin'i kaçıran adamdan başlayarak kulüplerini parçalayacağım.

Havoc haritada şehir sınırının hemen ötesindeki bir noktayı işaret ediyor. "Ghost, kullan-at telefonda yapılan bir aramanın izini buradaki bir sabit hatta kadar sürebildi."

"Bu uzak bir ihtimal." Soul başını sallar. "Bir telefon görüşmesi."

"Hiç yoktan iyidir." Silahımı çıkardım. "Önümüzdeki on dakika içinde herkesi hazırlayın. Güneş doğmadan Dimitri'nin kafasına bir kurşun sıkmak istiyorum. Ailem döner dönmez Titan'a bir mesaj göndereceğiz. Kıyamet günü yaklaşıyor."

Masadakilere bakıyorum ve adamlarım başlarını sallayarak onaylıyorlar. Demir Günahkârlar'la savaşı çok uzun zamandır erteliyoruz çünkü pahalı, dağınık ve kulüplerin savaşması kolluk kuvvetlerinin dikkatinden başka bir şey getirmiyor.

Ama Titan kadınımı vurduğunda bunu kişiselleştirdi.

Benim çocuğum.

Bundan kurtulamayacak.

Herkesin yüklenmesi dokuz dakika on yedi saniye sürdü. Gece yarısı olduğu için şanslıyız, yoksa kervanımız çok dikkat çekerti. Ama şehir sınırlarının dışında kaldığımız sürece, Vegas'ın bu kadar dışında karşılaşacağımız polislerle başa çıkabiliriz.

Hayalet'in çağrının izini sürdüğü ev, Twisted Kings yerleşkesi ile Iron Sinners kulüp binalarının ortasında yer alıyor. Eğer hızlı hareket etmezsek, Demir Günahkarlar kolayca takviye çağırabilecek kadar yakın.

En azından ıssız bir yerde. Hiçbir şey polisin hızlı arama yapmasını sağlayamaz.

Benim bindiğim minibüsü Patch kullanıyor ama eve vardığımızda geride kalacak. O sadece bu kaçınılmaz olarak bir çatışmaya dönüştüğünde yaralananlara müdahale etmek için geliyor. Adamlarımdan biri yaralanırsa onu hastaneye götüremeyiz. Kurşun yaraları soru işaretleri yaratır ve polislerin hoşuna gidecek cevaplarım yok.

Demir Günahkârlar'ın güvenli evine doğru son dönemece girdiğimizde, hedefimize doğru dümdüz ilerliyoruz. Patch farları kapatıyor, böylece kimse geldiğimizi görmeyecek. Minibüsün içi ürkütücü bir sessizlik içinde ve kardeşlerimin zihinsel olarak savaşa hazırlandıklarını hissediyorum.

Ghost'un telefonu çalıyor ve sessizliği bozuyor. "Haber var mı?"

Telefonunu çıkarıyor. "Bilinmeyen bir numaradan bir şey." "Bu ses hoşuma gitmedi."

"Kahretsin." Ghost'un gözleri ekranındaki şeyle birlikte büyür ve Legacy onun neye baktığını görmek için eğildiğinde, gözleri hemen

Ben.

"Ne oldu?" Öne doğru uzandım ve Ghost bana telefonunu uzattı.

Neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor. Bu bir video yayını, ama grenli ve karanlık. Daha yakından baktığımda, Tempe'nin bir tür bodrumun köşesinde kıvrılmış olduğunu ve Dimitri'nin onunla konuşarak ileri geri volta attığını görüyorum.

"Bunu nasıl görebiliyoruz?"

"Bana yayın için bir link gönderdiler." Hayalet dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğiliyor.

"Hiç ses var mı?"

Hayalet başını sallar.

"Bunun geldiğini takip edebilir misin?"

"Kulüp binasında olsaydım, belki."

"Siktir." Yanlış yöne gidiyor olabiliriz. "Ne kadar uzaktayız?"

Havoc saatini kontrol eder. "En fazla beş dakika."

Bir yem kesmek için geri dönemeyecek kadar yakınız. Şansımız varsa, gittiğimiz evden geliyordur. Eğer değilse, bu pişmanlığı sonraya saklayacağım.

Dikkatimi tekrar ekrana verip Tempe'yi izliyorum.

Videonun kalitesinden dolayı yüzünü net olarak görmek zor ama omuzları geriye atılmış ve çenesi yukarı kalkmış. Ağzı söyledikleriyle birlikte hareket ediyor ve onda sevdiğim tüm o ateşi tükürdüğünü söyleyebilirim.

O bir savaşçı. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak ve benim yapabileceğim tek şey ben oraya ulaşana kadar dayanmasını ummak.

Odada Austin'i arıyorum ama orada değil ve bu beni geriyor. Onları koruyacağıma yemin ettim ve başarısız oldum. Şimdi, Vegas'ın karşı taraflarında olabilirler, hatta belki de farklı eyaletlerde.

Bunu düşünmeme izin veremem.

"Bunun canlı görüntü olup olmadığını biliyor muyuz?"

Hayalet başını sallar. "Hayır, ama tahmin etmem gerekirse, öyle."

Umarım haklıdır çünkü bu, şu an itibarıyla Tempe'nin hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor.

"Üç dakika," diye anons ediyor Havoc ve adamlarım silahlarını hazırlamaya başlıyor.

Silahımı çekmek yerine ekrana odaklanıyorum.

Dimitri hâlâ volta atıyor ve Tempe'nin omuzlarının çökmesine neden olan bir şey hakkında gevezelik ediyor. Az önce söylediği her neyse onu sarstı ve bu ona acı çektirmek için bir neden daha.

Duraksıyor ve söyledikleri Tempe'nin sırtının sertleşmesine neden oluyor. Çenesini yukarı kaldırır ve Dimitri'ye öyle bir şey söyler ki, Dimitri odadan çıkar.

Bir adım.

İki.

Üç.

Ve onun önünde durup elini geri çektiğinde, kalbim parçalanıyor.

Ona vuruyor.

Ona vuruyor.

Bir saniye içinde Dimitri listemin başına geçti. *Benim* olanı vurdu.

Benim olanı

incitmek.

Benim aşkım.

Korumak için benim.

Soul yanımda irkiliyor, yani bir şey söylemeyecek kadar akıllı olsa bile onun da gördüğünü biliyorum.

"Bir dakika," diye anons ediyor Havoc.

Ghost'a telefonu verdim ve silahımı çıkardım. Bu kadar yakın olmanın beni gereceğini düşünmüştüm ama Dimitri bana sakın kalmam için bir sebep verdi. Daha önce sadece bir kez odaklandığım şekilde odaklanmak için - Maryland'deki o boş yolda, babamı öldüren adamın gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan bir gün önce.

Gözlerimi kapatıp yolun uğultusunu dinliyorum. Lastikler kaldırımda gümbürdüyor. Minibüs, şehir ile kulüp binası arasındaki yolu bisikletimle giderken yaptığım gibi kilometreleri yalayıp geçiyor.

Geceleyin bomboş çölde aklımı o beton uzunluğuna verdim. Gökyüzünde ay ve havada adaçayı. Vegas sıcağı cehennem gibi sızıyor, bu şehrin günah üzerine kurulu olduğunu biliyor.

Hepimiz burada yanacağız.

Minibüs durdu ama gözlerimi açıp son bir dua ederken aklım hep o yolda. Dindar değilim ama ikisi için her şeyi denerim.

"Dışarıda ışık yok ama biri olduğu kesin." Havoc olay yerini değerlendirir.

Neden bahsettiğini anlamak için ön cama bakıyorum. Odalardan birinin panjurundan gelen ışık dışında ev karanlık. Eğer buradalarsa, onları asla bulamayacağımızı düşünecek kadar ukaladırlar çünkü bir gözcüleri bile yoktur.

Ghost minibüsün arka kapısını açıyor ve hepimiz teker teker dışarı çıkıyoruz. "Legacy ve Ghost, siz benimlesiniz. Ön taraftan gidiyoruz."

Bahşış veriyorum

Çenem sağa doğru. "Havoc ve Soul arkadan dolaşsın. Diğer herkes dağılsın. Çevrenin her santimetresinin korunmasını istiyorum."

Ekibimizin geri kalanı arkamızda duruyor. Tüm araçların ışıkları kapalı, böylece geldiğimizi görmüyor ya da duymuyorlar.

Minibüsler birer birer boşalır ve herkes silahını alır.

"Önce ön kapıyı çalmamı istemediğine emin misin?" Havoc sorar.

Bu tür operasyonlar sırasında kulübü korumak onun görevi olduğu için genellikle bunu yapardı.

Ama başımı salladığımda, yanından geçip giderken tartışmıyor. Yamamdaki unvanın hatırı için beni korumaya çalışmıyor. Kardeşlerim, Tempe ve Austin içerideyse o eve benden önce kimsenin giremeyeceğini biliyorlar.

Legacy ve Ghost sağlam bir güç gösterisiyle beni ön tarafa kadar takip ediyor. Yavaşça daire çizerken adamlarım sessiz.

Ne kadar karanlık olduğuna bakılırsa, Tempe ve Austin'in burada olmama ihtimali yüksek ama bunu düşünmeme izin veremem. Şüphe bu tür durumlarda insanlara zarar vermekten başka bir işe yaramaz.

Sessizce ön kapıya doğru ilerliyoruz ve ben bir tarafta, Legacy de diğer tarafta duruyor. Evde bir hareketlilik var ama net bir görüş olmadığı için içeride kaç kişi olduğunu söyleyemiyorum.

Legacy bir el bombası çıkarır ve hazır tutar.

Başımı salladığım anda Ghost kapıyı tekmeliyor ve Legacy onu fırlatıyor.

Evin içinden gelen gürültülü patlamaya kör edici bir ışık parlaması eşlik ediyor, ardından bir erkek korusu bağılıyor. Onlar ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan iki taraftan da akın ediyoruz.

Tempe için.

Austin için.

Ailem adına kurşunlar yağıyor ve onların burada olduğunu iliklerime kadar hissediyorum.

Ben de geliyorum.

Tempe

KENDİMİ AYAKTA DURMAYA ÇEKİYORUM, dengemi bulurken hâlâ biraz sersemlemiş hissediyorum.

Uyuşturucular hala vücudumda dolaşıyor, ama burada kalıp Dimitri'nin tehditlerini yerine getirmesini bekleyemeyeceğimi bildiğim için zorluyorum. Eğer bu bodrumdan çıkıp Austin'i bulmazsam, başka bir şansım olmayabilir.

Ama önce anneme doğru yürüyorum, çömeliyorum ve elimi battaniyenin üzerine koyuyorum. Gözlerimden bir damla yaş süzülüyor ve keşke bu mutfakta olduğu zamanki gibi olsaydı - gerçekten gitmediği zaman. Keşke uyanabilse ve bana onu kullanmadıklarını ve tekrar atmadıklarını söyleyebilseydi.

Yapmıyor.

"Özür dilerim anne." Bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Onunla ilgileneceğim. Söz veriyorum."

Ellerimin topuğuyla gözlerimi ovuyorum ve kendimi toparlıyorum. Cesedini burada bırakmak hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğim de yok.

Merdivenlere doğru yavaşça ilerlerken parmak arası terliklerim topuklarıma çarpıyor, ben de duraklıyorum. Hâlâ plajdan kalma sandaletlerimi giyiyorum ve yukarıda biri varsa bu ses beni ele verecek.

Aşağı uzanarak onları çıkarıp kenara fırlatıyorum. Saklanmama yardımcı olmayacaklar ve koşmak için berbatlar, bu yüzden acısa bile bunu çıplak ayakla yapmam gerekecek.

Merdivene doğru ilerlerken ilk kıymıklı basamağı atıyorum ve irkiliyorum. Küçük tahta parçaları ayaklarıma batıyor ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermiyorum.

En üst basamağa ulaştığımda kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Diğer taraf sessiz ve herhangi bir ses, kapıyı koruyan kimse olmadığı sürece bir şansım olabileceği kadar uzakta geliyor. Kapı koluna uzanıp çevirmeye çalışıyorum ama kilitli.

Bu kadar kolay olacağını düşünmek çok fazlaydı.

Çömeliş kapı kolunu bu taraftan inceliyorum. Ortasında, ben ortaokuldayken annemin kiraladığı dairenin kapısında bulunan kilitleri hatırlatan bir delik var.

Bu kilidi daha önce de açmıştım ve annemin sihirbaz eski sevgilisine bana bilmem gerektiğini hiç düşünmediğim rastgele şeyleri öğrettiği için sessizce teşekkür ediyorum.

Aceleyle merdivenlerden aşağı iniyor, küçük deliğin içine sığabilecek şey arıyorum.

Bir çengelli iğne, bir sopa.

Odayı tararken yerdeki bir şey dikkatimi çekiyor ve bir toka bulmak için oraya doğru yürüyorum. Erkeklerin buna ihtiyaç duyması için çok az neden var, bu da beni burada tuttukları ilk kadın olmadığımı düşündürüyor.

Onu elime aldım ve bu düşünceyi görmezden gelmeye çalıştım.

Aceleyle merdivenden yukarı çıkarken, kilide bir kez daha bakmak için çömeliyorum. Tokayı büküp uzun tarafını deliğe sokarken diğer taraftan hâlâ ses gelmiyor. Ne yaptığımı göremiyorum, bu yüzden iğneyle etrafı yokluyorum, bir kilit mekanizması arıyorum.

Toka bir şeye takılıyor ve çekmeye çalışıyorum ama takılıyor, bu da doğru noktayı bulduğum anlamına geliyor. İçeri ve aşağı iterek büküyorum ve metalin şaklamasını hafif bir tıklama sesi takip ediyor.

Ya kırık ya da kilitli değil, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve en iyisini umarak kolu çevirmeye çalışırken derin bir nefes alıyorum. Ve döndüğünde, nefesimi veriyorum.

Yavaşça iterek açtığımda kapı gıcırıyor ve donup hareket olup olmadığını dinliyorum. Diğer taraftan gelecek ayak seslerini bekliyorum ve herhangi bir ses duymayınca kapıyı biraz daha iterek açıyorum.

Bodrumdan çıktığımda karanlık bir koridorla karşılaşıyorum. Bir uçtan loş bir ışık geliyor ve anlayabildiğim kadarıyla burası evin ön tarafı. Diğer yön karanlık ve sessiz, her iki tarafta da kapılar var.

Bodrum kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum ve menteşelerin son gıcirtısıyla nefesimi tutup kimsenin beni duymadığından emin olana kadar bekliyorum.

Koridorun karanlık ucuna doğru ilerlerken, geçtiğim her odanın içine bakıyorum. Yerlerde şilteler ve giysiler var. Dağınık ve tüm ev vücut kokusu ve kedi idrarı kokuyor.

Sonundaki odaya bakarken, şiltenin üzerindeki küçük bir beden dikkatimi çekiyor ve kim olduğunu anladığımda aceleyle içeri giriyorum.

"Austin," diye fısıldıyorum, üzerine çömelirken dizlerimi yatağa bırakıyorum.

Kumral saçlarını alnından ayırıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

"Austin, benim için uyanmanı istiyorum.

Lütfen." Austin'in mavi gözleri yavaşça açılır.

"Tempe?" Ellerin gözlerine sürüyor.

"Dikkatli ol." Doğrulamaya çalıştığında yüzünün yan tarafını okşuyorum.

Bizi bayıltmak için kullandıkları ilaçlar onu benden daha uzun süre uyuttu ama şimdi uyanık olduğu için vücudu buna daha hızlı karşı koyuyor.

Austin oturmak için kendini zorluyor ama yanımdan ayrılmıyor. "Neredeyiz biz?"

Banyo nerede?"

Hatırladığı son şeyin bu olması beni rahatlattı.

Babasının ne yaptığı ya da annemize ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Daha sonra bunu ona açıklamak için sabırsızlansam da, bu gerçekleri Dimitri'nin ağzından duymaktansa ona söyleyen kişi olabildiğim için minnettarım.

"Artık tuvalette değiliz." Elini sıkıyorum. "Ayağa kalkabilir misin?"

Yataktan kalkıp onun üzerinde durup elimi uzattığımda ben de hâlâ biraz sallanıyorum. Parmaklarını benimkilere geçiriyor, kendini yukarı çekmek için beni kaldıraç olarak kullanıyor.

"Kendimi tuhaf hissediyorum." Kolumu

tuttu. "Biliyorum, ben de."

Tekrar etrafına bakıyor ve kaşları çatılıyor. "Sahil nerede? Jameson nerede?"

"Jameson şimdi bizi almaya geliyor."

Bu doğru olmayabilir ama Jameson nerede olduğumuzu bilmese bile bizi bulmak için elinden geleni yaptığından eminim. Zarar görmemize izin vermeyecektir. Bundan eminim.

"O neden burada değil?" Austin'in sesi çatlar. "Kötü adam geri mi döndü?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Onu korkutmak istemiyorum ama tüm gördüklerinden sonra endişelenecek kadar zeki.

"Evet, kötü adam geri döndü." Yüzünü yukarı çeviriyorum. "Ama sana hiçbir şey olmayacak, tamam mı? Buradan çıkacağız ve Jameson gelip bizi alacak. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Ben de kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Austin bana sarıldı.

Buna tüm kalbiyle inanıyor ve ben gözyaşlarımı çalışırken gözlerimin dolmasına neden oluyor. Hiçbir çocuk bu kadar güçlü olmak zorunda kalmamalı. Onun yanında olması gereken kişi benim. Ve yapacağım şey de bu.

Ayak sesleri koridorda ilerlerken sesler yükselmeye başladı. Adamlar ya benim ya da onun için geliyorlar, bu yüzden hareket etmeliyiz.

"Yürüyebilir misin?"

Fısıldıyorum. Başını sallıyor.

"Bir ." Düşmemesi için elini tutuyorum ve yavaş da olsa bir adım attığında dengesini kaybetmediği için mutlu oluyorum.

"Güzel." Başım döndüğünde duvara yaslanıyorum ve hâlâ algılarımı bulandıran sisle savaşıyorum.

Odaya göz gezdirirken kapıya bakıyorum, adamlar eve doğru ilerlerken geldiğim yoldan geri dönemeyeceğimizi biliyorum. Başka bir çıkış yolu aramak için odanın etrafına bakıyorum ve bir pencere görüyorum.

Austin'in elini sıkıyorum ve ona bakıyorum. "Olabildiğince sessiz olmanı istiyorum, tamam mı?"

"Çok sessiz olabilirim," diye fısıldıyor, sandığı kadar yardımcı olmuyor ama onu suçlayamam.

"Güzel." Elinin . "Beni takip et ve tek kelime etme."

Onu pencereye yönlendirdim. Hızlıca ama sessizce açıp yukarı çekiyorum. Neyse ki bodrum kapısı gibi gıcırdamıyor ve Austin'i çabucak içeri sokmayı başarıyorum.

Dışarıda geniş ve boş bir çölden başka bir şey yok, yani hiçbir yerin ortasındayız.

Jameson bizi burada bulur mu ya da güneş doğduktan sonra yürümeye devam edebilir miyiz bilmiyorum ama denemek zorundayız. En azından hava karanlık olduğu sürece onlarla aramıza biraz mesafe koyabiliriz.

"Orada bekle." Austin'i dışarıda ayağa kaldırdım ve bir sonraki pencereden tırmandım.

Yere düştüğümde ayağıma bir taş batıyor ama şu anda bunu düşünmeme izin veremem.

Austin'i pencereden dışarı çekerek eve yaslıyorum ve çöle bakıyorum. Kilometrelerce uzakta boş bir baraka dışında hiçbir şey yok ve en azından bize biraz koruma sağlamak için önce o yöne gidebileceğimize karar veriyorum. Onu geçince hafif bir yükselti değişikliği ve arazinin etrafından dolanan bir yol gibi görünen bir şey var. Medeniyetin ne kadar uzakta olduğunu ya da yolun nereye çıktığını bilmiyorum ama tek şansımız kaçmak.

"Hazır mısın?" Austin'in elini tutuyorum. Dudağını ısıtırıyor, başını sallıyor.

"Biz hallederiz." Gülümsemeye zorluyorum. "Geri dönme ve hiçbir şey için durma, anladın mı?"

Şakaklarım zonkluyor ve gözlerim yanıyor. Ağlamak ya da çılgılık atmak istiyorum ama yapamıyorum.

Austin için güçlü olmalıyım.

"Hadi gidelim."

Boş avluda aceleyle ilerliyoruz, zemin ayağıma sert geliyor ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Parmak arası terliklerle koşmak hiç de kolay olmazdı.

"Bu taraftan." Evin içindeki sesler yükselirken, Dimitri'nin gittiğimizi anladığını varsayarak arazinin arka tarafındaki barakayı işaret ediyorum.

Kulübeye ulaşıyoruz ve yolda bir dizi far yanıp söndüğünde donup kalıyorum, Austin'i binanın kenarına çekiyorum. Eve varmadan sönüyorlar ve Dimitri'nin adamları mı yoksa başka biri mi olduğunu anlayamıyorum.

Onu kendime yasladığımda Austin'in göğsü her nefeste kabarıyor. Ne kadar karşı koysam da panik göğsümde kabarıyor. Ve tam bir adım daha atacakken, çölde bir patlama sesi duyuluyor.

Adamlar bağırmaya başlar ve silah sesleri duyulur. "Jameson." Austin bana baktı.

Parmağımı dudaklarımın üzerine koyuyorum. "Şşş. Bilmiyoruz." Sadece umut edebiliriz.

Çılgıkları silah sesleri takip ederken Austin'i kulübenin yan tarafına tutuyorum. Jameson olabilirdi ama başka bir rakip kulüp de olabilirdi.

Austin'in sırtını binaya doğru çekerek sessiz olmasını işaret ediyorum, böylece köşeden bakabiliyorum.

"Nereye kaçığını sanıyorsun?"

Parmakları saçlarımin arkasına dolanırken Dimitri'nin sesi arkamdan geliyor. O kadar sert çekiyor ki kafa derim yanıyor ve gözlerim yaşıyor. Beni geri çekiyor ve tam o sırada uzakta koşan bir adama bakıyorum.

Kim olduğunu göremeyecek kadar uzakta ama kafatasını ve kanatları fark ediyorum. Tacı ve Twisted Kings yazısını net bir şekilde seçebiliyorum.

Jameson ve adamları bizi buldu.

Sahip olduğum her şeyle savaşıyorum. Dimitri'yi tırmalıyor ve topuklarımla tekmeliyorum. Gitmesine izin vermiyor ama Jameson'ın burada olduğunu bildiğim için artık dövüşmekten ve bağırmaktan korkmuyorum. Dimitri'nin dikkatini dağıtabildiğim sürece kardeşimi kurtarabilirim.

Jameson onu bulacaktır.

Onu güvende tutacaktır.

"Austin, kaç!"

Çelik

Demir Günahkârlar evden dışarı fırlayıp kaçmaya çalışırken silah sesleri duyuluyor. Çevreyi koruyan adamlarım tarafından teker teker indiriliyorlar.

İçeride Havoc ve Hayalet odaları tarıyor, bize silah doğrultan herkesi indiriyor. Onlardan herhangi bir bilgi alıp alamayacağımızı görmek için birkaçı fermuarlı bağlarla bağlandı, ancak genel olarak kan banyosu.

"Temiz."

"Temiz."

Adamlarım odaları teker teker inceliyor.

Ev dışarıdan görüldüğünden daha büyük. Uzun bir koridor arka tarafa kadar uzanıyor ve her iki tarafta da yatak odaları var. Kirli şilteler ve kıyafetler yerlere saçılmış ve metal yatak çerçevelerinden sarkan kelepçeler bana Demir Günahkârlar'ın bu evi tam olarak ne için kullandığını anlatıyor.

Başka bir gün temizlenecek başka bir pislik.

Ben diğerlerini temizlerken Havoc ve Soul odaların yarısını temizliyor. Ve Ghost, Legacy ile bir çevre oluşturuyor.

"Biz garajı temizleyemeden birkaç adam bisikletlerine ulaşmayı başardı. Sanırım biri Reyes'ti." Havoc parmaklarını patlatır.

"Siktir." Elimi yüzüme sildim. "Onu takip eden biri var mı?"

"Evet, ama çok yavaşlık. O gitti." Havoc başını sallıyor. "Burada şansın yaver gitti mi?"

"Her şey açık."

Tempe ya da Austin

yok. Dimitri yok.

Yan bahçeden silah sesleri geliyor ve ne olduğunu görmek için dışarı koşuyorum.

Legacy evin köşesinde duruyor ve uzaktaki bir kamyonun arkasında saklanan birkaç adama ateş ediyor. Biri ortaya çıkıyor ve Legacy alnına nişan alarak çölü beyin maddesiyle boyuyor.

Sırtımı evin yan tarafına dayıyorum ve Legacy'ye arkadan saldırmaya çalışan iki kişiyi daha indiriyorum.

"Jameson!"

İlk başta, Austin'in sesini hayal ettiğimi sanıyorum. Ama adımı tekrar söylediğinde, çığlığı kalbimi ortadan ikiye bölüyor.

Sesinin nereden geldiğini görmek için bahçeye bakıyorum ve işte o zaman bana doğru olabildiğince hızlı koşan küçük bacakları fark ediyorum.

"Jameson!" Austin yine çığlık atıyor.

Bir Demir Günahkâr onu benimle aynı anda görüyor, ama harekete geçtiği anda göğsüne bir kurşun sıkıyorum ve Austin'e doğru koşuyorum.

"Koru bizi," diye bağıyorum Legacy'ye, o da Demir Günahkârlar herkesi vuruyor.

Austin'e koşarken bacaklarım yanıyor. Ona ulaştığımda gözlerinden yaşlar dökülüyor. Onu kucağıma alıp evin kapağına doğru çekiyorum. Küçük kolları beni o kadar sıkı tutuyor ki havayı kesiyorlar.

Belki de o kadar güçlü değildir, ama her iki durumda da nefes alamıyorum. Zorlukla düşünebiliyorum.

Onu güvende tutmak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Bazı aileler doğar ama bazı aileler de kurulur, tıpkı benim kulübüm gibi. Austin ve Tempe'nin hayatıma girmesi gibi. Hiç istemediğim türden bir aile çünkü bu tür bir sevgiyi hak edecek kadar iyi bir adam değilim.

Ama Austin kollarımda titrerken ve göğsünden bir hıçkırık koparken, ben onun için o adamım. Babası olmamam önemli değil; o benim çocuğum. Benim sorumluluğum. Daha fazla sığağa dayanamayacağımı düşündüğüm bir çöldeki güneş ışığım.

"Seni yakaladım. Güvendesin. Güvendesin." Sırtını ovuyorum, onu yakınımda tutuyorum, hayatını ağzına kadar dolduran acıyı silebilmeyi diliyorum.

Ona daha sıkı sarılıyorum, neler yaşadığını özümsemeye çalışıyorum. "Austin." Elimi sırtına sürüyorum. "Kız kardeşin nerede?" Bahçeyi tarıyorum ama ondan bir iz yok.

Austin başını kaldırıyor ve sol tarafa bakarken yanakları gözyaşlarıyla lekeleniyor. Bakışlarını uzakta duran büyük bir barakaya kadar takip ediyorum.

"Kötü adam onu yakaladı. Bana kaçmamı söyledi." Sesi çatlıyor. "Kaçmam gerektiğini söyledi."

Bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu ayağa kaldırmak için eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Sen doğru yaptın, Austin. İyi bir şey yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

"Öyle misin?" Gözlerini siliyor.

"Tabii ki." Saçlarını alnına taradım. "Geldin ve beni aldın. Yapmanı istediğimiz şey tam olarak buydu."

Başını sallıyor, yanağının içini çiğniyor.

Gelmekte olan adamlarıma bakıyorum. Sessizler, gözleri benden Austin'e kayıyor olsa da, benim gibi düşündüklerini belli ediyorlar - Tempe burada değil.

"Benim için Ghost'la gitmeni istiyorum."

Austin tekrar kollarıma atlıyor, bana sarılıyor ve sıkıca sarılıyor. "Lütfen gitme."

"Beni dinle, koca adam." Sırtını sıvazlıyorum ve bana bakacak kadar uzaklaşıyor. "Gidip kız kardeşini getirmeliyim, tamam mı? Bu çok önemli."

"Ben de seninle geleceğim."

"Sana burada ihtiyacım var." Sırtını ovuyorum. "Bunu görevin olarak düşün." "Gizli bir görev mi?"

"Kesinlikle ve çok önemli. Ben kardeşini bulmaya giderken Ghost'un gözcülük yapmasına yardım eder misin?"

Austin Ghost'a bakar, o da başını sallar.

Omzunu sıkıyorum. "Bu konuda bana yardım edeceğine güvenebilir miyim, Austin?" "Tempe'yi getirecek misin?"

"Evet." Kelime ağzımdan çıkarken neredeyse boğuluyorum ve Austin tekrar kollarıma atılıyor.

"Ben gözcülük yaparım." Sıkıca sıkıyor. "Seni güvende tutacağım."

Ghost evin yanında benim yerimi alıyor, Austin'in yanına çömeliyor.

"Kameraları kontrol etmeme yardım ister misin?"

Austin başını sallıyor, ben uzaklaşırken Ghost'un telefonuyla ilgileniyor.

Legacy tünediği yerden ayrılmıyor, ben Havoc'un verandadan indiği yere doğru ilerlerken etrafı kolaçan ediyor.

"Austin, Tempe'nin şu tarafta olduğunu söyledi."

Kulübeyi işaret ediyorum. Havoc başını sallıyor, minibüslerin yanından geçerken bir silah daha kapıyor.

Binaya ulaştığımızda Havoc sola dönüyor, ben ise sağda kalıyorum, korunmak için binaya olabildiğince yakın duruyorum. Diğer taraftan boğuk bir çığlık ve toprakta bir itiş kakış geliyor, ben de hızımı artırıyorum.

"Kaltak." Dimitri'nin sesi keskin ve nefes nefese.

Silahımı tam karşıma doğrultarak köşeyi dönüyorum ve Dimitri'yi Tempe'yi arkadan tutarken buluyorum.

Onunla güreşiyor. Kollarını pençeliyor ve nefes yolunu kesmesin diye çenesini sıkıştırıyor. Bacağına tekme atıyor ve adam homurdanarak yere yığılıyor. Kolundan tutup öne eğiliyor ve onu yere düşürüyor.

Tüm gücüyle karşı koyduğunu görünce göğsüm kabarıyor. Yalınayak olduğunu ve alnındaki kesiğin kanadığını fark ettiğimde bile. Dimitri'yle dövüşürken göğsü kabarıyor ve ben ilerlerken yeterince hızlı olamıyorum.

Dimitri ben daha net bir çekim yapamadan ayağa kalkıyor, Tempe'yi saçlarından yakalayıp önünde tutuyor.

"Dimitri," diye bağırıyorum ve bakışları benimkilere kayıyor.

Tempe'yi saçlarından tutarken benden Havoc'a bakıyor. Serbest eliyle silahını başının yan tarafına dayıyor ve namlu şakağına dayandığında Tempe dövüşmeyi bırakıyor.

Avlunun karşısında bakışlarımla buluştuğunda gözleri açılıyor.

"Jameson-" Dimitri saçını daha sert çektiğinde kesildi. "Bırak onu, Dimitri."

"Sonra ne olacak?" Gülüyor. "Kafama bir kurşun sıkacaksın." "Eğer şanslıysan."

Onu Baraka'ya geri götürmek ve tırnaklarından dişlerine kadar parçalamak isterdim. Daha da iyisi, Ghost'a şeytanlarını serbest bırakması için birkaç saat verebilirim. Ama şu anda önemli olan tek şey Tempe'nin güvende olduğundan emin olmak.

"Siz Demir Günahkârların zavallı piçler olduğunuzu hep biliyordum," diye alay ediyorum onunla. "Kendi savaşınızı vermekten çok korkuyorsunuz."

Havoc yavaşça daireler çiziyor ama ikimiz de mesafemizi koruduğumuz için daha fazla yaklaşıyor. Vurabileceği herhangi bir atış arıyor ve ben Dimitri'nin dikkatini dağıtırken onun da bir atış yapmasını umuyorum.

"Adamların öldü. Bir saniye içinde sen de öleceksin. Uğruna savaşacak hiçbir şeyiniz kalmadı."

"İşte burada yanılıyorsun." Dimitri gözlerini kısar.

"Öyle miyim?" Bir adım daha yaklaşıyorum, her yaklaştığımda onun değişmesini izliyorum. "Reyes seni burada bıraktı. Evdeki herkes öldü. Bu savaş sona erdi. Geriye bir tek sen kaldın."

Dimitri'nin çenesi sıkıştı ve benden nefret etse bile bunu duymaktan mutlu olmadığı açık. "Önemli değil. Kulübüm için her şeyi yaparım."

"Eminim yaparsınız. Ama sizin için ne yaparlar?"

Dışarıdan bakanların çoğu tüm motosiklet kulüplerini aynı görür, ancak bunun tek nedeni yeterince yakından bakmamalarıdır. Ne trafiği yaptığımızdan kimi koruduğumuza kadar pek çok farklılık var.

Ancak Twisted Kings ile Iron Sinners arasındaki en büyük fark içeriden geliyor.

Adamlarımdan isteyip de kendimin yapmayacağı hiçbir şey yoktur. Onlardan da beklemeyeceğim hiçbir fedakârlık yoktur. Sonuna kadar birbirimizin arkasındayız. Kimse savaştan kaçmaz ve kimse geri adım atmaz.

"Bunu kazandığını mı sanıyorsun?" Dimitri alay eder. "İhtiyacımız olanı zaten aldık. Reyes neden kimliğini ifşa etti sanıyorsun?"

"Şu anda kazanmaktan mı bahsetmek istiyorsun? Buradan çıkamayacaksın."

Dimitri güler ve yere bir tomar kan tükürür. "Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Ne istiyorsan onu yap. Bu iş benimle bitmeyecek. Kulübün etrafında yanacak, Steel. Titan bundan emin oldu. Reyes bundan emin oldu. Bu iş daha bitmedi."

Kendini beğenmiş bir adımla, Havoc'un onu omzundan vurması için yeterli bir açıklık yaratır ve onu Tempe'yi serbest bırakmaya zorlar.

Onu bıraktığı anda elinden kaçıyor ve o kaçmaya çalışmadan ben ona yaklaşıyorum.

Havoc kurşun yarası olan kolunu kavırıyor, başparmağını içeri sokuyor ve Dimitri'yi dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor. Acı içinde haykırdığında, çenesini tutup ağzını daha da açmaya zorluyorum ve silahımı dişlerinin arasına sokuyorum.

Kıpırdanmaya çalışıyor ama yapamıyor.

Bunu uzatabilirim; bilgi almak için ona işkence edebilirim. Ama gözlerine bir kez bakınca aradığımı bulamayacağımı anladım. Dimitri bir piyondur, dikkat dağıtmak için.

Onu burada bıraktılar çünkü artık ona ihtiyaçları kalmadı.

"Bana bir iyilik yap." Dimitri'nin gözlerinin içine baktım. "Patronuna benden bir mesaj ilet."

Silahı dişlerine çarpacak kadar derine bastırıyorum. Havoc yer açmak için Dimitri'yi bırakıp geri çekiliyor. Ve Dimitri gözünü kırpmadan ya da benimle savaşmaya çalışmadan önce, boğazından aşağı bir kurşun gönderiyorum.

Tempe için.

Austin için.

Dimitri yere yığılıyor ve ben de bir şey anlatmak için göğsüne üç kurşun daha sıkıyorum.

Son atış yankılanır ve sonra sadece sessizlik olur.

"Jameson." Tempe'nin eli omzuma konuyor ve yüzümü ona dönüyorum.

Dimitri'ye bakıyor ve ben bir şeylerin farkına varmasını bekliyorum. *Korku. Öfke.* Ama adamın bedenine bakarken yüzü bomboş.

"Bana bak, orman yangını." Yüzünü bana dönmesi için çenesinden tutarak silahımı uzaklaştırıyorum.

Gözleri yaşlarla dolar. "Austin..."

"Onu yakaladım. Ghost'la birlikte minibüste."

"Bizim için geldin."

"Tabii ki yaptım." Yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Her zaman senin için geleceğim. Buraya gel."

Onu kucağıma aldım ve dokunuşumla irkildi. Dimitri'nin ona ne yaptığını henüz tam olarak bilmiyorum ama onu tekrar öldürebilmeyi dilememe neden oluyor.

"Yürüeyebilirim."

"Bırak seninle ben ilgileneyim."

Onu göğsüme bastırdığımda ilk kez karşı koymuyor. Sadece bana bakıyor - rüzgârdaki kıvılcıma. Her zaman çalılıkları yırtan, kendi yolunu çizen orman yangınım çünkü bunu yapacak başka kimseye güvenmiyor.

Şu an hariç, kendini bana teslim etti. Artık yalnız değiliz ve sonunda sadece burada olmama izin veriyor.

Tempe göğsüme doğru kıvrılıyor, ben de başının üstünü öpüyorum. Eli enseme dolanıyor ve sıcaklık kemiklerime geri dönüyor.

"Teşekkür ederim, Jameson."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, orman yangını. Seni her zaman bulacağım. Ne dediğimi hatırlıyor musun? Mezarıma kadar." Onu tekrar öpüyorum. "Seni seviyorum."

Yüzünde çatlayan bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ben de seni seviyorum."

Eve geri dönüyoruz ve şu anda Twisted Kings ile kaynıyor. Demir Günahkârlar daha fazla adam gönderecek olsalardı, çoktan göndermiş olurlardı.

Soul ve diğerk birkaç adam cesetleri ön kapıdan taşıyor ve ben Tempe'yi uzaklaştırıyorum çünkü üstesinden gelebileceğini bilsem bile bunu yapmak zorunda kalmamalı.

Minibüslerin etrafında dolanırken, Ghost ve Austin'in minibüslerden birinin içinde oturup Ghost'un telefonundan bir şeyler izledikleri yerde duruyorum.

"Tempe." Austin onu görünce gülümsüyor ve ona sarılabilmesi için onu minibüsün içine bırakıyorum.

Austin ona yapışıyor, başını onun omzuna yaslıyor ve beni kendilerine çekmek için bir elini uzatıyor.

"Biliyordum. Bu bir pelerin." Austin bize doğru kıvrılıyor, bana bakmadan önce sıkıyor. "Sen bir süper kahramansın."

Bu geceden önce sadece kötü şeyler yapan ve bunları haklı çıkarmak için iyi bahaneler kullanan kötü bir adam olduğumu iddia edebilirdim. Ama ailem kollarımdayken, Tempe gözlerimin içine bakarken, buna inanmama izin verdim.

Süper kahraman nedir ki zaten?

verdiği insanlar için kendini feda etmeye hazır biri mi?

Çünkü bunu sonsuza dek elimde tutmak için her şeyi yaparım.

Epilogue

Tempe

Üç Hafta Sonra

AUSTIN, yükseltici koltuğuna bağlandığı için olabildiğince yukarı ve aşağı zıplıyor. Havoc bizi kulüp binasına götürürken heyecanla dolup taşıyor.

"bu kadar heyecanlısın?" Austin'in dizini sıkıyorum. O da bana gülümsüyor. "Bu bir sır."

Austin'in yorumu karşısında sırtıtmaktan kendini alamayan Havoc'a bakıyorum. "Neden siz ikiniz benim bilmediğim bir şey biliyorsunuz gibi hissediyorum?"

Havoc Austin'e göz kırpmıyor, ikisi de soruma cevap vermeyi reddediyor, bu da sadece bir şeyler döndüğünü doğruluyor.

Austin bana dönüyor, gülümsüyor ve dudaklarını kenetliyormuş gibi yapıyor.

Kulüp binasında bize neden ihtiyaç duyduğu konusunda Jameson'ın bu sabah olduğu gibi ağzını sıkı tutuyor ve ne planladıklarını merak ediyorum.

Her ne olursa olsun, mahalleden çıkma bahanesinden şikayetçi değilim. Bir şeyler yapıyor olmak iyi hissettiriyor.

Dimitri'yle olanlardan sonra, Austin ve ben yerleşke kapılarının içinde çok zaman geçiriyoruz. Twisted Kings'in tehlikeyi çektiğini her zaman biliyordum, ama şimdi bunun düşündüğümde daha karmaşık olduğunu anlıyorum - özellikle Austin'in rakip bir kulüple kan bağı olduğunu öğrenmek.

Dimitri ölmüş olabilir ama tehdit her zaman orada olacak. Tek yapabileceğim Austin'i korumaya çalışmak ve onun kadınları yok etmeyi ve incitmeyi amaçlayan bir kulübün değil Jameson gibi bir kulübün misyonlarını takip eden bir yol seçmesini ummak.

Şimdi annemin pek çok sırrı olduğunu ve yaptığı tüm kötü şeylerin kırıcı ya da bencil olduğu için olmadığını anlıyorum. Bazı seçimleri, babasının peşinde olduğunu bildiği kardeşimi korumak içindi.

Bir zamanlar kötü bir adamı sevmişti ve Dimitri'nin onu yapmaya zorladığı şey onun hatası değildi. O gece onu durdurmaya çalıştı ve bu her şeyin gidişatını değiştirdi. Jameson'ın kulüp evine gönderilmemin sebebi onun karşı koymasıydı.

Annem pek çok kötü karar verdi ama Jameson'ı bilmeden benim ve kardeşimin hayatına soktuğu için her zaman minnettar olacağım. Bizi, sahip olduğu her şeyle koruyacak bir adama götürdü.

Demir Günahkârlar'ın evinde Dimitri'ye yaptıklarını gördüğüm için Jameson'dan korkmalıyım. Dimitri'ye bana ve Austin'e yaptıklarının bedelini ödetirken, kör intikamcılığıyla ilgili her şiddetli söylenti gözümün önünde canlandı. Ama günün sonunda Jameson bunu sadece bizi -*ailisini*- korumak için yaptı.

Dimitri Austin'in babası olabilirdi ama aynı zamanda ihtiyacı olan şeyi elde etmek için beni ve annemi -Austin'in önemseydiği tek insanları- feda etti. Austin'e karşı hissettiği şey aşk değildi. Sadık olduğu tek şey kulübüydü.

O da Helix kadar aileden biri, belki daha da az. Austin'in hayatını onsuz yaşamak zorunda kalmasından dolayı hiçbir pişmanlığım yok.

Bir gün Austin'le o gece gerçekte neler olduğu hakkında konuşmam gerekecek. Ona babasını ve yapmak istediği korkunç şeyleri anlatmam gerekecek. Şimdilik, Austin'in iyileşmeye ihtiyacı var, özellikle de kabusları kötüleşirken. Gerçeği bilmiyor olması anılarla savaşmadığı anlamına gelmiyor.

Jameson, yerleşkeye gelip haftada birkaç kez Austin ile görüşecek bir terapist buldu. Şimdi tek yapabileceğimiz destek olmak için burada olmak.

ve iyileşirken onu sev.

Hepimiz iyileşirken.

O gece yaşadığım travmayla sessizce mücadele ediyordum. Jameson'ı düşmanının tuzağına düşüren kişi olduğum için suçluluk duygusuyla boğuşuyorum. Jameson bunun benim hatam olmadığına yemin ediyor ama yine de benim de bir rolüm var.

Aklımdan çıkarmak için meşgul olmayı denedim ama pek işe yaramadı.

Dirty Drakes'teki ilk vardiyam, biri yere bir bardak düşürdüğünde barın arkasına saklanmamla sona erdi ve o zamandan beri geri dönmedim.

Şimdilik diplomama odaklanacağım. Zihinsel olarak daha iyi bir yere geldiğimde, bir fizik tedavi ofisinde sakın bir iş bulabilirim. İnsanlara yardım edebileceğim bir yer.

Bu arada ben de kardeşimin bu yeni hayata alışmasına yardımcı oluyorum. Kayıplarımızın yasını tutarken ve ilerlerken yeniden bir rutin oluşturuyoruz. Jameson kulübüyle birlikte olmadığına da yanımızda oluyor ve bize yardımcı oluyor.

Havoc kamyonu durduruyor ve ben tokayı çözer çözmez Austin koltuğundan fırlıyor. Üzerime tırmanıyor ve heyecandan aşağı yukarı zıplayarak dışarı atlıyor. Kulüp binasına çıkan merdivenlerin tepesine ulaştığında Soul ona beşlik çakıyor ve ben de ona yetişmek için acele etmek zorunda kalıyorum.

"El." Yanında durduğumda benimkini onunkine geçirdim.

Jameson gündüzleri kulüp binası için daha katı kurallar koydu, böylece Austin ve Bea herhangi bir şeye basma riski olmadan serbestçe girip çıkabiliyorlar. Ama yine de Austin'in kulüp binasında gözetimsiz dolaşmasından hoşlanmıyorum. Birisi isyan etmeye karar verirse, bunu dört yaşındaki bir çocuğa açıklamak zorunda kalmamayı tercih ederim.

İçeri girerken Austin elimi tutuyor.

Nisan sonu ve şimdiden sıcak. Bir hafta önce kulüp, kulüp binasındaki vantilatörleri klimalara çevirdi. Buranın büyüklüğü düşünüldüğünde bunun ne kadar pahalı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Havoc bizi kulüp binasındaki bir arka odaya götürüyor. Ön taraftaki bara çok benziyor ama daha küçük ve parti verdiklerinde dışarıdan gelenlere açık değil. Ortada üç bardo masası ve bir duvar boyunca dört dart tahtası var. Bir tarafta küçük bir bar var ve birkaç adam etrafta dolanıyor.

Odaya girdiğimizde Havoc ona, "Steel, senin yaşlı kadın burada," diye sesleniyor.

Jameson arkasını döner ve Austin hemen kollarına atlamak için boşluğa koşar.

"Büyük adam." Jameson onu kaldırıp dizinin üzerine oturtuyor.

Barda oturmuş Kaos'la konuşuyor. Ve beni gördüğünde göz kırpmıyor.

Kaos o kadar dostça bir karşılama sunmuyor. Sırtını bara dönmüştü ve yama tavşanlarından biri olan Wren bacaklarının arasında durmuş ona bir şeyler fısıldıyordu. Wren kıkırdıyor, Kaos içkisinden bir yudum alırken onun boynunun yan tarafını yalıyor ve benim oraya doğru yürümemi izliyor.

Twisted Kings'in diğer üyelerinin aksine, o kadar misafirperver değildi.

Varlığımı nadiren kabul ediyor ve kaba olmasa bile bakışları sadece Jameson'a duyduğu saygıdan dolayı dilini tuttuğunu kanıtlıyor. Jameson'ın beni yaşlı karısı olarak sahiplenmesini diğer erkekler kadar desteklemediği açık.

Jameson, her şey olduğunda Kaos'un parmaklıklar ardında olduğunu ve hâlâ dışarıda olmaya alışmaya çalıştığını söylüyor. Ama Kaos'un karanlık bakışları daraldıkça, daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, orman yangını." Yanında durduğumda Jameson beni yakalıyor ve bir öpücük için kendine çekiyor.

"Eww." Austin kıpırdanarak Jameson'ın kucağından kalkıyor, bizden uzaklaşmak için Havoc'a doğru ilerliyor ve Jameson gülüyor.

Bar taburesinden kayıyor ve elimi tutuyor. "Bir saniye benimle gelir misin?"

"Tamam..." Bir kez daha, sabahtan beri hissettiğim o gerginlik kıpırdanıyor ve hepsinin neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

Jameson Havoc'a bakar.

"Onu yakaladım." Havoc Austin'in kafasına vurur. "Biraz dart atacağız."

"Lütfen dikkatli olun. Dart tahtasına nişan alın."

Çocuklar kıkırdıyor ve ben de aşırı korumacı davrandığımı biliyorum. Ama olanlardan sonra elimde değil.

Jameson elimi tutarak beni kulüp binasındaki odasına doğru yönlendiriyor. Burada kaldığımız nadirdir, ama bazen Pearl Austin'i geceleme teklif ettiğinde kaçış yerimiz burası olur.

"Bu sabah yeterince almadın mı?" Beni odaya götürüp kapıyı tekmeleyerek kapatırken gülümsüyorum.

"Sana asla doyamam." Kıçımı tutuyor ve vücudumu kendine doğru çekerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ama burada yaptığımız şey bu değil."

Geri çekiliyorum ve işte o zaman etrafımdaki odaya bakıyorum. Perdeler sıcağı dışarıda tutmak için kapatılmış ama karanlık mum ışığıyla ısınıyor. Gül yaprakları yere ve yatağa saçılmış.

"Bu da ne böyle?" Etrafıma bakarken gülümsemem büyüyor.

Jameson geri çekiliyor, iki elimi de tutuyor. "Orada tanışmıştık." "Kıçımı tekmelemeye çalıştığım yeri mi kastediyorsun?" Onu düzeltiyorum ve o da gülüyor. "Aynen öyle. İşte bu yüzden sen benim orman yangınımsın."

Sırıttıyor. "Yani, bu hissettim uygun."

"Ne için?"

Jameson eğiliyor ve alnımın ortasına bir öpücük konduruyor. "Sana bir soru sormak için."

Aşağı bakıyor ve ben bakışlarında kayboluyorum. Bana odaklanmasının yoğunluğunda. Sanki barın karşısında bakışlarımızı ilk kilitlediğimiz andan beri gözlerini benden ayırmamış gibi.

Fırtınalı okyanusumda sonsuza dek kaybolacağım.

"Bunu haftalar önce yapacaktım, ama olanlardan sonra, sana bunu sorduğumda neye imza attığını bildiğinden emin olmak istedim." Jameson çenemi kavradı. "Bunun bir daha böyle bir şey yaşamayacağımızı söylemek isterdim ama yapamam. Bundan nefret ediyorum ama gerçek bu. Akıllı olsaydım gitmene izin verirdim ama bunu yapamayacak kadar bencilim."

"Bunu yapmanı istemezdim." Elimini çenesine koyup parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum. "Ayrıca, bu çok basit olurdu. Eğer bunu yaparsan, aşık olduğum adam olamazsın."

Sırıttıyor. "Bunu kolay yapmıyorum, değil mi?"

"Bunun kolay olmasına ihtiyacım yok. Buna sahip olmak anlamına geliyorsa, *zorlukla* başa çıkabilirim.

Tek ihtiyacım olan sensin." Çenesini kavırıyorum. "Tek ihtiyacımız olan sensin."

"Güzel." Jameson diz çöküyor ve arka cebinden bir yüzük çıkarıyor. "Bu durumda, bilmelisin ki ihtiyacım olan tek şey sensin. Sen ve Austin benim tüm dünyamsınız. Ciğerlerimdeki hava. Kalbim seninle tanıştığım anda atmayı öğrendi ve seni kaybetmek onu durduracak. Tempe Madeline Evans, lütfen benimle evleneceğini söyle."

Ona bakarken ellerim ağızma gidiyor. Parmaklarım titrerken gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Benim yaşı karısı olduğumu iddia etmesi bir şey, ama bu kağıt üzerinde olacak. *Yasal*. Kulüpteki çoğu erkeğin bu nedenle karşı çıktığını biliyorum.

Jameson başını sallar. "Kelimenin tam anlamıyla benim olmanı istiyorum. Yaşlı kadını olarak. Karım olarak. Sorgusuz sualsiz benim olmanı istiyorum."

"Şey... Başkan dizlerinin üzerine çöktüğünde, bir kız nasıl hayır diyebilir ki?" Gülümsüyorum ve o da elimin arkasını öpüyor. "Tabii ki seninle evlenirim, Jameson."

Ayağa kalkıyor ve yüzüğü parmağıma takmadan önce beni bir öpücük için kendine çekiyor. Vücudum onunla eriyor. Bacağını tutup onu kendime yakın tutuyorum.

Deri. Tarçın.

Kalbimi koruyan canavarlarla savaşacak kadar güçlü bir adam.

"Havoc Austin'i daha ne kadar oyalayabilir?" Ellerimi aşağı kaydırıp kemerini tutuyorum ama Jameson bileklerimi tutarak beni durduruyor.

"Üzgünüm, orman yangını. Bir sürprizimiz daha var."

"Bu fazlasıyla yeterli," diyorum, yüzüğü göstermek için parmaklarımı oynatıyorum.

Jameson başını sallar. "Bu senin için değil."

Beni odadan dışarı, Austin ve Havoc'un dart oynadıkları bara doğru götürürken inliyorum ama itiraz etmiyorum. Havoc açıkça kazanıyor, ama Austin gülümsüyor, umursamıyor.

"Hey, Havoc," diye bağıyor Jameson. "Sanırım geçen hafta motosikletin yağını değiştirmeme yardım eden birine bir söz vermiştim, değil mi?"

Havoc sırtarak Jameson'dan Austin'e bakar. "Sanırım yaptın."

Austin'in dikkati Jameson'a doğru kayar. "Bisiklet mi?" Jameson

kıkırdar. ", koca adam. Arkada bir gezintiye çıkalım."

Jameson onu arka bahçeye kadar takip ederken Austin neredeyse arka sürgüye doğru koşmaktadır.

Jameson alnına bir öpücük konduruyor ve elimi bırakıp ortada duran bir motosiklete yürüyor. Tıpkı Jameson'ın motosikleti gibi siyah ve gümüşe boyanmış. Ama neyse ki bunun motoru yok.

"Hızlı görünüyor." Austin her ayrıntıyı inceleyerek etrafında daireler çiziyor. "Ne kadar hızlı?"

"Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek." Jameson, Austin'in koltuğa tırmanabilmesi için onu kaldırır.

Ayak parmakları iki yanında duruyor ve sırtıyor.

"Çok hızlı değil," diye hatırlatıyorum ve Austin kaşlarını çatıyor.

"Merak etme, onu yakaladım." Jameson bana göz kırpmıyor ve kıpır kıpır oluyor.

Kalbime.

Çünkü ruhumda onun doğruyu söylediğini biliyorum. Onu yakaladı, bizi yakaladı. Güvendeyiz ve evimizdeyiz.

Epilogue

Steel

İki Hafta Sonra

Çöl her şeyden bu kadar uzakta sessiz. Bir tepeye park ettik, böylece dışarı bakıp gün batımını izleyebiliyoruz.

Günün sıcaklığı yayılıyor, ama Tempe'nin parmakları kesik yerimde aşağı yukarı gezinirken göğsümde yaktığı ateş gibi değil.

Motosikletimin ön tarafına oturup bana sarılan deri giysili bu kızda bulacağımı hiç düşünmediğim bir huzur var.

Ait olacağımı hiç düşünmediğim bir yer.

"Burası çok güzel." Tempe doğruluyor, parmakları ensemdeki deriyi sıyrıyor.

Ona en sevdiğim kaçış noktalarımı gösteriyordum. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım olduğunda ata bindiğim yerleri. Şimdi oraları onunla işaretlemek istiyorum.

Bal-kahverengi dalgalarını yüzünden itiyorum ve o da gülümsüyor.

"Hiçbir şey senin kadar güzel değildir, orman yangını."

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve bedenim tutuşuyor. Bu kıza daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var.

Tempe bacaklarını kalçalarıma doluyor, ayaklarım yere sağlamca basarken sıkıca tutunuyor. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirirken göğsü benimkine bastırıyor.

Uzanıp boğazını kavıyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Dilimi ağzına alıyor ve iniltisi göğsünde titreşiyor. Parmaklarıyla kemerimin çizgisini okşuyor, benimle oynuyor.

"Dikkatli ol, Tempe." Dudağını ısırđım. "Seni bu bisikletin üzerinde becermekten daha fazlasını yapamam."

Kalçalarını zorlanan sikime doğru yuvarlayarak beni baştan çıkarıyor. "Söz mü?"

Bir elimi göğsünden aşağı, karnının üzerinden kaydırıp amını avuçluyorum. "Seni uyarmıştım, orman yangını."

Eğilip dişlerimi alt dudağına geçiriyorum ve o da inliyor.

"Jameson." Boğazının ortasından aşağı doğru bir yol öperken başını geriye doğru eğiyor.

"Bisikletimin üzerinde otururken bana böyle seslenemezsin, Tempe. Sen bundan daha iyisini bilirsin."

Dudağını ısırarak gülümsüyor. "Özür dilerim *Başkanım*."

"Ne kadar iyi bir kız." Elimin topuğunu amına sürüyorum ve o da inliyor. "Ama şimdi kötü olmanı ve benim için soyunmanı istiyorum."

"Burada mı?" Gözleri boş çölü tarıyor.

Güneş henüz ufkun altına inmiş, yanaklarını sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyor.

Tempe'yi serbest bırakıyorum ve hiçbir şey söylemeden bisikletimin üzerinde dik oturuyorum, bu da onun cevabı.

Tempe dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, yüzümü tarıyor, muhtemelen şaka yapmadığımı anlıyor ve omuzlarımı kavrayıp bisikletimden atlıyor.

Parmakları kot pantolonunun düğmesini buluyor ve yavaşça fermuarı açarak güzel bacaklarından aşağı sıyrıyor.

Onu izlerken gözümü kırpmıyorum. Nefes alamıyorum.

Ayakkabılarını, pantolonunu kaybediyor. Ve orada durmaya çalışacağını düşündüğümde, gömleğinin eteklerine uzanıyor ve Vegas çölünde çıplak bir tanrıça gibi durana kadar tamamen hiçbir şey olmadan onu kaydırıyor. O kadar güzel , onun bir serap olması ve benim halüsinasyon görmem mümkün.

"Şimdi tırmanıp beni becerecek misin?" İkimiz de öyle olmadığını bilsek de tatlı tatlı gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, kemerime uzanıyorum ve çözüyorum. Sikimi çıkarışımı izlerken gözleri yanıyor.

"Hayır, ama buna atlayacak ve süreceksin."

Motosikletime binmesine yardım ederken Tempe boştaki elimi tutuyor. Sallanmasını bekliyormuş gibi dikkatli davranıyor çünkü motosikletlere hâlâ o kadar aşına değil.

Çıplak vücudu derinin üzerine kayıyor, ama ben ona dokunmadan üstüme tırmanmasını izliyorum. Yerine oturduğunda zıplayan göğüslerine hayranlıkla bakıyorum.

"Bisikletimi hep böyle sürmeni isterdim."

Beni kendine çekiyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Kulübünün beni böyle görmesinin senin için sorun olmayacağından emin misin?"

Hayatta olmaz. Düşüncesi bile göğsümde bir hırıltı yaratıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyor.

Amina uzandım ve iki parmağımı soktum. Çoktan kayganlaşmıştı ve elimi ıslatıyordu. Parmaklarımı daha derine sokmak için kalçalarını döndürüyor, parmaklarımı içine kıvırdığımda amcığı beni sıkıyor.

"Sen benim kulübüme ait değilsin, Tempe. Sen kime aitsin?" Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve kirpikleri titriyor.

"Sen."

Parmaklarımı çekerek elimi kaldırıyorum ve ağzıma alıp tadına bakıyorum. Bisikletimden inip onu iyice ayırmak istiyorum, böylece bütün geceyi damlayan amını yiyerek geçirebilirim, ama kendini alıngan hissediyor ve ben de onun yerine bu şımarıklığını sikip atmaya meyilliyim.

"Kaldır." Sikimin tabanını tutup yukarı kaldırdım.

Kalktığı anda kalçasından tutup onu kendime doğru itiyorum.

Ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar sert. Parmaklarını omuzlarıma geçiriyor ve dibe çöktüğümde dudaklarından en tatlı küçük nefes düşüyor.

"Aferin kızıma." Avucumu göğüslerinin arasına sokup bir meme ucuyla alay ediyorum ve

sonra diğerini.

Dokunuşumun altında boncuk boncuk oluyorlar ve kalçalarını sikime sürüyor, baskı arıyor. Gün batımının çerçevelediği kucağımda kıvranıyor. Vücudu aşağı yukarı kayıyor, bisikletimin deri koltuğunda kayıyor. Amcığı beni kavriyor ve vücudu hareket ettikçe göğsü dalgalar halinde yuvarlanıyor.

Memeleri dişlerim için yalvarıyor, ben de yumuşak etini ısırarak için eğiliyorum. Acıyı dindirmek için o noktayı öpüyorum ve sonra dilimle meme ucuyla alay ediyorum.

Dengeye ihtiyacı var. Bir miktar acı ve dirençle birlikte zevk. Meydan okumayı sever.

Tempe kalçalarını eğiyor ve beni o kadar derine gönderiyor ki çöl etrafımda kararıyor. Toprak durur.

Ama hareket etmek yerine, ben onun derinliklerine gömülüyken orada duruyor.

Duraklıyor, sikimi sıkıyor ve benimle alay ediyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kalçalarını tutuyorum.

"Bunu mu kastediyorsun?" Hâlâ kıpırdamadan sikimi tekrar sıkıyor.

"Beğenmedin mi?"

Amı sıkılaşıyor. Onu ters çevirip içine girmek için çaresiz kalmama neden olan yavaş darbelerle daralıyor.

"Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun, orman yangını?" tuttum ve yüzünü kendime çektim.

"Belki."

"O maçı kazanamayacaksın. Bunu biliyorsun."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, bir yandan da yavaş darbelerle amcığıyla sikimi sıkıyor. Ama ancak bu kadar dayanabiliyor çünkü boynundaki kavramamı sıkılaştırdığımda çaresizlikle sallanmaya başlıyor.

Boştaki elimle kalçasını kavriyorum ve onu sabit tutarak durduruyorum. "Şimdi hareket etmek yok, Tempe. Bunu başlatan sensin."

Sikimi sıkıyor ama bu sefer yaptığını sanmıyorum. Beklenti yüzünden.

Kontrolü ondan aldığım gerçeği. "Lütfen." Kalçalarını çalışıyor ama izin vermiyorum.

"Bunu uzatmak istediğini sanıyordum?" Ağzımı çenesinin üzerinde gezdirip kulağının kabuğunu ısıriyorum. "Beni amınla kızdırmak istediğini sanıyordum."

"Öptüm." Kulağının arkasındaki hassas teni öperken göğsü her nefeste kabarıyor. "Ama sana sabırlı olamayacak kadar çok ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Kalçalarımı hafifçe geriye kaydırıyorum, boğazını kavrayarak onu kendime çekerken aynı zamanda onları içeri sokuyorum.

Amcığı sikimi ıslatıyor, damlatıyor ve çaresizliğinden ortalığı dağıtıyor.

"Evet." Tekrar yaptığımında inliyor.

"Benimle oyun oynamaman gerektiğini çok iyi biliyorsun, orman yangını. Onları kazanamazsın. Ve kötü olduğunda ne olur biliyor musun?" Geri çekiliyorum ve hızlı bir hareketle bisikletimden atlayıp döndürüyorum, böylece bisikletin üzerine eğiliyor. "Dersini alırsın."

Sikimi o kadar sert sokuyorum ki kıcı benim için kıpırıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip çekiştiriyorum, sırtını eğmeye zorluyorum. Her sert itişte kıcı sallanıyor ve parmaklarımı içine sokuyorum.

"İyi hissetmek ister misin, orman yangını?" Ona soruyorum, kıcına tükürüyorum ve dar deliğinden aşağı damlamasını izliyorum. "Başkanına itaat edecek misin?"

"Evet." Başparmağımı kıcıda gezdirdiğimde bisikleti kavırıyor.

İçeri itmeden önce tekrar tükürdüm. Rahatlayana kadar onu çalıştırıyorum. Başparmağım ne kadar derine giderse, çığlıkları o kadar yükseliyor ve amı o kadar daralıyor. İtiyorum ve onu sahiplenirken kalçalarımın aşağı damlarken sikimdeki baskıyı hissedebiliyorum.

"Yakında bu kıcı alacağım," diyorum ona, aynı anda hem sikimle hem de başparmağımla daha derine vurarak. "Bunun için bana yalvaracaksın."

"Evet. Lütfen." Çığlık atıyor ve çığlığı boş çölde yitip gidiyor.

"Çok sıkıydın, Tempe." Kalçalarımı öne doğru ittim. "Her deliğindeki sikim için çok heveslisin."

Bu duyguya boyun eğiyor ve şu anda sikimi kıcına sokmak istiyorum, ama ne kadar sıkı olduğunu düşünürsek, onu bunun için çalıştırmamız gerekecek.

Kalçalarımı eğiyorum ve amcığı beni kavırıyor. Bacaklarının titremesine neden olan noktaya doğru açılı bir şekilde ona daha sert vurduğumda çığlığını kaybediyor. O boşalırken ben de dibe vuruyorum ve salıverilmemi onunla birlikte çekiyorum. İçini döllerimle boyarken ıslak sikimin onun güzel amına girip çıkmasını izliyorum.

Ancak vücudu titremeyi bıraktığında elimi çekiyorum, ama onun içinde ait olduğum yere gömülü kalıyorum. Kalçalarımı ileri doğru iterek amını son damlasına kadar almaya zorluyorum.

Omzunun üzerinden bana gülümseyerek bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Seni hamile bıraktığımı mı düşünüyorsun?" Bir elimi onun küresine koyuyorum Göt.

Sorduğum soru karşısında amı zonklıyor. Etrafımdaki bir mengene gibi, düşüncesi onu daha fazla spermim için yalvartıyor.

Tempe sırtarak beni izliyor. "Henüz değil. Ama denemeye devam edebiliriz."

"Oh, yapacağız." Başının arkasını öpmek için eğildim, her damlanın içeride kaldığından emin olmak için sikimi olabildiğince derin tuttum. "Ve bundan zevk alacağım."

Eve vardığımızda hava kararmıştı ve akşam yemeği hazırды ama Tempe'yi bırakıp Ghost'un bir şeye ihtiyacı olduğuna dair mesajından sonra kulüp binasına gitmem gerekiyordu.

Tempe bize Demir Günahkârlar'ın flash bellekle ilgili gerçek planlarını anlattığından beri gergin. Sistemimize girmelerine izin vermemiz onun suçu değil. Sürücüyü hacklemesi emrini ben verdim. Ama hâlâ planlarını göremediği için kendini suçluyor.

En azından bunu yaparken ana ağımıza bağlı olmayan bir bilgisayar kullanacak kadar paranoyaktı. Wi-Fi bağlantımızı kullanarak buluta erişebildiler ama Ghost'un özel sunucusunu hackleyemediler.

Söyleyebildiği kadarıyla, Demir Günahkârlar yeni bir striptiz kulübünün mali kayıtlarını ve iş planlarımızı çalmışlar, ancak banka hesaplarına ya da acil hasara neden olacak herhangi bir şeye erişememişler.

Titan ve adamlarının peşinden nasıl gideceğimize karar vermemiz için bize zaman kazandırdı. Rick Zane'in onları finanse ettiğini bildiğimizden dikkatli davranıyoruz, bu yüzden daha fazla kaynağa erişimleri var. Ama bir saldırı geliyor.

Savaş asla bitmez; sadece gelişir.

Babam bu konuda haklıydı.

Kulüp binasına girdiğimde, yama tavşanlarından birkaçının yarın akşamki bölüm mikseri için barı doldurduğunu görüyorum. Demir Günahkârlar Tempe ve Austin'i rehin aldıktan sonra Kaos'un eve hoş geldin partisini ertelemek zorunda kaldık, ancak işler nihayet kardeşimizin eve dönüşünü kutlayacak kadar yoluna girdi.

Ben kulüp binasına doğru ilerlerken birkaç adam etrafta dolaşıyor. İçiyorlar, bilardo oynuyorlar ve rahatlatıcı bir gece geçiriyorlar. Yine de bütün gün içimde kıpırdanan huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum.

"Her şey yolunda mı, Prez?" Soul beni fark ettiğinde barın karşısından bağıyor. "Bugünlük gittiğini sanıyordum."

"Öyleydim." Çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Hayalet'i gördün mü?" "Arka tarafta."

Kulüp binasına doğru yürüyorum.

Bir var; ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Dışarı çıktığımda Ghost'u ateş çukurundaki sandalyelerden birinde tek başına otururken görüyorum. Hava karanlık ve yüzü sadece telefonunun ışığıyla aydınlanıyor.

"Beni mi görmek istedin?"

Ghost başını kaldırıyor, telefonunu kucağına koyuyor ve birasından bir yudum alıyor.

Her zamankinden daha sessiz. İçine kapanık. Demir Günahkârlar içeri girdikten sonra güvenlik duvarlarımızı yeniden inşa etmeye odaklandığı için böyle olduğunu söylüyor ama ben daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Sorun nedir?" ve yanındaki sandalyeye oturdum.

Hayalet başını arkaya eğip gözlerini kapatıyor. "Flaş bellekteki kodlamayı hatırlıyor musun? Richter'e ait olamayacak kadar karmaşıktı ve Titan'ın yeni bir teknisyenle çalıştığını hissediyordum."

"Hatırlıyorum."

Yerleştirdikleri virüs ve Reyes'in gerçek kimliğini tüm kamu kayıtlarından silebildikleri gerçeği arasında, Richter'den daha yetenekli birinin bu işin içinde olması gerektiğini biliyorduk.

Hayalet bana baktı. "Kim olduğunu buldum." "Kim?"

Dirseklerimi dizlerime dayayıp öne doğru eğildim.

Telefonunu eline alıyor ve karıştırıyor. Telefonu bana uzatıp ekrandaki bir mesajı gösterirken yüz ifadesi gergindi.

Uzun zaman oldu, Hayalet. Albuquerque'yi unutacağımı mı sandın? Ya da kızı? Seni kazı yapmaman konusunda uyarmıştım. Dinlemeliydin.

Okuduklarımı bir araya getirmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. Kulüp bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Acımasız Kafatasları ile işler kötüye gidince Albuquerque'ye ürün göndermeyi bıraktı. Bir yanlış anlaşılma olarak başlayan olay, kulüp çok küçük olduğu için hızla bastırdığımız bir savaşa dönüştü. Kalan üyeler ya kaçtı ya da başka kulüplere katıldı. Ama onları takip etmek için yeterli sayı yoktu.

O zamandan beri geri dönmedik.

Ghost'a bakıyorum. "kız kim?"

Ghost omzunun üzerinden kulüp binasına açılan cam kapılara bakıyor. Bakışları oturmuş kitap okuyan Luna'ya takılıyor ve farkına varmak bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme.

Bir yıl önce.

Albuquerque.

Geri getirdiğimiz tek Şey Merciless Skulls kupaları değil.

"Kampüŧte bir arabada yaŧadıđını söylemiŧtiniz. Onu buraya sen getirdin. Ona kefil oldun." Diŧlerimi gıcırdatıyorum. "Luna'yla gerçekten nerede tanıştın?"

Bana bakıyor, soruma cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Söyleyeceği Şeyden hoŧlanmayacađımı zaten biliyorum.

Ghost kulübüne yalan söyledi, bana yalan söyledi. Ve hepimiz bunun bedelini ödemek üzereyiz.

Bu [**ÜCRETSİZ Bonus Sonsözde**](#) Jameson ve Tempe ile iki yıl sonra tekrar bir araya gelin!

Ghost ve Luna için kendinizi hazırlayın! [**GHOST**](#)'taki bu çarpık intikam, ihanet ve ekstra SICAK aşk hikayesinde oyuncu kız, bekarlık yemini etmiş motorcuyla tanışıyor.

What's Next

Steel'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, [özel Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılabilirsiniz.

[Bültenime abone haberdar](#) .perde arkasına göz atın ve en son yayınlarımdan olun

Okumaya devam et...

Ghost ve Luna için kendinizi hazırlayın! [GHOST](#)'taki bu çarpık intikam, ihanet ve ekstra SICAK aşk hikayesinde oyuncu kız, bekarlık yemini etmiş bir motorcuyla tanışıyor.

Twisted Kings'e yol açan seri ile en başa dönün! Twisted Roses'[a AŞK GİBİ YALANLAR](#) ile başlayın!

Acknowledgements

Jameson ve Tempe'nin hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu ikisi kalbime fırtına gibi girdi ve onu tekrar bir araya getirmeden önce milyonlarca parçaya ayırdı. Austin'le olan bazı sahneleri okuduğumda hâlâ boğazım düğümleniyor. Bu benim herhangi bir türdeki ilk "ebeveyn" romantizmimdi ve yazana kadar bu mecazı ne kadar seveceğimi fark etmemiştim.

Umarım siz de onların hikâyesini okurken benim kadar keyif almışsınızdır.

Okurlarıma, sizlerle yeni bir seriye başladığım için çok heyecanlıyım. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi ve heyecan benim için her şey demek. Bunu siz olmadan yapamazdım. Bu yolculukta izlediğim birçok yolda beni takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz!

Chris, bir olay örgüsü boşluğuyla boğuştuğumda ses tahtam olduğun için teşekkür ederim. Zor zamanlarda bana inandığın ve beni her zaman desteklediğin için. Bu hayatı seninle paylaşmayı seviyorum!

Oğullarım, sizi tüm kalbimle seviyorum. Büyümenizi izlemek benim için sonsuza dek en büyük nimet olacak.

Mikki, sen olmasan bu iniş çıkışlardan nasıl kurtulurdum bilmiyorum. Sadece oturup çalıştığımız, birbirimize arkadaşlık ettiğimiz uzun, sessiz yüz yüze görüşmeler için teşekkür ederim. Her şeyi bir perspektife oturttuğun için teşekkür ederim. Ve en harika kız kardeş olduğun için teşekkür ederim.

Anne, bu kitabın kapağını ilk gördüğün anı unutmana asla izin vermeyeceğim. Her şeyi değiştirerek doğru kararı verdiğimi onayladığın için teşekkür ederim. Her zaman en destekleyici ve inanılmaz anne olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Alba, inanılmaz dostluğun için teşekkür ederim. Çok büyük bir kalbin var ve birlikte geçirdiğimiz her an için sana minnettarım.

Sam, duymak istesem de istemesem de her zaman duymam gereken şeyleri söylüyorsun. Bu durumda, buna çok ihtiyacım vardı. Hikayenin hakkını vermem için beni her zaman zorladığın sana minnettarım.

Kat, başka bir seri üzerinde daha birlikte çalıştığımıza inanamıyorum. Seni iyi ki bulmuşum. Bu yolculuğu sensiz hayal edemiyorum.

Vanessa, beni her zaman gülümsettiğin için teşekkür ederim. Editörlük yaparken gönderdiğin mesajlar ve yaptığın yorumlar, bir kitapla işim bittiğinde ve kendimi yorgun hissettiğimde bana yeniden hayat veriyor.

Maggie, mesajların bu sefer devam etmemi sağladı. İçimi dökmek istediğimde beni dinlediğin için teşekkür ederim. Ve her küçük başarımda yanımda olduğun için. Arkadaşlığımız için çok minnettarım. Bu bazen yalnız bir meslek ve sana minnettarım.

ARC Ekibime, MC romantizm çağıma girerken bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Kitaplarım hakkında çatılardan bağırdığınız ve onları sevgi yağmuruna tuttuğunuz için minnettarım. Bu benim kalbimi dolduruyor.

Books By Eva Simmons

Seattle Bekarlar

[Match Make Him](#) (*Çöpçatan Milyarderle Tanışıyor*)

[Mrite Him Off](#) (*İkinci Şans, Arkadaştan Sevgiliye*) [His](#)

[Daring Vow](#) (*Düşmandan Sevgiliye, Sahte İlişki*)

Düşman İlham Perisi (Rock Star Romance)

[Kalp Kıran Kız](#) (*Celebrity Crush*)

[Sonsuza Kadar Birbirini](#) (*Zıt Kutuplar Çeker*)

[Bir Asinin Kalbi](#) (*İkinci Şans*)

[Morth the Trouble](#) (*Yasak Aşk*)

Çarpık Güller (Karanlık, Tabu Romantizm)

[Aşk Gibi Yalanlar](#) (*Üvey*

Kardeşler) [Kalp Hastası Nefret](#) (*Erkek*

Arkadaşının Kardeşi) [Soğuk Sert Gerçek](#)

(*Babasının İnfazcısı*)

[Mord to the Mise](#) (*Kardeşinin çırağı*)

Çarpık Krallar (Karanlık MC Romantizmi)

[Celik](#) (*MC Başkanı ve hain kızı*)

[Ghost](#) (*MC Tech Genius, Sırları Olan Oyuncu Kız*)

Pervasız (Sapıkça, Karanlık, Milyarder Romantizmi)

[Pervasız Oyunlar](#) (*Milyarderle Ateşli Bir Tatil*)

[Pervasız Sözler](#) (*Mafya varisi, zorla evlilik*)

[Pervasızca Bulundurma](#) (*Eski Erkek Arkadaşının Babası ve Arkadaşları*)

Sigma Günahı (Karanlık Üniversite Romantizmi)

Aziz (*Stalker*)

Ebedi

About Eva Simmons

Eva Simmons, karmaşık kadın kahramanlar ve onlara aşık olan ahlaken çarpık kötü çocuklarla karanlık ve rüya gibi romantizm yazıyor.

Eva yeni dünyalar hayal etmediği ya da eline geçen her kitabı yutmadığı zamanlarda, ailesiyle vakit geçirirken, yeni bir tuval boyarken ya da World of Warcraft'ta bir elf oynarken bulunabilir.

Eva şu anda ailesiyle birlikte Nevada'da kendi sonsuza dek mutlu yaşamını sürdürüyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi